

ผลการเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ ในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง
ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1

โดย

นางสาวณัฐรดา ฤทธิเกษร

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา

ภาควิชาเทคโนโลยีการศึกษา

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2558

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ผลการเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ ในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง
ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา
ภาควิชาเทคโนโลยีการศึกษา
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2558
ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

EFFECTS OF LEARNING WITH DRILL AND PRACTICE COMPUTER ASSISTED
INSTRUCTION LESSON IN REAL LIFE ENGLISH SUBJECT OF THE FIRST-YEAR
STUDENTS IN CERTIFICATE LEVEL

An Independent Study Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree
Master of Education Program in Educational Technology
Department of Educational Technology
Graduate School, Silpakorn University
Academic Year 2015
Copyright of Graduate School, Silpakorn University

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร อนุมัติให้การค้นคว้าอิสระเรื่อง “ ผลการเรียนรู้ด้วย
บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ ในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง ของนักเรียนระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ” เสนอโดย นางสาวณัฐรดา ฤทธิเกษร เป็นส่วนหนึ่งของ
การศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.ปานใจ ธารทัศน์วงศ์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่.....เดือน..... พ.ศ.....

อาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิวินิต อรรถวุฒิกุล

คณะกรรมการตรวจสอบการค้นคว้าอิสระ

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ สมหญิง เจริญจิตรกรรม)

...../...../.....

..... กรรมการ
(อาจารย์ ดร.สุนีตา โฆษิตชัยวัฒน์)

...../...../.....

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิวินิต อรรถวุฒิกุล)

...../...../.....

54257311 : สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา

คำสำคัญ : บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ

ณัฐรดา ฤทธิเกษร : ผลการเรียนรู้ด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ ในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1. อาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ : ผศ.ดร.ศิวินิต อรรถวุฒิกุล. 170 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์ 1) เพื่อพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริงให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้น ปวช.1 วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีกาญจนบุรี ที่มีต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือนักเรียนชั้น ปวช.1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีกาญจนบุรี จำนวน 26 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบการสุ่มอย่างง่ายให้เป็นกลุ่มทดลอง ใช้เวลาในการทดลอง 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง รวม 8 ชั่วโมง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ 1) แบบสัมภาษณ์เพื่อการพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 2) บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง เรื่อง กิจวัตรประจำวัน 3) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยแบ่งเป็นการวัดทางตรงโดยการสอบปากเปล่าให้นักเรียนตอบคำถามโดยใช้เกณฑ์ให้คะแนนแบบรูบริกและวัดทางอ้อมโดยใช้แบบทดสอบแบบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือกเพื่อใช้ทดสอบก่อนและหลังเรียน 4) แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริงของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ, ค่าเฉลี่ย, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบสมมติฐานแบบที (t-test)

ผลการวิจัยพบว่า

1. ประสิทธิภาพบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีประสิทธิภาพ 80.06/82.50 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 80/80
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริงหลังเรียน ($\bar{x} = 37.79$, S.D. = 2.69) สูงกว่าก่อนเรียน ($\bar{x} = 23.00$, S.D. = 3.05) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้น ปวช.1 ที่มีต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริงโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.21$, S.D. = 0.23)

ภาควิชาเทคโนโลยีการศึกษา

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ลายมือชื่อนักศึกษา.....

ปีการศึกษา 2558

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ.....

54257311 : MAJOR : EDUCATIONAL TECHNOLOGY

KEY WORD : DRILL AND PRACTICE COMPUTER ASSISTED INSTRUCTION LESSON

NUTTARADA RITTIKESORN : EFFECTS OF LEARNING WITH DRILL AND PRACTICE COMPUTER ASSISTED INSTRUCTION LESSON IN REAL LIFE ENGLISH SUBJECT OF THE FIRST-YEAR STUDENTS IN CERTIFICATE LEVEL. INDEPENDENT STUDY ADVISOR : ASST.PROF.SIWANIT AUTTHAWUTTIKUL, PhD. 170 pp.

The purpose of this research were to 1) develop the Drill and Practice Computer Assisted Instruction lesson in Real life English Subject for the efficiency of 80/80 2) compare the student's learning achievement before and after studying the lesson with Drill and Practice Computer Assisted Instruction in Real life English Subject 3) study the satisfaction of the First-year students in certificate level of Kanchanaburi College of Agriculture and Technology to the Drill and Practice Computer Assisted Instruction lesson in Real life English Subject. The sample consisted of simple random sampling for selected class of 26 first year students in certificate level of Kanchanaburi College of Agriculture and Technology in the second semester of the academic year 2015. The duration of the experiment covered 8 hours in 4 weeks. The instruments used for this research were 1) a structured interview for developing the Drill and Practice Computer Assisted Instruction lesson in Real life English Subject 2) Drill and Practice Computer Assisted Instruction lesson in Real life English Subject on the topic "Daily Routine" 3) an achievement test divided into the direct test by asking and answering the questions with rubric range marks and indirect test by using multiple 4 choices test for the pre and post study test. 4) a questionnaire with 5 level scale asking students about their satisfaction to the Drill and Practice Computer Assisted Instruction lesson in Real life English Subject of the first year students in certificate level. The data were statistically analyze by means of percentage, mean (\bar{x}), standard deviation (S.D.) and t-test dependent sampling by using computer program.

The results of the study were as the following

1. the efficiency of the Computer Assisted Instruction lesson was 80.06/82.50 higher than the standard criterion of 80/80
2. the students' achievement score after learning with Drill and Practice Computer Assisted Instruction lesson in Real life English Subject was (\bar{x} = 37.79 , S.D. = 2.69) significantly higher than before learning (\bar{x} = 23.00 , S.D. = 3.05) at the level .05
3. the satisfaction of the first year students to the Drill and Practice Instruction lesson in Real life English Subject in general were high (\bar{x} = 4.21 , S.D. = 0.23)

Department of Educational Technology

Graduate School, Silpakorn University

Student's signature.....

Academic Year 2015

Independent Study Advisor's signature.....

กิตติกรรมประกาศ

การค้นคว้าอิสระนี้สำเร็จลงได้ด้วยดี โดยได้รับความเมตตากรุณา ให้ความช่วยเหลือแนะนำจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิวินิต อรรถกฤษณกุล อาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ อาจารย์ ดร.สุนีตา โฆษิตชัยวัฒน์ ผู้ทรงคุณวุฒิ และรองศาสตราจารย์สมหญิง เจริญจิตรกรรม ประธานกรรมการ รวมทั้งคณาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ ซึ่งแนะแนวทางอันเป็นประโยชน์และมีคุณค่า ในการค้นคว้าอิสระ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญทุกท่าน อาจารย์ ดร.สิทธิชัย ลายเสมา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ อัครวิทย์ โพชะเรือง อาจารย์บัณฑิต รมัไพร ผู้เชี่ยวชาญด้านบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน รองศาสตราจารย์เยาวรัตน์ การพานิช ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วัชรีย์ ชูชาติ อาจารย์อัมพร บุศปพงศ์ ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา ที่กรุณาให้ความอนุเคราะห์ในการตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ให้คำแนะนำ ที่มีประโยชน์ทำให้เครื่องมือวิจัยมีประสิทธิภาพ

ขอขอบคุณนักเรียนวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีกาญจนบุรีที่กรุณาให้ความร่วมมือตั้งใจ ศึกษาดูงานและทำกิจกรรมในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย ขอขอบคุณคณะครูและเพื่อน ร่วมงานทุกท่านที่คอยสนับสนุนและช่วยเหลือในการทำวิจัยครั้งนี้

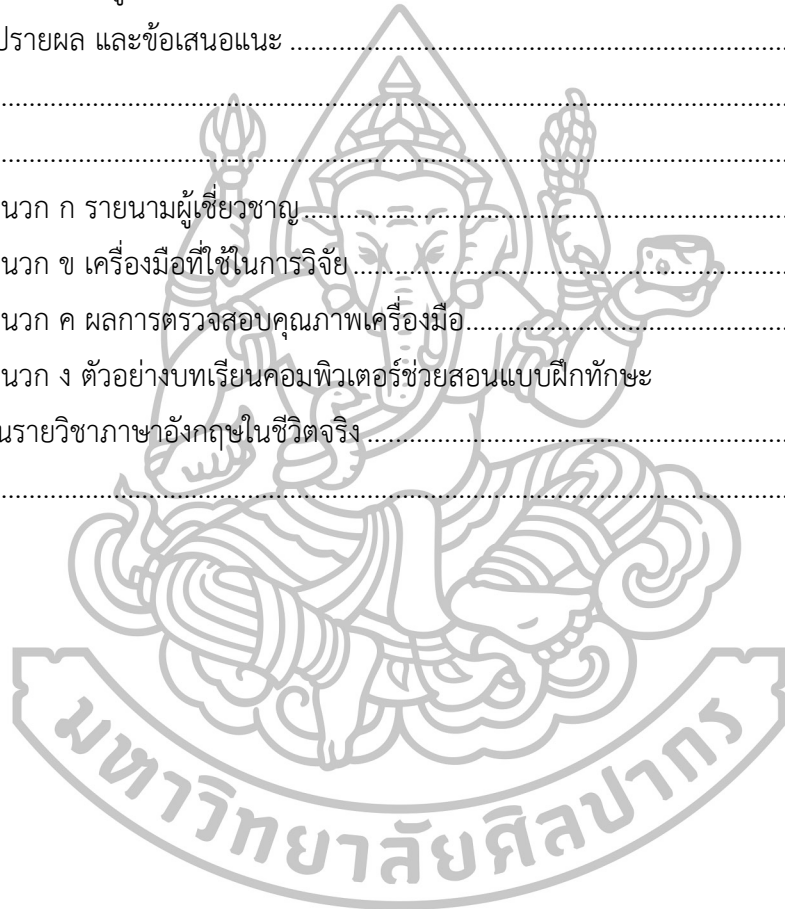
ขอขอบคุณเพื่อนนักศึกษาปริญญาโท สาขาเทคโนโลยีการศึกษา รุ่นที่ 12 ทุกท่านที่ ช่วยเหลือและเป็นกำลังใจให้กันเสมอมา

ท้ายสุดนี้ ขอขอบพระคุณบิดา มารดาที่เลี้ยงดูและสนับสนุนการศึกษา ให้กำลังใจอย่างดียิ่ง เสมอมา ตลอดจนขอขอบพระคุณผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการทำวิจัยในครั้งนี้ ประโยชน์และคุณค่าอันเกิด จากงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยขอมอบบูชาแด่พระคุณพ่อแม่ บูรพาจารย์และผู้มีพระคุณทุกท่าน

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ฅ
สารบัญแผนภูมิ.....	ญ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	7
ปัญหาการวิจัย.....	7
สมมติฐานการวิจัย.....	8
ขอบเขตการวิจัย.....	8
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	9
ประโยชน์ที่ได้รับ.....	10
กรอบแนวคิดการวิจัย.....	11
2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	12
หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2556.....	13
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน.....	22
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ.....	32
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกทักษะ.....	51
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	55
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	60
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	60
แบบแผนการวิจัย.....	61
ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย.....	61
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	61

บทที่	หน้า
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	62
วิธีดำเนินการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูล	81
การวิเคราะห์ข้อมูล	84
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	89
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	93
รายการอ้างอิง	99
ภาคผนวก.....	106
ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญ	107
ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	109
ภาคผนวก ค ผลการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ	139
ภาคผนวก ง ตัวอย่างบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ ในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง	153
ประวัติผู้วิจัย.....	170

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	แสดงแบบแผนการวิจัยแบบ One – Group Pretest – Posttest design.....	61
2	สรุปผลประสิทธิภาพบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชา ภาษาอังกฤษในชีวิตจริง	89
3	ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างก่อนเรียน และหลังเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ ในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง	90
4	ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้น ปวช.1 ที่มีต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน แบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง	91
5	แสดงประสิทธิภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนการทดลองรายบุคคล	143
6	แสดงประสิทธิภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนการทดลองกลุ่มเล็ก	143
7	แสดงประสิทธิภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนการทดลองภาคสนาม	144
8	เปรียบเทียบค่าร้อยละคะแนนจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางตรงและค่าร้อยละ ผลต่างของคะแนน	145
9	เปรียบเทียบค่าร้อยละคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางอ้อม และค่าร้อยละผลต่างของคะแนน	146
10	เปรียบเทียบค่าร้อยละคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางตรง และทางอ้อมรวมกันและค่าร้อยละผลต่างของคะแนน	147
11	ผลการประเมินคุณภาพบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเรื่อง กิจวัตรประจำวัน	148
12	ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนทางตรง	151
13	ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนทางอ้อม	152
14	ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตร KR-20 ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์	154

สารบัญแผนภูมิ

แผนภูมิที่		หน้า
1	กรอบแนวคิดการวิจัย	11
2	แสดงขั้นตอนการสร้างแบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญแบบมีโครงสร้าง	64
3	แสดงขั้นตอนการสร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ	73
4	แสดงขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทางตรง	75
5	แสดงขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทางอ้อม	78
6	แสดงขั้นตอนการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ	80
7	แสดงขั้นตอนการดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล	83

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

จากสภาพการณ์ปัจจุบันภาษาอังกฤษมีบทบาทที่สำคัญในการใช้ชีวิตประจำวันของคนไทยและคนทั่วโลก ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสำคัญ และเป็นภาษากลางของโลก เนื่องด้วยปัจจุบันเป็นยุคแห่งข้อมูลข่าวสารและการติดต่อสื่อสารที่ไร้พรมแดนความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีทำให้การรับรู้ข้อมูลข่าวสารและการติดต่อสื่อสารกันเกิดขึ้นด้วยความรวดเร็ว มีการติดต่อสื่อสารเชื่อมโยงกันไปทั่วโลก ดังนั้นความเข้าใจในภาษาจึงมีความสำคัญต่อการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเป็นอย่างมาก ภาษาอังกฤษจึงมีความจำเป็นและมีบทบาทในการสื่อสารในชีวิตประจำวันทั้งทางตรงและทางอ้อม ไม่ว่าจะเป็นการติดต่อสื่อสารถึงกันโดยตรง การใช้อินเทอร์เน็ต การดูทีวี การดูภาพยนตร์ หรือการอ่านข่าวสารจากสื่อต่างๆ จะเห็นว่ามีการใช้ภาษาอังกฤษกันอย่างแพร่หลาย และภาษาอังกฤษยังเป็นเครื่องมือสำคัญที่นำไปสู่การแสวงหาความรู้ทางด้านวิชาการและเทคโนโลยีสมัยใหม่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลและความรู้จากแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย นอกจากนี้ในปัจจุบันภาษาอังกฤษนั้นยังเข้ามามีบทบาทในการทำงาน หรือในการประกอบอาชีพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อประเทศไทยนั้นเป็น 1 ใน 10 ของประเทศในกลุ่มอาเซียนซึ่งจะเปิดเสรีประชาคมอาเซียนในอีกไม่นานนั้น ภาษาอังกฤษได้ถูกกำหนดให้เป็นภาษาราชการ ดังนั้นทุกคนต้องเรียนรู้และใช้ภาษาอังกฤษให้ได้ทั้งสิ้น นับว่าภาษาอังกฤษนั้นเป็นตัวสำคัญที่จะช่วยในการพัฒนาประเทศได้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลกอีกด้วย

จากความสำคัญของภาษาอังกฤษดังกล่าวนี้ทำให้กระทรวงศึกษาธิการตระหนักในความสำคัญรวมไปถึงความจำเป็นที่จะทำอะไรในการเร่งพัฒนาคุณภาพการศึกษาด้วยการปฏิรูประบบความรู้ของสังคมไทย อันประกอบไปด้วยการยกระดับองค์ความรู้เพื่อให้ได้มาตรฐานสากล อีกทั้งจัดให้มีโครงการตำราแห่งชาติเพื่อบรรจุความรู้ที่ก้าวหน้าเพื่อให้ได้มาตรฐาน ทั้งความรู้ที่เป็นสากลและภูมิปัญญาท้องถิ่น ส่งเสริมในเรื่องการอ่าน พร้อมทั้งได้ทำการส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศและภาษาถิ่น จัดให้มีระบบการจัดการความรู้ ปฏิรูปหลักสูตรการศึกษาทุกระดับให้รองรับการเปลี่ยนแปลงของโลกและทัดเทียมกับมาตรฐานสากล และมีนโยบายหลักด้านการศึกษาให้นักเรียน 80% ของนักเรียนทั้งประเทศ สื่อสารภาษาอังกฤษได้ พร้อมเข้าสู่ประชาคมอาเซียน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2555) ดังนั้นสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาจึงได้มีนโยบายในการยกระดับคุณภาพการจัดอาชีวศึกษาในระดับผู้เรียนคือ เตรียมผู้เรียนสู่การเป็นประชาคมอาเซียน โดย

การเพิ่มจำนวนสถานศึกษา English Program (EP) Mini English Program (MEP) ทุกจังหวัดใช้หลักสูตร/สื่อต่างประเทศ สนับสนุนการฝึกงานต่างประเทศ/บริษัทต่างประเทศและในประเทศ ยกกระดับทักษะด้านภาษาอังกฤษในงานอาชีพ ส่งเสริม การเรียนรู้ภาษาประเทศคู่ค้า จัดระบบ Sister School ทุกประเทศในอาเซียน และปรับปรุงหลักสูตรการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพพุทธศักราช 2556 ซึ่งเป็นหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพหลังมัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่าด้านวิชาชีพ ที่สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แผนการศึกษาแห่งชาติ และประชาคมอาเซียน ซึ่งได้ให้ความสำคัญและเล็งเห็นความจำเป็นของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งได้กำหนดจุดประสงค์ของหลักสูตรในข้อแรก เพื่อให้สามารถประยุกต์ใช้ความรู้และทักษะด้านภาษา วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ สังคมศึกษา สุขศึกษาและพลศึกษาในการพัฒนาตนเองและวิชาชีพ (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา , 2556) และได้กำหนดให้มีการจัดกระบวนการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในหลักสูตรสำหรับนักเรียนในระดับชั้น ปวช. เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาอังกฤษตามสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวัน มีความรู้ความเข้าใจในวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและใช้ภาษาตามมารยาทสังคม และสามารถสื่อสารกับชาวต่างชาติได้ รวมทั้งช่วยให้ผู้เรียนเข้าถึงองค์ความรู้ต่างๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียนได้ง่ายและกว้างขึ้น และเพื่อให้สอดคล้องกับภารกิจและนโยบายของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในการผลิตและพัฒนากำลังคนให้ตรงตามความต้องการของประเทศในการนี้เองเป็นเหตุผลสำคัญที่นักเรียนนักศึกษาในระดับอาชีวศึกษาจะต้องให้ความสำคัญกับภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการติดต่อสื่อสารในการประกอบอาชีพเพื่อรองรับการเปิดการค้าเสรีอาเซียนให้ประเทศไทยก้าวสู่การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในอนาคต

หากแต่สภาพการณ์การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันนี้ผู้เรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนภาษาอังกฤษช้า มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับที่ไม่น่าพอใจ โดยจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ตามมาตรฐานการประเมินภายในของวิทยาลัยในปี 2557 อยู่ในระดับต้องปรับปรุง คืออยู่ในระดับ 2 อีกทั้งผลคะแนนการทดสอบ v-net ในปี 2557 ที่ผ่านมาผลการทดสอบวิชาภาษาอังกฤษมีค่าคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 27 ซึ่งเป็นคะแนนที่ต่ำมาก จากการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษที่ผ่านมาผู้เรียนขาดทักษะการฟังพูด ไม่กล้าแสดงออก และขาดความมั่นใจในการใช้ภาษา อีกทั้งกระบวนการเรียนการสอนในวิทยาลัยเกษตรฯ เป็นการสอนในรูปแบบเดิม ทำให้ผู้เรียนเกิดการเบื่อหน่าย การจัดการเรียนการสอนแบบเดิม การใช้สื่อและเทคโนโลยีในการจัดการเรียนการสอนน้อยและยังขาดแคลนสื่อการสอนที่ทันสมัย และการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับคนไทยนั้นยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร นักการศึกษาได้พยายามคิดค้นวิธีการ ในการสอนภาษาอังกฤษไว้มากมาย หลากหลายวิธี และได้นำเทคโนโลยีต่างๆ มาใช้ในการจัดการเรียนการสอนแต่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนอยู่ในระดับ

ที่ไม่น่าพอใจและประสบการณ์ล้นเหลือ ซึ่งปัญหาที่พบมากในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้นพบว่า ผู้เรียนมีเจตคติที่ไม่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษ ไม่กล้าแสดงออก ไม่มีความมั่นใจ ไม่กล้าออกเสียง และเห็นว่าวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ยากเกินไป เรียนไม่สนุก ต้องท่องจำคำศัพท์ที่ไม่เคยนำไปใช้จริงๆ บางคนบอกว่าครูดุ บังคับและทำโทษเวลาทำผิด หรือไม่ได้ท่องคำศัพท์จึงไม่ชอบเรียน (ศรารัตน์ ลิ้มบุญอยู่ ,2540 : 75)

การจัดการเรียนการสอนในวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีกาญจนบุรีมีปัญหาคือพบบ่อยมากในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน คือนักเรียนส่วนใหญ่ขาดทักษะพื้นฐานทางภาษา ทั้งด้านทักษะการ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ซึ่งเป็นปัญหาเป็นอย่างมากในการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียน อีกทั้งผู้เรียน ขาดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ไม่กล้าแสดงออก ขาดความมั่นใจในการใช้ภาษา และมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษ ทำให้ไม่ชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ นอกจากนี้การจัดการเรียนการสอนผู้สอน ยังใช้รูปแบบวิธีการสอนแบบเดิม เช่น การสอนแบบบรรยาย หรือใช้สื่อวีดิทัศน์เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกการออกเสียงหากแต่สื่อที่ใช้ก็ไม่อาจตอบสนองความต้องการของผู้เรียน และไม่หลากหลาย ไม่ทันสมัย ทำให้การเรียนการสอนในชั้นเรียนมีความน่าเบื่อ และไม่ตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียนแต่ละคน และทำให้มีปัญหาในด้านการเรียนภาษา ผู้เรียนไม่สามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้ สะท้อนให้เห็นว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษยังไม่บรรลุผลเท่าที่ควร จะเห็นได้จากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษในปีการศึกษา 2557 ของนักเรียนระดับชั้น ปวช.1 ที่ผ่านมาอยู่ในระดับที่ไม่น่าพอใจ คือมีนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์การประเมิน ต่ำกว่าร้อยละ 60 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่ต้องปรับปรุง จึงมีความจำเป็นต้องแก้ไขปัญหาย่างเร่งด่วน

จากสภาพปัญหาการเรียนการสอนดังกล่าวที่เป็นอุปสรรคทำให้การจัดการเรียนการสอนยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควรนั้น อีกทั้งครูผู้สอนมีส่วนในการเป็นผู้ปรับปรุงแก้ไขและสร้างเจตคติที่ดีในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ อันจะเป็นขั้นตอนแรกของการเรียนภาษาให้ประสบผลสำเร็จ ปรับวิธีเรียนเปลี่ยนวิธีสอนและจัดกิจกรรมที่หลากหลาย เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองและพัฒนาตนเองได้ ครูผู้สอนเปลี่ยนบทบาทมาเป็นผู้ช่วยเหลือ ส่งเสริม และสนับสนุนให้ผู้เรียนแสวงหาความรู้จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ และให้ข้อมูลที่ถูกต้องแก่ผู้เรียนเพื่อนำไปใช้ในการสร้างสรรค์ความรู้ของตน ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ซึ่งเป็นกฎหมายแม่บททางการศึกษาของประเทศได้กำหนดภารกิจในการปฏิรูปการเรียนรู้ไว้ในเรื่องแนวทางการจัดการศึกษาว่าต้องยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้เรียนทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ ดังนั้น กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาตนเองตามธรรมชาติ และเต็มศักยภาพ การจัดการศึกษาต้องเน้นทั้งความรู้ คุณธรรม และกระบวนการเรียนรู้ในเรื่องสาระความรู้ ให้บูรณาการความรู้และทักษะต่างๆ ให้เหมาะสมกับแต่ละระดับการศึกษา นอกจากนี้ในการจัด

กระบวนการเรียนรู้อย่างต้องส่งเสริมให้ผู้สอนจัดบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ ใช้การวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ ผู้สอนและผู้เรียนอาจเรียนรู้ไปพร้อมกันจากสื่อและแหล่งวิทยาการประเภทต่างๆ พระราชบัญญัติการศึกษาได้กล่าวถึงหมวด 9 มาตรา 64 กล่าวว่า รัฐต้องส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการผลิตและพัฒนาแบบตำรา หนังสือวิชาการ สื่อสิ่งพิมพ์ วัสดุอุปกรณ์และเทคโนโลยีเพื่อการศึกษาอื่น โดยเร่งรัดพัฒนาขีดความสามารถในการผลิต จัดให้มีเงินสนับสนุนการผลิตและให้มีการให้แรงจูงใจแก่ผู้ผลิตและพัฒนาเทคโนโลยีการศึกษา ทั้งนี้โดยเปิดโอกาสให้มีการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรม มาตรา 66 ผู้เรียนมีสิทธิได้รับการพัฒนาขีดความสามารถในการใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษาในโอกาสแรกที่ทำได้ เพื่อให้มีความรู้และทักษะเพียงพอที่จะใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษาในการแสวงหาความรู้ด้วยตนเองได้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต(สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการครู กระทรวงศึกษาธิการ , 2542 : 22)

ดังนั้นการเรียนการสอนภาษาจะให้ผู้เรียนมีความรู้จากหนังสือแบบเรียนอย่างเดียวไม่เพียงพอ เพราะภาษาอังกฤษเป็นเรื่องของการฝึกฝนจนเกิดประสบการณ์ความชำนาญ สื่อที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนจึงมีบทบาทที่สำคัญเป็นอย่างมาก ในปัจจุบันมีการนำเอาสื่อที่หลากหลายมาใช้ในการศึกษาและคอมพิวเตอร์ก็เป็นสื่อที่มีบทบาทสำคัญยิ่งในปัจจุบัน เนื่องจากเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ได้กลายเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวันของผู้คน การใช้คอมพิวเตอร์ในปัจจุบันได้ขยายวงกว้างออกไปมากขึ้น โดยมีบทบาทเข้าไปในทุกสาขาอาชีพ มีการนำเอาคอมพิวเตอร์มาใช้เพื่อประโยชน์สำหรับหน่วยงาน ในรูปแบบต่างๆ นอกจากนี้คอมพิวเตอร์ยังกลายเป็นอีกสื่อหนึ่งของความบันเทิงภายในครอบครัวไปด้วย คอมพิวเตอร์มีประโยชน์อย่างยิ่งในการทำงานให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น สามารถทำงานได้รวดเร็ว และที่สำคัญคอมพิวเตอร์เข้ามามีบทบาทในการจัดการกระบวนการเรียนการสอนและในวงการศึกษาหรือการวิจัยได้มีการนำคอมพิวเตอร์มาใช้ในการพัฒนาการศึกษา มีการนำคอมพิวเตอร์มาประยุกต์ใช้ในงานด้านการเรียนการสอน ทำให้การเรียนรู้ง่ายขึ้นโดยการใช้คอมพิวเตอร์ติดต่อโดยตรงกับนักเรียน คอมพิวเตอร์จึงกลายป็นนวัตกรรมขั้นหนึ่งที่จะเข้ามามีบทบาทในการศึกษา การใช้สื่อคอมพิวเตอร์มีส่วนดีกว่าสื่อประเภทอื่นหลายด้านช่วยแปลความหมาย ติความในเนื้อหาวิชาที่มีความซ้ำซ้อนมากในเชิงรูปธรรม ซึ่งทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างสมบูรณ์ และเต็มศักยภาพมากยิ่งขึ้น (เกริก ศักดิ์สุภาพ. 2549-2550 : 83) นอกจากนี้คอมพิวเตอร์ยังได้เข้ามามีบทบาทในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการนำมาใช้ในการจัดระบบการเรียนการสอนภายในโรงเรียนให้ดียิ่งขึ้น เห็นได้ว่าในปัจจุบันทุกโรงเรียนได้มีการนำคอมพิวเตอร์เข้ามาสู่ระบบการเรียนการสอนมีวัตถุประสงค์ในการเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดระบบการเรียนการสอนการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาในปัจจุบันจึงถือได้ว่าคอมพิวเตอร์เป็นอุปกรณ์ที่มีความจำเป็น และก่อให้เกิดประโยชน์กับการเรียนการสอนในทุกเพศทุกวัย และทุกระดับการเรียน มีประสิทธิภาพในการทำงานที่สูงขึ้นมาก และสามารถใช้งานร่วมกับสื่อต่างๆได้อย่างมากมาย เช่น วิดีโอ เครื่องเสียง โทรทัศน์ โดยสื่อประเภทอื่น

ไม่สามารถทำได้ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนผ่านคอมพิวเตอร์ทำให้เกิดผลต่อผู้เรียนในด้านทักษะการคิดอย่างมีระบบ โดยเฉพาะทำให้ทักษะการคิดวิเคราะห์ การสืบค้น การคิดเชิงวิเคราะห์ การวิเคราะห์ข้อมูล การแก้ปัญหา และการคิดอย่างอิสระ คอมพิวเตอร์เป็นสื่อที่เอื้ออำนวยความสะดวกแก่ผู้เรียน รวมทั้งยังสามารถสร้างสรรค์งานภาพกราฟิกและภาพเคลื่อนไหวต่างๆ โดยผ่านโปรแกรมสำเร็จรูป รวมไปถึงการสร้างบทเรียนที่ใช้สอนแทนครูได้ ซึ่งบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนนั้นเป็นสื่อที่ประกอบด้วยเนื้อหา สื่อประสมและอาจมีการใช้คุณลักษณะของสื่อหลายมิติในการเชื่อมโยงไปยังหัวข้อย่อยเพื่อสะดวกในการเรียน ผู้เรียนสามารถเรียนรู้จากเนื้อหาซึ่งมีทั้งข้อความ ภาพและเสียง มีการตอบสนองกับบทเรียนด้วยการทำแบบทดสอบและมีผลป้อนกลับในทันที ทำให้ผู้เรียนนั้นสามารถประเมินผลการเรียนรู้ด้วยตนเองได้ (กิดานันท์ มลิทอง, 2548 : 202)

บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนนั้นมีคุณสมบัติที่ดีที่สำคัญที่ช่วยในการส่งเสริมและสนับสนุนให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กับสถานการณ์การเรียนรู้ ซึ่งในบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนนั้นจะประกอบไปด้วยเนื้อหาสาระ แบบฝึกหัดและแบบทดสอบที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ตลอดเวลาโดยในการเรียนรู้ผู้เรียนจะสามารถทราบผลย้อนกลับของการเรียนได้โดยทันทีซึ่งนี้ทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมโดยตรงกับการเรียนของผู้เรียนเอง โดยที่บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนนั้นสามารถสร้างแรงจูงใจในการเรียนให้กับผู้เรียนได้ดี โดยมีการเสริมแรงด้วยการใช้ทั้งภาพและเสียงประกอบ และช่วยพัฒนาในด้านการคิดเสริมสร้างแนวทางในการแก้ปัญหาของผู้เรียน อีกทั้งบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนยังช่วยสนับสนุนการคิดเชิงสร้างสรรค์ และยังตอบสนองความต้องการรายบุคคลเพราะผู้เรียนสามารถเรียนรู้หรือทบทวนความรู้ได้บ่อยๆ สามารถทำได้ที่บ้าน หรือนอกเวลาเรียน ผู้เรียนมีความอิสระในการเลือกศึกษาสิ่งที่ตนเองสนใจ สิ่งนี้ถือเป็นแรงจูงใจสำคัญอย่างหนึ่งในการเรียนรู้ของ ดังที่หลายท่านได้กล่าวถึงลักษณะที่ดีของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ดังนี้ ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ตามความเข้าใจตามระดับสติปัญญาของตนเอง เรียนไปได้ตามความสามารถของตนเอง ตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคลได้ดี ผู้เรียนได้รับการเสริมแรงทันทีทันใด มีความดึงดูดใจผู้เรียนได้ง่าย ผู้เรียนเกิดความน่าสนใจและอยากเรียนมากขึ้น (เอกวิทย์ แก้วประดิษฐ์, 2545 : 386) นอกจากนี้ยังเป็นสื่อที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพช่วยให้เข้าใจเนื้อหาที่ยากซับซ้อนในเวลาอันสั้น ช่วยกระตุ้นและสร้างความสนใจให้แก่ผู้เรียน ทำให้เกิดความสนุก และไม่เบื่อหน่าย (กิดานันท์ มลิทอง , 2540 : 227) คอมพิวเตอร์ช่วยสอนเป็นผู้สอนส่วนตัวที่ชาญฉลาด ยุติธรรม สามารถปฏิบัติหน้าที่โดยไม่เหน็ดเหนื่อย ไม่มีอารมณ์ มีเหตุผล (กรมการศึกษานอกโรงเรียน , ศูนย์เทคโนโลยีการศึกษา , 2541 : 35) ฝึกให้ผู้เรียนคิดอย่างมีเหตุผล ปลูกฝังนิสัยความรับผิดชอบให้ผู้เรียน เนื่องจากเป็นการศึกษารายบุคคล ผู้เรียนต้องรับผิดชอบในการเรียนรู้ของตนเอง ด้านผู้สอนช่วยให้มีเวลาในการดูแลเอาใจใส่นักเรียนมากยิ่งขึ้นและมีเวลาในการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมเพื่อพัฒนาความสามารถและประสิทธิภาพในการเรียนการสอนของตนและด้วยคุณลักษณะที่ดีของ

บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนดังกล่าวมีผลทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสูงขึ้น (สุพัฒน์ สุกมลสันต์ , 2541 : 20) ซึ่งสอดคล้องกับ Goodwyn , Clarke and Adams,1997 (อ้างถึง ใน กาญจนา ปราบพาล , 2541: 4) เสนอว่าครูสอนภาษาในอนาคตจะใช้คอมพิวเตอร์เป็นหลักในการเรียนการสอนภาษาเพราะจะช่วยพัฒนาทักษะการอ่านการเขียนและความสามารถในการสื่อสารกับประชาคมโลก ซึ่งบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยมีคุณสมบัติที่ดีที่จะช่วยให้ประสิทธิภาพในการจัดการเรียนการสอนเพิ่มขึ้นและทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ กนกรัตน์ มหากนก (2548:96-97) พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนที่เรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเรื่องไวยากรณ์ภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงให้เห็นว่าบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสามารถถ่ายทอดความรู้ให้ผู้เรียนมีความสนใจ และมีความพอใจที่ได้เรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนซึ่งการเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนทำให้เกิดความสนุกสนาน และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ อริษา สว่างศรี (2552:89-91) ที่พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนหลังจากเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนวิชาภาษาอังกฤษแบบบูรณาการเพื่อการเรียนรู้คำศัพท์แล้วมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าก่อนเรียน เนื่องจากบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสามารถเรียนรู้ได้ตลอดเวลา มีความแตกต่างระหว่างบุคคล มีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบได้ทันที รวมถึงองค์ประกอบด้านข้อความ ภาพและเสียง และการออกแบบที่ง่ายต่อการเรียนจึงส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยที่ยืนยันถึงประสิทธิภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนวิชาภาษาอังกฤษอีกมากมาย งานวิจัยในต่างประเทศ เช่น งานวิจัยของ Walton (1986 : 2012 – A) , Isabel (1994 : 2927 – A) , Toro (1995 : 633-647) เป็นต้น งานวิจัยในประเทศ เช่น งานวิจัยของ บุญเชิด เกตุแก้ว (2540), พยุง หอมสุวรรณ (2546), นพมาศ ธรรมประสิทธิ์ (2552) เป็นต้น พบว่าการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษาและอุดมศึกษาสูงขึ้น รวมทั้งทำให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนมากขึ้น

ด้วยคุณสมบัติที่ดีของสื่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนผู้วิจัยได้เล็งเห็นถึงความสำคัญในการใช้สื่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน มาใช้ในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ซึ่งผู้เรียนสามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้ โดยใช้รูปแบบบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนในรูปแบบฝึกทักษะ (Drill and practice) ซึ่งเป็นบทเรียนอีกรูปแบบหนึ่งที่ออกแบบโครงสร้างหลักเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกทำซ้ำหรือฝึกแก้ปัญหาที่หลากหลายมากขึ้น เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนที่เรียนอ่อนหรือเรียนไม่ทันคนอื่นได้มีโอกาสทำความเข้าใจในบทเรียนและภาษาอังกฤษ เป็นวิชาที่ผู้เรียนจะต้องฝึกฝนและฝึกปฏิบัติซ้ำๆ บ่อยๆ ครั้ง เพื่อให้เกิดความชำนาญ สามารถนำไปใช้ฝึกทักษะทางภาษาในการออกเสียง ฝึกพูด ฝึกสนทนาได้ดี ดังนั้นผู้วิจัยเล็งเห็นว่าการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะนั้นจะพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียนที่ดีขึ้นในวิชาภาษาอังกฤษและช่วยพัฒนาทักษะการฟังพูดของผู้เรียนได้ จึงมีความสนใจที่จะดำเนินการศึกษาค้นคว้าและจัดทำบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ ในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง ระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะในการสื่อสารภาษาอังกฤษให้แก่ักเรียน เกิดผลสัมฤทธิ์ที่ดีขึ้นจากการเรียน และจะสามารถแก้ปัญหา นักเรียนที่ขาดทักษะการฟังพูดทางภาษา ขาดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ไม่กล้าแสดงออก ขาดความมั่นใจในการใช้ทักษะทางภาษาอังกฤษ และมีทัศนคติที่ไม่ได้ต่อวิชาภาษาอังกฤษได้ อีกทั้งส่วนใหญ่บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาอังกฤษที่นำเข้ามาจากต่างประเทศนั้นมีราคาแพง มีความยากต่อความเข้าใจของผู้เรียน ซึ่งบทเรียนที่ผู้วิจัยผลิตนี้ จะสามารถลดต้นทุนการผลิตและสามารถนำไปฝึกฝนด้วยตนเองได้ที่บ้าน และยังกระตุ้นให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญและประโยชน์ของการใช้ภาษาอังกฤษ เกิดความมั่นใจในการสนทนาภาษาอังกฤษสร้างบรรยากาศการเรียนรู้และสร้างความกระตือรือร้นของผู้เรียนในการเรียนให้มากขึ้นช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของตนเองได้ดียิ่งขึ้น และมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนที่ดีขึ้นอีกด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริงให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ ในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้น ปวช.1 วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีกาญจนบุรี ที่มีต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ ในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง

ปัญหาการวิจัย

1. บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริงมี ประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 หรือไม่
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับชั้น ปวช.1 วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีกาญจนบุรี ที่เรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนหรือไม่
3. ความพึงพอใจของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้น ปวช.1 วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีกาญจนบุรี ที่มีต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ ในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริงอยู่ในระดับใด

สมมติฐานการวิจัย

1. บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 80/80
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับชั้น ปวช.1 ที่เรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ ในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีกาญจนบุรี หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
3. ความพึงพอใจของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้น ปวช.1 วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีกาญจนบุรี ที่มีต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ ในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง อยู่ในระดับมาก

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - 1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้น ปวช.1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีกาญจนบุรี จำนวน 4 ห้องเรียน จำนวน 102 คน
 - 1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือนักเรียนชั้น ปวช.1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีกาญจนบุรี จำนวน 26 คน (1 ห้องเรียน) โดยการสุ่มตัวอย่างแบบการสุ่มอย่างง่าย โดยการจับสลาก โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่มให้เป็นกลุ่มทดลอง
2. ตัวแปรที่ศึกษา
 - 2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่
 - 2.1.1 การเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง
 - 2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่
 - 2.2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 2.2.2 ความพึงพอใจของนักเรียนชั้น ปวช.1 ที่มีต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง
3. เนื้อหาที่ใช้ในการสร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ เป็นเนื้อหาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2556 สำหรับนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง ซึ่งเป็นเนื้อหาที่ประกอบไปด้วย คำศัพท์ สำนวนภาษา โครงสร้างไวยากรณ์ที่เกี่ยวข้องกับการสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น

- 3.1 ครอบครั้ว
- 3.2 งานอดิเรก
- 3.3 สุขภาพ
- 3.4 การศึกษา
- 3.5 สภาพอากาศ
- 3.6 การบอกทิศทาง
- 3.7 การเดินทางท่องเที่ยว
- 3.8 กิจกรรมประจำวัน
- 3.9 อาหารและเครื่องดื่ม
- 3.10 การซื้อขายสินค้า

โดยเนื้อหาที่จะให้สร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะนั้น ผู้วิจัยจะทำการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญเพื่อเลือกเนื้อหาที่เหมาะสมในการจัดทำบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ มา 1 บทเรียนในครั้งนี้ผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นว่าควรทำวิจัยเรื่อง กิจกรรมประจำวัน ซึ่งผู้เชี่ยวชาญเห็นว่า เป็นเนื้อหาที่เหมาะสมและเป็นเรื่องใกล้ตัว ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองเนื้อหาไม่ยากจนเกินไป และเพื่อเป็นการเสริมสร้างผู้เรียนให้เกิดการพัฒนาทักษะการฟัง-พูด หลังจากเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง คือ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 โดยใช้เวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 8 ชั่วโมง

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ หมายถึง บทเรียนที่ผู้วิจัยออกแบบและสร้างขึ้นด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ประกอบด้วยข้อความ เนื้อหา ภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว และเสียงในเรื่องกิจกรรมประจำวันในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง โดยในบทเรียนจะมีแบบฝึกหัดที่หลากหลายเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนรวมไปถึง ตัวอย่างบทสนทนา เพื่อให้ผู้เรียนได้ทบทวนความรู้และฝึกทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียน

2. ประสิทธิภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนหมายถึงบทเรียนคอมพิวเตอร์ที่สร้างขึ้นใช้ได้ผลดี โดยพิจารณาจาก การหาประสิทธิภาพสื่อการเรียนการสอนเกณฑ์ที่ตั้งไว้คือ 80/80

80 ตัวแรกคือ ค่าคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละของจำนวนคำตอบที่ผู้เรียนตอบถูกต้อง จากการทำแบบทดสอบระหว่างเรียน ในบทเรียน แต่ละตอนรวมกัน

80 ตัวหลังคือ ค่าคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละของจำนวนคำตอบที่ผู้เรียนตอบถูกต้อง จากการทำแบบทดสอบหลังเรียน

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนจากการทำแบบทดสอบหลังจากการเรียน ด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ วิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง สำหรับนักเรียน ระดับชั้น ปวช.1 วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีกาญจนบุรี โดยแบ่งเป็นการวัดทางตรงโดยใช้ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบสอบปากเปล่า จำนวน 10 ข้อ 30 คะแนนโดยใช้เกณฑ์ การประเมินแบบวิเคราะห์รายละเอียด และวัดทางอ้อมโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบปรนัย จำนวน 20 ข้อ 20 คะแนน รวมทั้งหมด 50 คะแนน

4. ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบของนักเรียนชั้น ปวช.1 วิทยาลัย เกษตรและเทคโนโลยีกาญจนบุรี ที่มีต่อการเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ ใน รายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง วัดโดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า

ประโยชน์ที่ได้รับ

จากผลการวิจัยในครั้งนี้คาดว่าจะได้รับประโยชน์ดังต่อไปนี้

1. บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะที่พัฒนาขึ้นนี้สามารถนำไปเป็นแนวทาง ในการพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนในเรื่องอื่น ๆ
2. บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะที่พัฒนาขึ้นนี้เป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้ ของผู้เรียนทำให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษและได้แนวทางในการเรียนโดยใช้ บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน
3. บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่พัฒนาขึ้นนี้เป็นแนวทางในการพัฒนาการฝึกทักษะ ภาษาอังกฤษของนักเรียนในเรื่องอื่นๆให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้

กรอบแนวคิดการวิจัย

แผนภูมิที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การทำวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารในด้านต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัย โดยได้แบ่งเนื้อหาของเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องออกเป็นหัวข้อดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2556
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน
 - 2.1 ความหมายของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน
 - 2.2 ประเภทของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน
 - 2.3 หลักจิตวิทยาเกี่ยวกับบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน
 - 2.4 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง
 - 2.5 หลักการออกแบบบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน
 - 2.6 กระบวนการเรียนรู้ในบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
 - 3.1 ความหมายของภาษา
 - 3.2 แนวคิดในการเรียนรู้ภาษา
 - 3.3 ทฤษฎีในการเรียนรู้ภาษา
 - 3.4 การสอนภาษาอังกฤษที่เน้นทักษะการสื่อสาร
 - 3.5 การฟังภาษาอังกฤษ
 - 3.6 การพูดภาษาอังกฤษ
 - 3.7 ทักษะการฟัง – พูด ภาษาอังกฤษ
 - 3.8 การวัดและประเมินผล การฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ
 - 3.9 แนวทางการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร
4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกทักษะ
 - 4.1 หลักการสร้างแบบฝึกทักษะ
 - 4.2 ลักษณะของแบบฝึกทักษะที่ดี
 - 4.3 หลักจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึกทักษะ
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2556

หลักการของหลักสูตร

1. เป็นหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพหลังมัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่าด้านวิชาชีพ ที่สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แผนการศึกษาแห่งชาติ และประชาคมอาเซียน เพื่อผลิตและพัฒนากำลังคนระดับฝีมือให้มีสมรรถนะ มีคุณธรรมจริยธรรม และจรรยาบรรณวิชาชีพ สามารถประกอบอาชีพได้ตรงตามความต้องการของสถานประกอบการและการประกอบอาชีพอิสระ
2. เป็นหลักสูตรที่เปิดโอกาสให้เลือกรเรียนได้อย่างกว้างขวาง เน้นสมรรถนะเฉพาะด้านด้วยการปฏิบัติจริง สามารถเลือกวิธีการเรียนตามศักยภาพและโอกาสของผู้เรียน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถเทียบโอน ผลการเรียน สะสมผลการเรียน เทียบความรู้และประสบการณ์จากแหล่งวิทยากร สถานประกอบการและสถานประกอบอาชีพอิสระ
3. เป็นหลักสูตรที่สนับสนุนการประสานความร่วมมือในการจัดการศึกษาร่วมกันระหว่างหน่วยงาน และองค์กรที่เกี่ยวข้อง ทั้งภาครัฐและเอกชน
4. เป็นหลักสูตรที่เปิดโอกาสให้สถานศึกษา สถานประกอบการ ชุมชนและท้องถิ่น มีส่วนร่วมในการพัฒนา หลักสูตรให้ตรงตามความต้องการและสอดคล้องกับสภาพยุทธศาสตร์ของภูมิภาค เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ

หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2556 ประเภทวิชาเกษตรกรรม สาขาวิชาเกษตรศาสตร์

จุดหมายของหลักสูตร

1. เพื่อให้มีความรู้ ทักษะและประสบการณ์ในงานอาชีพสอดคล้องกับมาตรฐานวิชาชีพ สามารถนำความรู้ ทักษะและประสบการณ์ในงานอาชีพไปปฏิบัติงานอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ เลือกรวิธีการดำรงชีวิต การประกอบอาชีพได้อย่างเหมาะสมกับตน สร้างสรรค์ความเจริญต่อชุมชน ท้องถิ่นและประเทศชาติ
2. เพื่อให้เป็นผู้มีปัญญา มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ใฝ่เรียนรู้ เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต และการประกอบอาชีพ สามารถสร้างอาชีพ มีทักษะในการจัดการและพัฒนาอาชีพให้ก้าวหน้าอยู่เสมอ
3. เพื่อให้มีเจตคติที่ดีต่ออาชีพ มีความมั่นใจและภาคภูมิใจในวิชาชีพที่เรียน รักงาน รักหน่วยงาน สามารถทำงานเป็นหมู่คณะได้ดี โดยมีความเคารพในสิทธิและหน้าที่ของตนเองและผู้อื่น
4. เพื่อให้เป็นผู้มีพฤติกรรมทางสังคมที่ดีงาม ทั้งในการทำงาน การอยู่ร่วมกัน การต่อต้านความรุนแรงและสารเสพติด มีความรับผิดชอบต่อครอบครัว หน่วยงาน ท้องถิ่นและ

ประเทศชาติ อุทิศตนเพื่อสังคม เข้าใจและเห็นคุณค่าของศิลปวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น มีจิตสำนึกด้านปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง รู้จักใช้และอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสร้างสิ่งแวดล้อมที่ดี

5. เพื่อให้มีบุคลิกภาพที่ดี มีมนุษยสัมพันธ์ มีคุณธรรม จริยธรรม และวินัยในตนเอง มีสุขภาพอนามัย ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ เหมาะสมกับงานอาชีพ

6. เพื่อให้ตระหนักและมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ สังคม การเมืองของประเทศและโลก มีความรักชาติ สำนึกในความเป็นไทย เสียสละเพื่อส่วนรวม ดำรงรักษาไว้ซึ่งความมั่นคงของชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข

หลักเกณฑ์การใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2556

1. การเรียนการสอน

1.1 การเรียนการสอนตามหลักสูตรนี้ ผู้เรียนสามารถลงทะเบียนเรียนได้ทุกวิธีเรียนที่กำหนด และ นาผลการเรียนแต่ละวิธีมาประเมินผลร่วมกันได้ สามารถเทียบโอนผลการเรียน และขอเทียบความรู้และประสบการณ์ได้

1.2 การจัดการเรียนการสอนเน้นการปฏิบัติจริง สามารถจัดการเรียนการสอนได้หลากหลายรูปแบบ เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจในวิธีการและการดำเนินงาน มีทักษะการปฏิบัติงานในขอบเขตสำคัญและบริบทต่างๆ ที่สัมพันธ์กันซึ่งส่วนใหญ่เป็นงานประจำ สามารถประยุกต์ใช้ความรู้และทักษะไปสู่บริบทใหม่ สามารถให้คำแนะนำ แก้ปัญหาเฉพาะด้านและรับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่น มีส่วนร่วม ในคณะทำงานหรือมีการประสานงานกลุ่ม รวมทั้งมีคุณธรรม จริยธรรม จรรยาบรรณวิชาชีพ เจตคติและ กิจนิสัยที่เหมาะสมในการทำงาน

2. การจัดการศึกษาและเวลาเรียน

การจัดการศึกษาในระบบปกติ ใช้ระยะเวลา 3 ปีการศึกษา การจัดเวลาเรียนให้ดำเนินการ ดังนี้

2.1 ในปีการศึกษาหนึ่งๆ ให้แบ่งภาคเรียนออกเป็น 2 ภาคเรียนปกติหรือระบบทวิภาค ภาคเรียนละ 18 สัปดาห์ โดยมีเวลาเรียนและจำนวนหน่วยกิต ตามที่กำหนด และสถานศึกษาอาจเปิดสอนภาคเรียน ฤดูร้อนได้อีกตามที่เห็นสมควร

2.2 การเรียนในระบบชั้นเรียน ให้สถานศึกษาเปิดทำการสอนไม่น้อยกว่าสัปดาห์ละ 5 วันๆ ละ ไม่เกิน 7 ชั่วโมง โดยกำหนดให้จัดการเรียนการสอนคาบละ 60 นาที

3. หน่วยกิต ให้มีจำนวนหน่วยกิตตลอดหลักสูตรไม่น้อยกว่า 103 หน่วยกิต การคิดหน่วยกิตถือเกณฑ์ดังนี้

- 3.1 รายวิชาทฤษฎีที่ใช้เวลาบรรยายหรืออภิปราย ไม่น้อยกว่า 18 ชั่วโมง เท่ากับ 1 หน่วยกิต
- 3.2 รายวิชาปฏิบัติที่ใช้เวลาในการทดลองหรือฝึกปฏิบัติในห้องปฏิบัติการ ไม่น้อยกว่า 36 ชั่วโมง เท่ากับ 1 หน่วยกิต
- 3.3 รายวิชาปฏิบัติที่ใช้เวลาในการฝึกปฏิบัติในโรงฝึกงานหรือภาคสนาม ไม่น้อยกว่า 54 ชั่วโมง เท่ากับ 1 หน่วยกิต
- 3.4 รายวิชาที่ใช้ในการศึกษาระบบทวิภาคี ไม่น้อยกว่า 54 ชั่วโมง เท่ากับ 1 หน่วยกิต
- 3.5 การฝึกประสบการณ์ทักษะวิชาชีพในสถานประกอบการหรือแหล่งวิทยาการ ไม่น้อยกว่า 320 ชั่วโมง เท่ากับ 4 หน่วยกิต
- 3.6 การทำโครงการพัฒนาทักษะวิชาชีพ ไม่น้อยกว่า 54 ชั่วโมง เท่ากับ 1 หน่วยกิต
4. โครงสร้าง โครงสร้างของหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2556 แบ่งเป็น 3 หมวดวิชา และกิจกรรมเสริมหลักสูตร ดังนี้
 - 4.1 หมวดวิชาทักษะชีวิต
 - 4.1.1 กลุ่มวิชาภาษาไทย
 - 4.1.2 กลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศ
 - 4.1.3 กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์
 - 4.1.4 กลุ่มวิชาคณิตศาสตร์
 - 4.1.5 กลุ่มวิชาสังคมศึกษา
 - 4.1.6 กลุ่มวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา
 - 4.2 หมวดวิชาทักษะวิชาชีพ
 - 4.2.1 กลุ่มทักษะวิชาชีพพื้นฐาน
 - 4.2.2 กลุ่มทักษะวิชาชีพเฉพาะ
 - 4.2.3 กลุ่มทักษะวิชาชีพเลือก
 - 4.2.4 ฝึกประสบการณ์ทักษะวิชาชีพ
 - 4.2.5 โครงการพัฒนาทักษะวิชาชีพ
 - 4.3 หมวดวิชาเลือกเสรี
 - 4.4 กิจกรรมเสริมหลักสูตร
5. การฝึกประสบการณ์ทักษะวิชาชีพ

เป็นการจัดกระบวนการเรียนรู้โดยความร่วมมือระหว่างสถานศึกษากับภาคการผลิตและหรือภาคบริการ หลังจากที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาคทฤษฎีและการฝึกหัดหรือฝึกปฏิบัติเบื้องต้นในสถานศึกษาแล้วระยะเวลาหนึ่ง ทั้งนี้ เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ได้สัมผัส

กับการปฏิบัติงานอาชีพ เครื่องมือเครื่องจักร อุปกรณ์ที่ทันสมัย และบรรยากาศการทำงานร่วมกัน ส่งเสริมการฝึกทักษะ กระบวนการคิด การจัดการ การเผชิญสถานการณ์ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนทำได้ คิดเป็น ทำเป็นและเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง ตลอดจนเกิดความมั่นใจและเจตคติที่ดีในการทำงาน และการประกอบอาชีพอิสระ โดยการจัดฝึกประสบการณ์ทักษะวิชาชีพต้องดำเนินการ ดังนี้

5.1 สถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันต้องจัดให้มีการฝึกประสบการณ์ทักษะวิชาชีพ ในรูปของการฝึกงานในสถานประกอบการ แหล่งวิทยาการ รัฐวิสาหกิจหรือหน่วยงานของรัฐ โดยใช้เวลารวมไม่น้อยกว่า 320 ชั่วโมง กำหนดให้มีค่าเท่ากับ 4 หน่วยกิต กรณีสถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันต้องการเพิ่มพูนประสบการณ์ทักษะวิชาชีพ สามารถรายวิชาในหมวดวิชาชีพที่ตรงหรือสัมพันธ์กับลักษณะงานไปเรียนหรือฝึกในสถานประกอบการ รัฐวิสาหกิจหรือหน่วยงานของรัฐได้ โดยใช้เวลารวมกับการฝึกประสบการณ์ทักษะวิชาชีพ

5.2 การตัดสินผลการเรียน ให้ระดับผลการเรียน ให้ปฏิบัติเช่นเดียวกับรายวิชาอื่น

6. โครงการพัฒนาทักษะวิชาชีพ

เป็นรายวิชาที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้า บูรณาการความรู้ ทักษะและประสบการณ์จากสิ่งที่ได้เรียนรู้ ลงมือปฏิบัติด้วยตนเองตามความถนัดและความสนใจ ตั้งแต่การเลือกหัวข้อหรือเรื่องที่จะศึกษาค้นคว้า การวางแผน การกำหนดขั้นตอนการดำเนินการ การดำเนินงาน การประเมินผลและการจัดทำรายงาน ซึ่งอาจทำเป็นรายบุคคลหรือกลุ่มก็ได้ ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับลักษณะของโครงการนั้นๆ โดยการจัดทำโครงการดังกล่าวต้องดำเนินการ ดังนี้

6.1 สถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันต้องจัดให้ผู้เรียนจัดทำโครงการพัฒนาทักษะวิชาชีพ ที่สัมพันธ์หรือสอดคล้องกับสาขาวิชา ในภาคเรียนที่ 5 และหรือภาคเรียนที่ 6 รวมไม่น้อยกว่า 4 หน่วยกิต

6.2 การตัดสินผลการเรียน ให้ระดับผลการเรียน ให้ปฏิบัติเช่นเดียวกับรายวิชาอื่น

7. การศึกษาระบบทวิภาคี

เป็นรูปแบบการจัดการศึกษาที่เกิดจากข้อตกลงร่วมกันระหว่างสถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันกับสถานประกอบการ รัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานของรัฐ โดยผู้เรียนใช้เวลาส่วนหนึ่งในสถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบัน และเรียนภาคปฏิบัติในสถานประกอบการ รัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานของรัฐ เพื่อให้การจัดการศึกษาระบบทวิภาคีสามารถเพิ่มขีดความสามารถด้านการผลิตและพัฒนากำลังคนตามจุดหมายของหลักสูตร การจัดการศึกษาระบบทวิภาคี โดยนำรายวิชาทวิภาคีในกลุ่มทักษะวิชาชีพเลือก ไปกำหนดรายละเอียดของรายวิชาและเวลาที่ใช้ฝึก จัดทำแผนฝึกอาชีพ การวัดและประเมินผลในแต่ละรายวิชาให้สอดคล้องกับลักษณะงานของสถานประกอบการรัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานของรัฐ

8. การเข้าเรียน

ผู้เข้าเรียนต้องสำเร็จการศึกษาไม่ต่ำกว่าระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 หรือเทียบเท่า และมีคุณสมบัติเป็นไปตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการจัดการศึกษาและการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ

9. การประเมินผลการเรียน

เน้นการประเมินสภาพจริง ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการจัดการศึกษาและการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ

10. กิจกรรมเสริมหลักสูตร

10.1 สถานศึกษาต้องจัดให้มีกิจกรรมเสริมหลักสูตรไม่น้อยกว่า 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ เพื่อพัฒนาวิชาการและวิชาชีพ ปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม ระเบียบวินัย การต่อต้านความรุนแรงและสารเสพติด ส่งเสริมการคิด วิเคราะห์ สร้างสรรค์การทำงาน ปลูกฝังจิตสำนึกและเสริมสร้างการเป็นพลเมืองไทยและ พลโลก ใช้กระบวนการกลุ่มในการทำงาน ประโยชน์ต่อชุมชนและท้องถิ่น รวมทั้งการทะนุบำรุงขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงาม โดยการวางแผน ลงมือปฏิบัติ ประเมินผล และปรับปรุงการทำงาน ทั้งนี้ สำหรับนักเรียนอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี ให้เข้าร่วมกิจกรรมที่สถานประกอบการจัดขึ้น

10.2 การประเมินผลกิจกรรมเสริมหลักสูตร ให้เป็นไปตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วย การจัดการศึกษาและการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ

11. การสำเร็จการศึกษาตามหลักสูตร

11.1 ประเมินผ่านรายวิชาในหมวดวิชาทักษะชีวิต หมวดวิชาทักษะวิชาชีพ และหมวดวิชา เลือกลงเรียนตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

11.2 ได้จำนวนหน่วยกิตสะสมครบตามโครงสร้างของหลักสูตร

11.3 ได้ค่าระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมไม่ต่ำกว่า 2.00 และผ่านการประเมินมาตรฐานวิชาชีพ

11.4 เข้าร่วมกิจกรรมและประเมินผ่านทุกภาคเรียน

12. การพัฒนารายวิชาในหลักสูตร

12.1 หมวดวิชาทักษะชีวิต สถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันสามารถพัฒนารายวิชาเพิ่มเติมในแต่ละกลุ่มวิชาของหมวดวิชาทักษะชีวิต ในลักษณะจำแนกเป็นรายวิชาหรือลักษณะบูรณาการใดๆ ก็ได้ โดยผสมผสานเนื้อหาวิชาที่ครอบคลุมสาระของกลุ่มวิชาภาษาไทย กลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศ กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์ กลุ่มวิชาคณิตศาสตร์ กลุ่มวิชาสังคมศึกษา กลุ่มวิชาสุขศึกษา

และพลศึกษา ในสัดส่วนที่เหมาะสม โดยพิจารณาจากมาตรฐานการเรียนรู้ของกลุ่มวิชานั้นๆ เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ของหมวดวิชาทักษะชีวิต

12.2 หมวดวิชาทักษะวิชาชีพ สถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันสามารถปรับปรุงรายละเอียดของรายวิชาในกลุ่มทักษะวิชาชีพเฉพาะ และหรือพัฒนารายวิชาเพิ่มเติมในกลุ่มทักษะวิชาชีพเลือกได้ โดยพิจารณาจากจุดประสงค์สาขาวิชาและมาตรฐานการศึกษารายวิชาสาขาวิชา ตลอดจนความต้องการของสถานประกอบการหรือสภาพยุทธศาสตร์ของภูมิภาคเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ

12.3 หมวดวิชาเลือกเสรี สถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันสามารถพัฒนารายวิชาเพิ่มเติมได้ ตามความต้องการของสถานประกอบการ ชุมชน ท้องถิ่น หรือสภาพยุทธศาสตร์ของภูมิภาคเพื่อเพิ่ม ขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ และหรือเพื่อการศึกษาคือ ทั้งนี้ การกำหนดรหัสวิชา จำนวนหน่วยกิตและจำนวนชั่วโมงเรียนให้เป็นไปตามที่หลักสูตรกำหนด

13. การปรับปรุงแก้ไข พัฒนารายวิชา กลุ่มวิชาและการอนุมัติหลักสูตร

13.1 การพัฒนาหลักสูตรหรือการปรับปรุงสาระสำคัญของหลักสูตรตามมาตรฐานคุณวุฒิอาชีวศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ให้เป็นหน้าที่ของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา สถาบันการอาชีวศึกษา สถานศึกษา โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

13.2 การอนุมัติหลักสูตร ให้เป็นหน้าที่ของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

13.3 การประกาศใช้หลักสูตรให้ทำงานเป็นประกาศกระทรวงศึกษาธิการ

13.4 การพัฒนารายวิชาหรือกลุ่มวิชาเพิ่มเติม สถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันสามารถดำเนินการได้ โดยต้องรายงานให้สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาทราบ

14. การประกันคุณภาพหลักสูตร

ให้สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา สถาบันการอาชีวศึกษาและสถานศึกษา จัดให้มีการประเมินเพื่อพัฒนาหลักสูตรที่อยู่ในความรับผิดชอบอย่างต่อเนื่อง อย่างน้อยทุก 5 ปี

หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2556 ประเภทวิชาเกษตรกรรม

สาขาวิชาเกษตรศาสตร์

จุดประสงค์สาขาวิชา

1. เพื่อให้สามารถประยุกต์ใช้ความรู้และทักษะด้านภาษา วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ สังคมศึกษา สุขศึกษาและพลศึกษาในการพัฒนาตนเองและวิชาชีพ
2. เพื่อให้มีความรู้และทักษะในหลักการบริหารและจัดการวิชาชีพ การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและหลักการทำงานอาชีพที่สัมพันธ์เกี่ยวข้องกับการพัฒนาวิชาชีพเกษตรกรรมให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงและความก้าวหน้าของเศรษฐกิจ สังคมและเทคโนโลยี
3. เพื่อให้มีความรู้และทักษะในหลักการและกระบวนการงานพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับอาชีพเกษตรกรรม
4. เพื่อให้มีความรู้และทักษะในงานผลิตและบริการทางการเกษตรตามหลักการและกระบวนการ ในลักษณะครบวงจรเชิงธุรกิจ โดยคำนึงถึงการใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่า การอนุรักษ์พลังงานและสิ่งแวดล้อม
5. เพื่อให้สามารถปฏิบัติงานด้านการเกษตรในสถานประกอบการและประกอบอาชีพอิสระ รวมทั้ง สามารถใช้ความรู้และทักษะเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อระดับสูงขึ้น
6. เพื่อให้สามารถเลือก/ใช้/ประยุกต์ใช้เทคโนโลยีในงานอาชีพเกษตรกรรม
7. เพื่อให้มีเจตคติและกิจนิสัยที่ดีต่องานอาชีพ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ซื่อสัตย์ ประหยัด อดทน มีวินัย มีความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม ต่อต้านความรุนแรงและสารเสพติด สามารถพัฒนาตนเองและทำงานร่วมกับผู้อื่น

มาตรฐานการศึกษาวิชาชีพ

คุณภาพของผู้สำเร็จการศึกษาระดับคุณวุฒิการศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาเกษตรกรรม สาขาวิชาเกษตรศาสตร์ ประกอบด้วย

1. ด้านคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ได้แก่
 - 1.1 ด้านคุณธรรม จริยธรรมและจรรยาบรรณวิชาชีพ ได้แก่ ความเสียสละ ความซื่อสัตย์สุจริต ความกตัญญู กตเวทิตา ความอดกลั้น การละเว้นสิ่งเสพติดและการพนัน การมีจิตสำนึกและเจตคติที่ดีต่อ วิชาชีพและสังคม เป็นต้น
 - 1.2 ด้านพฤติกรรมลักษณะนิสัย ได้แก่ ความมีวินัย ความรับผิดชอบ การมีมนุษยสัมพันธ์ ความเชื่อมั่นในตนเอง ความรักสามัคคี ขยัน ประหยัด อดทน การพึ่งตนเอง เป็นต้น
 - 1.3 ด้านทักษะทางปัญญา ได้แก่ ความรู้ในหลักทฤษฎี ความสนใจใฝ่รู้ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ความสามารถในการคิด วิเคราะห์ เป็นต้น

2. ด้านสมรรถนะหลักและสมรรถนะทั่วไป ได้แก่

2.1 สื่อสารโดยใช้ภาษาไทยและภาษาต่างประเทศในชีวิตประจำวัน และในงานอาชีพ

2.2 แก้ไขปัญหาในงานอาชีพโดยใช้หลักการและกระบวนการทางวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์

2.3 ปฏิบัติตนตามหลักศาสนา วัฒนธรรม ค่านิยม คุณธรรม จริยธรรมทางสังคม และสิทธิ หน้าที่พลเมือง

2.4 พัฒนาบุคลิกภาพและสุขอนามัยโดยใช้หลักการและกระบวนการด้านสุขศึกษา และพลศึกษา

3. ด้านสมรรถนะวิชาชีพ ได้แก่

3.1 วางแผน ดำเนินงาน จัดการงานอาชีพตามหลักการและกระบวนการ โดยคำนึงถึง การบริหารงานคุณภาพ การอนุรักษ์พลังงานและสิ่งแวดล้อม หลักอาชีพอนามัยและความปลอดภัย

3.2 ปฏิบัติงานพื้นฐานอาชีพเกษตรกรรมตามหลักการและกระบวนการ

3.3 เลือก ใช้ และบำรุงรักษาเครื่องมืออุปกรณ์ เครื่องทุ่นแรงและยานพาหนะในงานอาชีพเกษตรกรรมตามหลักการและกระบวนการ โดยคำนึงถึงความประหยัดและความปลอดภัย

3.4 ประยุกต์ใช้เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์และสารสนเทศ กระบวนการจัดการธุรกิจ และหลักการบริหารงานคุณภาพเพื่อพัฒนาและส่งเสริมสนับสนุนงานอาชีพเกษตรกรรม

สาขางานการเกษตร

3.5 วางแผน เตรียมการ ดำเนินการและจัดการผลิตและหรือบริการด้านงานเกษตร ในลักษณะครบวงจรเชิงธุรกิจตามหลักการและกระบวนการ

3.6 อนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและระบบนิเวศในงานเกษตร

3.7 เลือก ใช้ และหรือประยุกต์ใช้เทคโนโลยีในการดำเนินงานเกษตรตามหลักการ และกระบวนการ

สาขางานพืชศาสตร์

3.5 วางแผน เตรียมการ เพาะปลูก ปฏิบัติดูแลรักษาและจัดการหลังการเก็บเกี่ยว พืชผัก ไม้ดอก ไม้ประดับ ไม้ผลไม้ยืนต้น พืชไร่ พืชสมุนไพร เห็ดและหรือพืชชนิดอื่นๆ ในลักษณะครบวงจรเพื่อจำหน่ายเชิงธุรกิจ ตามหลักการและกระบวนการ

3.6 อนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและระบบนิเวศในงานผลิตพืช

3.7 เลือก ใช้และหรือประยุกต์ใช้เทคโนโลยีในการดำเนินงานผลิตพืชตามหลักการ และกระบวนการ

สาขางานสัตวศาสตร์

3.5 วางแผน เตรียมการ เลี้ยงดูและจัดการผลผลิตสัตว์ปีก สุกร โค และหรือสัตว์เลี้ยงชนิดอื่นๆ ในลักษณะครบวงจรเพื่อจำหน่ายเชิงธุรกิจ ตามหลักการและกระบวนการ

3.6 อนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและระบบนิเวศในงานผลิตสัตว์

3.7 เลือก ใช้และหรือประยุกต์ใช้เทคโนโลยีในการดำเนินงานผลิตสัตว์ตามหลักการและกระบวนการ

สาขางานช่างเกษตร

3.5 เลือก ใช้ บำรุงรักษา บริการ สร้างและซ่อมแซมเบื้องต้น ในงานเครื่องยนต์เล็ก งานเครื่องพ่นแรงพาร์ม งานไฟฟ้าในฟาร์ม งานเชื่อมโลหะ งานช่างสำรวจ งานเครื่องต้นกำลัง และการถ่ายถอดกำลังงานชลประทานเพื่อการเกษตร และหรืองานช่างเกษตรอื่นๆ ในลักษณะงานบริการเชิงธุรกิจ ตามหลักการและกระบวนการ

3.6 อนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและระบบนิเวศในงานช่างเกษตร

3.7 เลือก ใช้ และหรือประยุกต์ใช้เทคโนโลยีในการดำเนินงานช่างเกษตรตามหลักการและกระบวนการ

สาขางานอุตสาหกรรมเกษตร

3.5 วางแผน เตรียมการ ดำเนินการและจัดการหลังการผลิตผลิตภัณฑ์พืช ผลิตภัณฑ์สัตว์ผลิตภัณฑ์นม ผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำ และหรือผลิตภัณฑ์เกษตรชนิดอื่นๆ ในลักษณะครบวงจรเพื่อจำหน่ายเชิงธุรกิจ ตามหลักการและกระบวนการ

3.6 อนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและระบบนิเวศในงานอุตสาหกรรมเกษตร

3.7 เลือก ใช้ และหรือประยุกต์ใช้เทคโนโลยีในการดำเนินงานอุตสาหกรรมเกษตรตามหลักการและกระบวนการ

สาขางานผลิตสัตว์น้ำ

3.5 วางแผน เตรียมการ เพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ ปฏิบัติดูแลรักษา และจัดการผลผลิตสัตว์น้ำ ในลักษณะครบวงจรเพื่อจำหน่ายเชิงธุรกิจ ตามหลักการและกระบวนการ

3.6 อนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และระบบนิเวศในงานประมง

3.7 เลือก ใช้ และหรือประยุกต์ใช้เทคโนโลยีในการดำเนินงานผลิตสัตว์น้ำตามหลักการและกระบวนการ

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน

2.1 ความหมายของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน

กิดานันท์ มลิทอง (2540 : 227) ได้กล่าวถึงบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนว่า คอมพิวเตอร์นั้นเป็นสื่อการสอนที่เป็นเทคโนโลยีระดับสูง หากเมื่อมีการนำคอมพิวเตอร์มาใช้เป็น คอมพิวเตอร์ช่วยสอนซึ่งก็จะทำให้การเรียนการสอนนั้นมีปฏิสัมพันธ์กันได้ในระหว่างผู้เรียนกับเครื่อง คอมพิวเตอร์เช่นเดียวกับการเรียนการสอนระหว่างครูกับนักเรียนในห้องปกติ นอกจากนี้คอมพิวเตอร์ ยังมีความสามารถในการตอบสนองต่อข้อมูลที่นักเรียนได้ป้อนเข้าไปได้ในทันทีซึ่งจะเป็นการเสริมแรง ให้แก่ผู้เรียนได้ ซึ่งในการสร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนนั้น ได้อาศัยแนวความคิดจากทฤษฎีสิ่ง เร้าและการตอบสนองรวมถึงมีการให้ข้อมูลย้อนกลับทันทีเพื่อเป็นการเสริมแรงให้แก่ผู้เรียน

ถนอมพร (ตันพิพัฒน์) เลหาจรัสแสง (2542 : 7) ได้ให้ความหมายไว้ว่าเป็นสื่อการ เรียนการสอนทางคอมพิวเตอร์รูปแบบหนึ่ง ซึ่งใช้ความสามารถของคอมพิวเตอร์ในการนำเสนอ สื่อ ประสม อันได้แก่ ข้อความ ภาพนิ่ง กราฟิก แผนภูมิ กราฟ ภาพเคลื่อนไหว วิดีทัศน์และเสียง เพื่อ ถ่ายทอดเนื้อหาบทเรียน หรือองค์ความรู้ในลักษณะที่ใกล้เคียงกับการสอนจริงในห้องเรียนมากที่สุด โดยเนื้อหาความรู้ในคอมพิวเตอร์ช่วยสอน จะได้รับการถ่ายทอดในลักษณะที่แตกต่างกันออกไป ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับธรรมชาติและโครงสร้างของเนื้อหา โดยมีเป้าหมายสำคัญก็คือ การได้มาซึ่งคอมพิวเตอร์ช่วย สอน ที่สามารถดึงดูดความสนใจของผู้เรียน และกระตุ้นผู้เรียนให้เกิดความต้องการที่จะเรียนรู้ คอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ดีต้องมีปฏิสัมพันธ์ หรือการโต้ตอบพร้อมทั้งการได้รับผลย้อนกลับ อย่าง สม่าเสมอกับเนื้อหา และกิจกรรมต่างๆ ของคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่เกี่ยวข้องกับการเรียน นอกจากนี้ คอมพิวเตอร์ช่วยสอนยังสามารถตอบสนองความแตกต่างระหว่างผู้เรียนได้เป็นอย่างดี รวมทั้งสามารถ ประเมินและตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียนตลอดเวลา ขณะเดียวกันผู้เรียนสามารถนำคอมพิวเตอร์ ช่วยสอน ไปใช้ในการเรียนด้วยตนเองโดยปราศจากข้อจำกัดทางด้านเวลาและสถานที่ โดยเฉพาะ ผู้เรียนอ่อน สามารถใช้ประโยชน์จากคอมพิวเตอร์ช่วยสอนในการเรียนเพิ่มเติมนอกเวลาได้

วุฒิชัย ประสารสอย (2543 : 10) บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน หมายถึง การจัด โปรแกรมเพื่อการเรียนการสอน โดยให้คอมพิวเตอร์เป็นสื่อช่วยถ่ายโอนเนื้อหาความรู้ ไปสู่ผู้เรียนโดย มีองค์ประกอบตามวัตถุประสงค์ของการสอนคือ การเรียนโดยใช้คอมพิวเตอร์ การออกแบบบทเรียน ก่อนการเรียนการสอน ผู้เรียนโต้ตอบกับบทเรียนผ่านคอมพิวเตอร์ โดยยึดหลักความแตกต่างระหว่าง บุคคล

พรเทพ เมืองแมน (2544 :18) บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเป็นบทเรียนที่ได้รับ การออกแบบ โดยอาศัยศักยภาพของคอมพิวเตอร์ในด้านการนำเสนอ ที่สามารถนำเสนอบทเรียน ในลักษณะของสื่อประสม (Multimedia) คือ นำเสนอได้ทั้งข้อความ กราฟิกภาพนิ่งภาพเคลื่อนไหว วิดีทัศน์ และเสียง นอกจากนี้ บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนยังเป็นบทเรียนที่ผู้เรียนสามารถโต้ตอบ

หรือมีปฏิสัมพันธ์(Interactive) กับบทเรียน พร้อมทั้งได้รับผลย้อนกลับ(feedback) อย่างทันทีทันใด รวมทั้งสามารถประเมินและตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียนได้ตลอดเวลา บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน จึงเป็นบทเรียนที่สามารถตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี

ราชบัณฑิตยสถาน (2538 : 495) ให้ความหมายของคอมพิวเตอร์ว่า หมายถึง เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์แบบอัตโนมัติ ทำหน้าที่เหมือนสมองกล ใช้สำหรับแก้ปัญหาต่างๆ ทั้งที่ง่าย และซับซ้อนโดยวิธีทางคณิตศาสตร์

นักวิชาการหลายท่าน ให้ความหมายของคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ไว้แตกต่างกันดังนี้
กมลธร สิงห์ปुरु (2543 : 16) กล่าวว่า บทเรียนคอมพิวเตอร์ หมายถึง การนำคอมพิวเตอร์มาช่วยครูในการเรียนการสอนโดยอาจใช้เป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดวิชาแทนครูหรือ บทบาทแบบฝึกหัดหรือวัดผล โดยอาศัยโปรแกรมที่บรรจุไว้ในคอมพิวเตอร์เป็นเครื่องมือ การเรียนรู้ด้วยวิธีนี้สามารถสนองความแตกต่างระหว่างบุคคลได้ด้วย

สุกรี รอดโพธิ์ทอง (อ้างอิงใน ประภาภรณ์ ฉันทฉัตรกนก 2538 : 16) กล่าวว่า คอมพิวเตอร์ช่วยสอน หมายถึง โปรแกรมคอมพิวเตอร์หลายๆ รูปแบบ ที่พัฒนาขึ้นเพื่อช่วยเพิ่ม ประสิทธิภาพการสอนและการรับรู้ของนักเรียน

สุพิชญ์ กาญจนพันธุ์ (2541) กล่าวว่า คอมพิวเตอร์ช่วยสอนเป็นสื่อการเรียนการสอนที่เน้นการกระทำระหว่างนักเรียนกับคอมพิวเตอร์เพื่อให้เกิดการเรียนรู้

ไพโรจน์ ตีรณธนากุล (2546 : 26) กล่าวว่า คอมพิวเตอร์ช่วยสอนเป็นรูปแบบหนึ่งของบทเรียนสำเร็จรูป โดยใช้ไมโครคอมพิวเตอร์เป็นตัวกลางแทนสิ่งพิมพ์หรือสื่อประเภทอื่นๆ

ทักษิณา สวานานนท์ (2533 : 88 – 89) กล่าวว่า คอมพิวเตอร์ช่วยสอน หมายถึง การสอนโดยผ่านคอมพิวเตอร์ ด้วยการสร้างโปรแกรมการเรียนหรือหน่วยการเรียนซึ่งอาจมี แบบฝึกหัดบทบาทบทวน และคำถามคำตอบไว้พร้อม ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง และเป็นรายบุคคล การสอนโดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน ถือว่าเครื่องคอมพิวเตอร์เป็นอุปกรณ์การสอนแต่ ไม่ใช่เป็นครูสอน

จากความหมายดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่า บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน คือการ นำคอมพิวเตอร์มาใช้เป็นเครื่องมือช่วยในการจัดกระบวนการเรียนการสอนของครู ด้วยวิธีการเขียน โปรแกรม ซึ่งประกอบด้วยบทเรียนและแบบฝึกทักษะ การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากคอมพิวเตอร์ ที่มีรูปแบบตัวหนังสือ สี และกราฟิก สวยงาม โดยผู้เรียนสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองตาม คำแนะนำในการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับคอมพิวเตอร์นั่นคือการ ได้ตอบกันระหว่างนักเรียนกับคอมพิวเตอร์ และยังสามารถทราบผลการเรียนได้ทันทีที่นักเรียนทราบว่า บรรลุถึงเกณฑ์ที่ตั้งไว้หรือไม่ รวมทั้งมีการเสริมแรงจูงใจในการเรียนให้กับผู้เรียนนอกจากนี้ยังช่วยลด ช่องว่างความแตกต่างระหว่างบุคคลได้อีกด้วย

2.2 ประเภทของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน

ปัจจุบันบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน มีหลากหลายประเภท ซึ่งแบ่งประเภทการใช้งานตามความเหมาะสมของเนื้อหาวิชา ความต้องการของผู้เรียน ความแตกต่างระหว่างบุคคล ทำให้ประเภทของคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ใช้ในปัจจุบันมีหลายลักษณะ ฌนอมพร เลหาจรสแสง (2541 : 11) ได้แบ่งประเภทของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเป็น 5 ประเภทด้วยกันคือ

1. บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนประเภทติวเตอร์เรียล (Tutorial) คือ บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ซึ่งนำเสนอเนื้อหาแก่ผู้เรียน ไม่ว่าจะป็นเนื้อหาใหม่หรือการทบทวนเนื้อหาเดิมก็ตาม ส่วนใหญ่คอมพิวเตอร์ช่วยสอนประเภทติวเตอร์ จะมีแบบทดสอบหรือแบบฝึกหัด เพื่อทดสอบความเข้าใจของผู้เรียนอยู่ด้วย อย่างไรก็ตามผู้เรียนมีอิสระพอที่จะเลือกตัดสินใจว่า จะทำแบบทดสอบหรือแบบฝึกหัดหรือไม่อย่างไร หรือจะเลือกเรียนเนื้อหาส่วนไหน เรียงลำดับในรูปแบบใด เพราะการเรียนโดยคอมพิวเตอร์ช่วยสอนนั้น ผู้เรียนจะสามารถควบคุมการเรียนของตนได้ตามความต้องการของตนเอง

2. บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนประเภทฝึกทักษะ (Drill and Practice) คือ บทเรียนทางคอมพิวเตอร์ซึ่งมุ่งเน้นให้ผู้ใช้งานทำฝึกหัดจนสามารถเข้าใจเนื้อหาในบทเรียนนั้นๆได้ คอมพิวเตอร์ช่วยสอนประเภทแบบฝึกทักษะ เป็นคอมพิวเตอร์ช่วยสอนประเภทที่ได้รับความนิยมมากที่สุดนี้เนื่องจากการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนอ่อน หรือเรียนไม่ทันคนอื่นๆ ได้มีโอกาสทำความเข้าใจ บทเรียนสำคัญๆ ได้โดยที่ครูผู้สอนไม่ต้องเสียเวลาในชั้นเรียนอธิบายเนื้อหาเดิมซ้ำแล้วซ้ำอีก

3. บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนประเภทการจำลอง (Simulation) คือ บทเรียนทางคอมพิวเตอร์การนำเสนอบทเรียนในรูปแบบของการจำลองแบบ (Simulation) โดยการจำลองสถานการณ์ที่เหมือนจริงขึ้น และบังคับให้ผู้เรียนต้องตัดสินใจแก้ปัญหา (Problem solving) ในตัวบทเรียนจะมีคำแนะนำเพื่อช่วยในการตัดสินใจของผู้เรียน และแสดงผลลัพธ์ในการตัดสินใจนั้นๆข้อดีของการใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอนประเภทการจำลอง คือ การลดค่าใช้จ่าย และการลดอันตรายอันอาจเกิดขึ้นจากการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นในสถานการณ์จริง

4. บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนประเภทเกม (Instructional Game) คือบทเรียนทางคอมพิวเตอร์ที่ทำให้ผู้ใช้งานมีความสนุกสนานเพลิดเพลิน จนลืมนึกไปว่ากำลังเรียนอยู่เกมคอมพิวเตอร์ทางการศึกษาเป็นคอมพิวเตอร์ช่วยสอนประเภทหนึ่งที่สำคัญ เนื่องจากเป็นคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่กระตุ้นให้เกิดความสนใจในการเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนประเภทนี้ นิยมใช้กับเด็กตั้งแต่ระดับประถมศึกษา ไปจนถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย นอกจากนี้ยังสามารถนำมาใช้กับผู้เรียนในระดับอุดมศึกษา เพื่อเป็นการปูทางให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึที่ดีกับการเรียนทางคอมพิวเตอร์ได้อีกด้วย

5. บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนประเภทแบบทดสอบ (Test) คือ การใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ในการสร้างแบบทดสอบ การจัดการการสอบ การตรวจให้คะแนนการคำนวณผลสอบ ข้อดีของการใช้คอมพิวเตอร์ประเภทแบบทดสอบคือ การที่ผู้เรียนได้รับผลป้อนกลับโดยทันที ซึ่งเป็นข้อจำกัดของการทดสอบที่ใช้กันอยู่ทั่วไป นอกจากนี้การใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ในการคำนวณผลสอบก็ยังมีความแม่นยำและรวดเร็วอีกด้วย

จากลักษณะของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนดังกล่าวผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนประเภทแบบฝึกทักษะ(Drill and Practice) ซึ่งมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถฝึกทักษะทางภาษาโดยเฉพาะทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษได้ และเพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสได้ฝึกซ้ำ เพราะทักษะทางภาษาเป็นสิ่งที่ต้องการฝึกฝนและทำซ้ำๆ บ่อยๆ นอกจากนี้การออกแบบฝึกทักษะควรให้สอดคล้องกับหลักจิตวิทยาการเรียนรู้ที่เกี่ยวกับกฎแห่งการฝึก หรือการทำซ้ำๆ นั้นเอง Edward L. Thorndike (อ้างถึงในไชยยศ เรืองสุวรรณ, 2526 : 57 – 60)

2.3 หลักจิตวิทยาเกี่ยวกับบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน

บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนโดยทั่วไป ส่วนใหญ่เป็นบทเรียนที่มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยตนเอง ดังนั้นผู้ที่ออกแบบบทเรียนจึงจำเป็นต้องคำนึงถึงหลักจิตวิทยาการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนด้วยตนเอง หลักจิตวิทยาการเรียนรู้ที่ควรคำนึงถึงในการออกแบบบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ได้แก่

1. การรับรู้ (Perception)

การเรียนรู้ของมนุษย์จะเกิดขึ้นไม่ได้ถ้าปราศจากการรับรู้ การรับรู้จึงเป็นบันไดขั้นแรกที่จะนำไปสู่การเรียนรู้ ดังนั้น การเรียนรู้ที่ดีจะต้องเกิดจากการรับรู้ที่ถูกต้อง การรับรู้ที่ดีและถูกต้องของมนุษย์ จะเกิดขึ้นได้โดยการได้รับการกระตุ้นจากสิ่งเร้าที่เหมาะสม เพราะมนุษย์เราจะเลือกรับรู้สิ่งเร้าที่ตรงกับความสนใจตนเอง มากกว่า สิ่งเร้าที่ไม่ตรงกับความสนใจ

ในการออกแบบบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนนั้น ผู้ออกแบบจะต้องออกแบบสิ่งเร้าที่เหมาะสมกับผู้เรียนโดยคำนึงถึงคุณลักษณะด้านต่างๆของผู้เรียน ได้แก่ อายุ เพศ เป็นต้น

2. การจดจำ (Memory)

การที่มนุษย์จะสามารถเรียนรู้สิ่งใดแล้วสามารถจดจำสิ่งนั้นได้ดี และสามารถนำมาใช้ในภายหลังได้ดีนั้น ขึ้นอยู่กับว่าผู้เรียนสามารถจัดเก็บความรู้ที่นั้นไว้อย่างเป็นระเบียบ โดยการจัดโครงสร้างขององค์ความรู้อย่างเป็นระเบียบ นอกจากนั้นการที่ผู้เรียนได้ฝึกหรือทำซ้ำมากๆก็จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดทักษะความชำนาญและจดจำได้ดีอีกด้วย ดังนั้นเทคนิคสำคัญของการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ดีที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถจดจำได้ดีจึงอาศัยหลักเกณฑ์ทั้ง 2 ประการ

2.1 การช่วยให้ผู้เรียนสามารถจัดระเบียบ (Organize) โครงสร้างขององค์ความรู้โดย การจัดโครงสร้างของเนื้อหาบทเรียนให้เป็นระเบียบและแสดงให้ผู้เรียนเห็นซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีเกี่ยวกับแผนภูมิโนทัศน์ (Concept Mapping) ในปัจจุบันนั่นเอง

2.2 การให้ผู้เรียนฝึกและทำได้ซ้ำๆมากจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดทักษะความชำนาญและสามารถจดจำได้ดี ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีเกี่ยวกับกฎแห่งการฝึกและการทำซ้ำๆ (Law of Practice and repetition) ดังนั้นจึงควรออกแบบบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนโดยให้มีแบบฝึกหัดหรือแบบฝึกปฏิบัติ ให้ผู้เรียนได้ฝึก เพื่อให้เกิดทักษะและจดจำได้ดี

3. การมีส่วนร่วม (Participation) และ การมีปฏิสัมพันธ์ (Interaction) ของผู้เรียนในการเรียนการให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมและมีปฏิสัมพันธ์ซึ่ง ได้แก่ การให้ผู้เรียนได้กระทำกิจกรรม หรือปฏิบัติในลักษณะต่าง รวมถึงการมีการตอบโต้กับบทเรียน จะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ที่ดี โดยนอกจากจะช่วยให้ผู้เรียนมีความสนใจบทเรียนอย่างต่อเนื่อง อันเป็นลักษณะการเรียนรู้อย่างกระตือรือร้น (Active Learning) แล้วยังทำให้เกิดความรู้ และทักษะใหม่ๆ ในตัวผู้เรียนด้วย ดังนั้นผู้ออกแบบบทเรียนจึงควรออกแบบบทเรียนให้บทเรียนมีกิจกรรมและการโต้ตอบที่เหมาะสมกับเนื้อหา และทักษะที่ต้องการให้ผู้เรียนได้รับจากบทเรียน

4. แรงจูงใจ (Motivation) การสร้างแรงจูงใจที่เหมาะสม จะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ที่ดี บทเรียนที่สามารถสร้างแรงจูงใจที่ดี จะทำให้ผู้เรียนอยากเรียนและเรียนด้วยความสุขสนุกสนาน ดังนั้น ผู้ออกแบบบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน จึงควรให้ความสนใจ และศึกษาเกี่ยวกับการสร้างแรงจูงใจที่ดีเพื่อนำมาประยุกต์ใช้กับการออกแบบบทเรียน ให้สามารถสร้างจูงใจที่เหมาะสมกับผู้เรียนในลักษณะต่างๆ

5. การถ่ายโอนการเรียนรู้ (Transfer of Learning) การถ่ายโอนการเรียนรู้ เป็นการนำความรู้ที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง ซึ่งเป็นเป้าหมายสูงสุดของการเรียนรู้นั่นเอง บทเรียนที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถในการถ่ายโอนการเรียนรู้ได้ดีนั้น จะต้องเป็นบทเรียนที่มีความใกล้เคียงหรือเหมือนจริงกับสถานการณ์ในชีวิตจริงมากที่สุด

6. ความแตกต่างระหว่างบุคคล (Individual Difference) นักจิตวิทยามีความเชื่อเกี่ยวกับทฤษฎีของความแตกต่างระหว่างบุคคลโดยเชื่อว่ามนุษย์แต่ละคนมีความแตกต่างกันในด้านต่างๆ ได้แก่ ความสนใจ ความถนัด ความสามารถ อารมณ์ สติปัญญา เป็นต้น ซึ่งทำให้ในการเรียนรู้นั้น ผู้เรียนแต่ละคนจะสามารถเรียนรู้ได้เร็วหรือช้าแตกต่างกัน นอกจากนั้นวิธีการเรียนรู้ของแต่ละคนก็แตกต่างกัน ดังนั้นผู้ออกแบบบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน จึงจำเป็นต้องออกแบบบทเรียนให้มีความยืดหยุ่น เพื่อที่จะตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียนแต่ละคน ซึ่งมีคุณสมบัติดังกล่าวนี้ก็เป็นจุดเด่นหรือข้อได้เปรียบของสื่อประเภทคอมพิวเตอร์อยู่แล้ว

7. จากข้อความดังกล่าวสรุปได้ว่า ผู้ออกแบบบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน จำเป็นที่จะต้องออกแบบบทเรียนให้มีความยืดหยุ่น เพื่อที่จะตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียนแต่ละคน หากมีคุณสมบัติดังกล่าวนี้ถือเป็นจุดเด่นหรือข้อได้เปรียบของสื่อประเภทคอมพิวเตอร์ช่วยสอน

2.4 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

ทฤษฎีสัมพันธ์เชื่อมโยงของธอร์นไดค์

Edward L.Thorndike (อ้างถึงใน ไชยยศ เรื่องสุวรรณ, 2526 : 57-60) กล่าวถึงการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้า (S : Stimulus) กับการตอบสนอง (R :Respons)โดยมีความเชื่อว่าการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ด้วยการที่มนุษย์หรือสัตว์ ได้เลือกเอาปฏิกิริยาตอบสนองที่ถูกต้องนั้นมาเชื่อมต่อ (Connect) เข้ากับสิ่งเร้าอย่างเหมาะสม หรือความรู้จะสามารถเกิดขึ้นได้ก็โดยการสร้างสิ่งเชื่อมโยง (Bond) กับการตอบสนอง (S – R Bond Theory) หรือทฤษฎีสัมพันธ์ต่อเนื่อง (Connectionism Theory) สรุปเป็นกฎการเรียนรู้ได้ดังนี้

1. กฎแห่งความพร้อม (Law of readiness) หมายถึง สภาพความพร้อม หรือความพร้อมุฒิกภาวะของผู้เรียนทั้งทางร่างกาย ได้ อวัยวะต่างๆในการเรียนรู้ และจิตใจ รวมทั้งพื้นฐานประสบการณ์เดิม ที่จะเชื่อมโยงกับความรู้ใหม่หรือสิ่งใหม่ ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้

2. กฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercise) หมายถึงการที่ผู้เรียนได้ฝึกหัด หรือกระทำซ้ำๆ บ่อยๆ ย่อมจะทำให้เกิดความสมบูรณ์ถูกต้อง ซึ่งกฎนี้เป็นการเน้นความมั่นคงระหว่างการเชื่อมโยงและการตอบสนองที่ถูกต้องย่อมนำมาซึ่งความสมบูรณ์กฎแห่งการฝึกหัดแบ่งดังนี้

2.1 กฎแห่งการใช้ (Law of used) หมายถึง การฝึกฝน การตอบสนองอย่างใดอย่างหนึ่งอยู่เสมอ ย่อมทำให้เกิดพันธะที่แน่น ระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง คือหากได้เรียนรู้สิ่งใดแล้วได้นำไปใช้อยู่เป็นประจำ ก็จะทำให้ความรู้ยังคงทนถาวรและไม่ลืม

2.2 กฎแห่งการไม่ใช้ (Law of Disused) หมายถึง ไม่ได้ฝึกฝน หรือไม่ได้ใช้ไม่ได้ทำบ่อยๆ ย่อมทำให้ความมั่นคงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง ลดกำลังลง เบื่อบุคคลได้เกิดการเรียนรู้แล้ว แต่นำความรู้ไปใช้ หรือไม่เคยใช้ อาจทำให้ความรู้นั้นลืมนั่นสิ้นไปได้

3. กฎแห่งความพอใจ (Law of effect) หมายถึง ผลที่ทำให้เกิดความพอใจ กล่าวคือ เมื่อผู้เรียนได้รับความพอใจจากผลของการเรียนรู้ หรือการกระทำกิจกรรม ก็จะเกิดผลดีทำให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้มากขึ้นอีก และในทางตรงกันข้าม หากผู้เรียนได้รับผลที่ไม่พอใจ ก็จะทำให้ไม่อยากจะเรียนรู้ หรือเบื่อหน่าย และผลเสียต่อการเรียนรู้

จากข้อความดังกล่าวสรุปได้ว่าการที่ผู้เรียนได้ฝึกหัด หรือกระทำซ้ำๆ บ่อยๆ ย่อมจะทำให้เกิดความชำนาญและสมบูรณ์ถูกต้องได้

2.5 หลักการออกแบบบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน

Alessi & Trollip (1991) ได้เสนอแบบจำลองการพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ประกอบด้วยขั้นตอน 7 ขั้น ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 : เตรียม (Prepare)

กำหนดเป้าหมายและวัตถุประสงค์ (Determine Goals and Objectives)

เก็บข้อมูล (Collect Resources)

เรียนรู้เนื้อหา (Learn Content)

สร้างความคิด (Generate Ideals)

ขั้นตอนที่ 2 : ออกแบบ (Design)

ทอนความคิด (Eliminate the Idea)

วิเคราะห์งานและมโนคติ (Analyze Task and Concept)

ออกแบบบทเรียนขั้นแรก (Design Preliminary Lesson)

ประเมิน / แก้ไข การออกแบบ (Evaluate and Resolve the Design)

ขั้นตอนที่ 3 เขียนผังงาน (Create Flowchart Lesson)

ขั้นตอนที่ 4 สร้างสตอรี่บอร์ด (Create Storyboard)

ขั้นตอนที่ 5 สร้าง / เขียนโปรแกรม (Create Program Lesson)

ขั้นตอนที่ 6 ผลิตเอกสารประกอบบทเรียน (Produce Supporting Materials)

ขั้นตอนที่ 7 ประเมินและแก้ไขบทเรียน (Evaluate and Resolve)

2.6 กระบวนการเรียนรู้ในบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน

สุกรี รอดโพธิ์ทอง (2535 : 38-42) ได้ให้ข้อเสนอแนะว่า เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีที่สุด ผู้พัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ควรดัดแปลงขั้นตอนการพัฒนาจากกระบวนการเรียนการสอน 9 ขั้น ของกาเย่ (พรเทพ เมืองแมน, 2544 : 28)

1. เร่งเร้าความสนใจ (Gain Attention) ก่อนที่จะเริ่มการนำเสนอเนื้อหาบทเรียน ควรมีการจูงใจและเร่งเร้าความสนใจให้ผู้เรียนอยากเรียน ดังนั้น บทเรียนคอมพิวเตอร์จึงควรเริ่มด้วยการใช้ภาพ แสง สี เสียง หรือใช้สื่อประกอบกันหลายๆ อย่าง โดยสื่อที่สร้างขึ้นมานั้นต้องเกี่ยวข้องกับเนื้อหาและน่าสนใจ ซึ่งจะมีผลโดยตรงต่อความสนใจของผู้เรียน นอกจากเร่งเร้าความสนใจแล้ว อีกทั้งยังเป็นการเตรียมความพร้อมให้ผู้เรียนพร้อมที่จะศึกษาเนื้อหาต่อไปในตัวอีกด้วย

2. บอกวัตถุประสงค์ (Specify Objective) วัตถุประสงค์ของบทเรียน นับว่าเป็นส่วนสำคัญยิ่งต่อกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนจะได้ทราบถึงความคาดหวังของบทเรียนจากผู้เรียน

นอกจากผู้เรียนจะทราบถึงพฤติกรรมขั้นสุดท้ายของตนเองหลังจบบทเรียนแล้ว จะยังเป็นการแจ้งให้ทราบล่วงหน้าถึงประเด็นสำคัญของเนื้อหา รวมทั้งเค้าโครงของเนื้อหาอีกด้วย การที่ผู้เรียนทราบถึงขอบเขตของเนื้อหาอย่างคร่าวๆ จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถผสมผสานแนวความคิดในรายละเอียดหรือส่วนย่อยของเนื้อหาให้สอดคล้องและสัมพันธ์กับเนื้อหาในส่วนใหญ่ได้ ซึ่งมีผลทำให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น นอกจากนี้จะมีผลดังกล่าวแล้วผลการวิจัยยังพบว่า ผู้เรียนที่ทราบวัตถุประสงค์ของการเรียนก่อนเรียนบทเรียน จะสามารถจำและเข้าใจในเนื้อหาได้ดีขึ้นอีกด้วย

3. ทบทวนความรู้เดิม (Activate Prior Knowledge) การทบทวนความรู้เดิมก่อนที่จะนำเสนอความรู้ใหม่แก่ผู้เรียน มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องหาวิธีการประเมิน ความรู้ที่จำเป็นสำหรับบทเรียนใหม่เพื่อไม่ให้ผู้เรียนเกิดปัญหาในการเรียนรู้วิธีปฏิบัติโดยทั่วไปสำหรับบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนก็คือ การทดสอบก่อนบทเรียน (Pre-test) ซึ่งเป็นการประเมินความรู้ของผู้เรียนเพื่อทบทวนเนื้อหาเดิมที่เคยศึกษาผ่านมาแล้ว และเพื่อเตรียมความพร้อมในการรับเนื้อหาใหม่ นอกจากนี้จะเป็นการตรวจวัดความรู้พื้นฐานแล้ว บทเรียนบางเรื่องอาจใช้ผลจากการทดสอบก่อนบทเรียนมาเป็นเกณฑ์จัดระดับความสามารถของผู้เรียน เพื่อจัดบทเรียนให้ตอบสนองต่อระดับความสามารถของผู้เรียน เพื่อจัดบทเรียนให้ตอบสนองต่อระดับความสามารถที่แท้จริงของผู้เรียนแต่ละคน แต่อย่างไรก็ตาม ในขั้นการทบทวนความรู้เดิมนี้ไม่จำเป็นต้องเป็นการทดสอบเสมอไป หากเป็นบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ ร้างขึ้นเป็นชุดบทเรียนที่เรียนต่อเนื่องกันไปตามลำดับ การทบทวนความรู้เดิม อาจอยู่ในรูปแบบของการกระตุ้นให้ผู้เรียนคิดย้อนหลังถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้มาก่อนหน้านี้ก็ได้การกระตุ้นดังกล่าวอาจแสดงด้วยคำพูด คำเขียน ภาพ หรือผสมผสานกันแล้วแต่ความเหมาะสม ปริมาณก็น้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับเนื้อหา ตัวอย่างเช่น การนำเสนอเนื้อหาเรื่องการต่อตัวต้านทานแบบผสม ถ้าผู้เรียนไม่สามารถเข้าใจวิธีการหาความต้านทานรวม กรณีนี้ควรจะมีวิธีการวัดความรู้เดิมของผู้เรียนก่อนว่ามีความเข้าใจเพียงพอที่จะคำนวณหาค่าต่างๆ ในแบบผสมหรือไม่ ซึ่งจำเป็นต้องมีการทดสอบก่อน ถ้าพบว่าผู้เรียนไม่เข้าใจวิธีการคำนวณ บทเรียนต้องชี้แนะให้ผู้เรียนกลับไปศึกษาเรื่องการต่อตัวต้านทานแบบอนุกรมและแบบขนานก่อน หรืออาจนำเสนอบทเรียนย่อยเพิ่มเติมเรื่องดังกล่าว เพื่อเป็นการทบทวนก่อนก็ได้

4. นำเสนอเนื้อหาใหม่ (Present New Information) หลักสำคัญในการนำเสนอเนื้อหาของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนก็คือ ควรนำเสนอภาพที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหา ประกอบกับคำอธิบายสั้นๆ ง่าย แต่ได้ใจความ การใช้ภาพประกอบ จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาง่ายขึ้น และมีความคงทนในการจำได้ดีกว่าการใช้คำอธิบายเพียงอย่างเดียว โดยหลักการที่ว่า ภาพจะช่วยอธิบายสิ่งที่เป็นนามธรรมให้ง่ายต่อการรับรู้ แม้ในเนื้อหาบางช่วงจะมีความยากในการที่จะคิดสร้างภาพประกอบ แต่ก็ควรพิจารณาวิธีการต่างๆ ที่จะนำเสนอด้วยภาพให้ได้ แม้จะมีจำนวนน้อย แต่ก็ยังดีกว่าคำอธิบายเพียงคำเดียว อย่างไรก็ตามการใช้ภาพประกอบเนื้อหาอาจไม่ได้ผลเท่าที่ควร หากภาพ

เหล่านั้นมีรายละเอียดมากเกินไป ใช้เวลามากไปในการปรากฏบนจอภาพ ไม่เกี่ยวข้องกับเนื้อหา ซ้ำซ้อน เข้าใจยาก และไม่เหมาะสมในเรื่องเทคนิคการออกแบบ เช่น ขาดความสมดุล องค์ประกอบภาพไม่ดี เป็นต้น

5. ชี้แนะแนวทางการเรียนรู้ (Guide Learning) ตามหลักการและเงื่อนไขการเรียนรู้ (Condition of Learning) ผู้เรียนจะจำเนื้อหาได้ดีหากมีการจัดระบบการเสนอเนื้อหาที่ดีและสัมพันธ์กับประสบการณ์เดิมหรือความรู้เดิมของผู้เรียน บางทฤษฎีกล่าวไว้ว่า การเรียนรู้ที่กระจำจรัส (Meaningful Learning) นั้น ทางเดียวที่จะเกิดขึ้นได้ก็คือการที่ผู้เรียนวิเคราะห์และตีความในเนื้อหาใหม่ลงบนพื้นฐานของความรู้และประสบการณ์เดิม รวมกันเกิดเป็นองค์ความรู้ใหม่ ดังนั้นหน้าที่ของผู้ออกแบบคอมพิวเตอร์ช่วยสอนในขั้นนี้ก็คือ พยายามค้นหาเทคนิคในการที่จะกระตุ้นให้ผู้เรียนนำความรู้เดิมมาใช้ในการศึกษาความรู้ใหม่นอกจากนั้น ยังจะต้องพยายามหาวิธีทางที่จะทำให้การศึกษาความรู้ใหม่ของผู้เรียนนั้นมีความกระจำจรัสเท่าที่จะทำได้เป็นต้นว่า การใช้เทคนิคต่างๆ เข้าช่วย ได้แก่ เทคนิคการให้ตัวอย่าง (Example) และตัวอย่างที่ไม่ใช่ตัวอย่าง (Non-example) อาจจะช่วยให้ผู้เรียนแยกแยะความแตกต่างและเข้าใจแนวคิดของเนื้อหาต่างๆ ได้ชัดเจนขึ้นผู้ออกแบบบทเรียนคอมพิวเตอร์มีลต์มีเดียอาจใช้วิธีการค้นพบ (Guided Discovery) ซึ่งหมายถึงการพยายามให้ผู้เรียนคิดหาเหตุผล ค้นคว้า และวิเคราะห์หาคำตอบด้วยตนเอง โดยบทเรียนจะค่อยๆ ชี้แนะจากจุดกว้างๆ และแคบลงๆ จนผู้เรียนหาคำตอบได้เอง นอกจากนั้น การใช้คำอธิบายกระตุ้นให้ผู้เรียนได้คิด ก็เป็นเทคนิคอีกประการหนึ่งที่สามารถนำไปใช้ในการชี้แนะทางการเรียนรู้ได้ สรุปแล้วในขั้นตอนนี้ผู้ออกแบบจะต้องยึดหลักการจัดการเรียนรู้ จากสิ่งที่มีประสบการณ์เดิมไปสู่เนื้อหาใหม่ จากสิ่งที่ยากไปสู่สิ่งที่ง่ายกว่า ตามลำดับขั้น

6. กระตุ้นการตอบสนองบทเรียน (Elicit Response) นักการศึกษากล่าวว่า การเรียนรู้จะมีประสิทธิภาพมากน้อยเพียงใดนั้นเกี่ยวข้องกับระดับและขั้นตอนของการประมวลผลข้อมูล หากผู้เรียนได้มีโอกาสร่วมคิด ร่วมกิจกรรมในส่วนที่เกี่ยวกับเนื้อหา และร่วมตอบคำถาม จะส่งผลให้มีความจำดีกว่าผู้เรียนที่ใช้วิธีอ่านหรือคัดลอกข้อความจากผู้อื่นเพียงอย่างเดียว บทเรียนคอมพิวเตอร์ มีข้อได้เปรียบกว่าสื่อทัศนูปกรณ์ อื่นๆ เช่น วีดิทัศน์ ภาพยนตร์ สไลด์ เทปเสียง เป็นต้น ซึ่งสื่อการเรียนการสอนเหล่านี้จัดเป็นแบบปฏิสัมพันธ์ไม่ได้ (Non-interactive Media) แตกต่างจากการเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ผู้เรียนสามารถมีกิจกรรมร่วมในบทเรียนได้หลายลักษณะ ไม่ว่าจะเป็นการตอบคำถาม แสดงความคิดเห็น เลือกรกิจกรรม และปฏิสัมพันธ์กับบทเรียน กิจกรรมเหล่านี้เองที่ไม่ทำให้ผู้เรียนรู้สึกเบื่อหน่าย เมื่อมีส่วนร่วม ก็มีสมาธิจดจ่อหรือติดตามบทเรียน ย่อมมีส่วนผูกประสานให้ความจำดีขึ้น

7. ให้ข้อมูลย้อนกลับ (Provide Feedback) ผลจากการวิจัยพบว่า บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนจะกระตุ้นความสนใจจากผู้เรียนได้มากขึ้น ถ้าบทเรียนนั้นท้าทาย โดยการบอก

เป้าหมายที่ชัดเจน และแจ้งให้ผู้เรียนทราบว่าขณะนั้นผู้เรียนอยู่ที่ส่วนใด ห่างจากเป้าหมายเท่าใด การให้ข้อมูลย้อนกลับดังกล่าว ถ้านำเสนอด้วยภาพจะช่วยเร่งเร้าความสนใจได้ดียิ่งขึ้น โดยเฉพาะถ้าภาพนั้นเกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียน อย่างไรก็ตาม การให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยภาพ หรือกราฟิกอาจมีผลเสียอยู่บ้างตรงที่ผู้เรียนอาจต้องการดูผล ว่าหากทำผิด แล้วจะเกิดอะไรขึ้น ตัวอย่างเช่น บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบเกมการสอนแบบแขวนคอสำหรับการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ผู้เรียนอาจตอบโดยการกดแป้นพิมพ์ไปเรื่อยๆ โดยไม่สนใจเนื้อหา เนื่องจากต้องการดูผลจากการแขวนคอ วิธีหลีกเลี่ยงก็คือ เปลี่ยนจากการนำเสนอภาพ ในทางบวก เช่น ภาพเล่นเรือเข้าหาฝั่ง ภาพขยับยานสู่ดวงจันทร์ ภาพหนูเดินไปกินเนยแข็ง เป็นต้น ซึ่งจะไปถึงจุดหมายได้ด้วยการตอบถูกเท่านั้น หากตอบผิดจะไม่เกิดอะไรขึ้น อย่างไรก็ตามถ้าเป็นบทเรียนที่ใช้กับกลุ่มเป้าหมายระดับสูงหรือเนื้อหาที่มีความยาก ดังนั้นการให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยคำเขียนหรือกราฟจะเหมาะสมกว่า

8. ทดสอบความรู้ใหม่ (Assess Performance) การทดสอบความรู้ใหม่หลังจากศึกษาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรียกว่า การทดสอบหลังบทเรียน (Post-test) เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทดสอบความรู้ของตนเอง นอกจากนี้จะยังเป็นการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่าผ่านเกณฑ์ที่กำหนดหรือไม่ เพื่อที่จะไปศึกษาในบทเรียนต่อไปหรือต้องกลับไปศึกษาเนื้อหาใหม่ การทดสอบหลังบทเรียนจึงมีความจำเป็นสำหรับบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนทุกประเภท นอกจากจะเป็นการประเมินผลการเรียนรู้แล้ว การทดสอบยังมีผลต่อความคงทนในการจดจำเนื้อหาของผู้เรียนด้วย แบบทดสอบจึงควรถามแบบเรียงลำดับตามวัตถุประสงค์ของบทเรียน ถ้าบทเรียนมีหลายหัวเรื่องย่อย อาจแยกแบบทดสอบออกเป็นส่วนๆ ตามเนื้อหา โดยมีแบบทดสอบรวมหลังบทเรียนอีกชุดหนึ่งก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับผู้ออกแบบบทเรียนต้องการแบบใด

9. สรุปและนำไปใช้ (Review and Transfer) การสรุปและนำไปใช้ จัดว่าเป็นส่วนสำคัญในขั้นตอนสุดท้ายที่บทเรียนจะต้องสรุปมโนคติของเนื้อหาเฉพาะประเด็นสำคัญๆ รวมทั้งข้อเสนอแนะต่างๆ เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทบทวนความรู้ของตนเองหลังจากศึกษาเนื้อหาผ่านมาแล้ว ในขณะเดียวกัน บทเรียนต้องชี้แนะเนื้อหาที่เกี่ยวข้องหรือให้ข้อมูลอ้างอิงเพิ่มเติม เพื่อแนะแนวทางให้ผู้เรียนได้ศึกษาต่อในบทเรียนถัดไป หรือนำไปประยุกต์ใช้กับงานอื่นต่อไป

จากแนวคิดดังกล่าวสรุปได้ว่า การออกแบบกระบวนการเรียนรู้ควรมีลำดับขั้นตอนการเรียนรู้เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ ควรมีการวางแผนในการสอน เช่น การนำเข้าสู่บทเรียนที่ตั้งความสนใจของผู้เรียน การแจ้งวัตถุประสงค์ให้ผู้เรียนทราบ การชี้แนะแนวทางการเรียนรู้ การกระตุ้นการตอบสนอง และการประเมินผลการเรียนรู้ ตลอดจนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่แท้จริง

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีความสำคัญมากในปัจจุบัน หากครูผู้สอนสามารถจัดการเรียนการสอนที่ทำให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารโดยใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาหลายท่านได้ทำการศึกษา เสนอแนวคิดและความรู้เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเด็นต่างๆ ดังต่อไปนี้

3.1 ความหมายของภาษา

ฟินอคเชียโร (Finocchiaro 1983 : 90) ได้ให้ความหมายของภาษาดังนี้

1. ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อความหมายโดยผ่านทางความคิดและการกระทำ
2. ภาษาเป็นเรื่องของระบบกฎเกณฑ์ซึ่งถูกเก็บไว้ในสมองและถูกนำมาสร้างเป็นถ้อยคำหรือประโยคอย่างนับไม่ถ้วน
3. ภาษาเป็นพฤติกรรมที่เกิดจากการเรียนรู้
4. ภาษาเป็นผลิตผลของวัฒนธรรม ซึ่งเกิดจากกฎระเบียบและหลักในการดำเนินชีวิต และถูกสะท้อนออกมาจากความคิดของมนุษย์
5. ภาษาเป็นระบบเสียงที่เกิดขึ้นจากการบัญญัติไว้ และอนุญาตให้คนที่อยู่ในวัฒนธรรมนั้นหรือคนอื่นๆ ที่ได้เรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมนั้นใช้ในการสื่อความหมาย (communicate) และโต้ตอบปฏิสัมพันธ์กัน (interact)

3.2 แนวคิดในการเรียนรู้ภาษา

แครชเชน (Krashen 1983 : 26 , อ้างถึงใน สมิตรา อังวัฒนกุล 2537 : 7) กล่าวถึงแนวคิดในการเรียนรู้ภาษา 5 สมมติฐาน ดังนี้

1. สมมติฐานเกี่ยวกับการเรียนและการรู้ภาษา (The acquisition learning hypothesis) กล่าวคือ ในการเรียนรู้ภาษาที่สองของคนเรานั้น มีอยู่ 2 แบบ คือ การรู้ภาษา (language acquisition) และการเรียนภาษา (language learning)

การรู้ภาษา (language acquisition) เป็นการเรียนรู้ภาษาที่สองที่มีกระบวนการคล้ายกับการเรียนภาษาแม่ เป็นการเรียนรู้ในลักษณะธรรมชาติ เรียนรู้ภาษาโดยที่ไม่รู้ตัว (subconscious) ไม่เน้นกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์จะเน้นด้านการใช้ภาษา

การเรียนภาษา (language learning) เป็นการเรียนรู้ภาษาที่สองโดยเรียนรู้แบบรู้ตัว (conscious) เน้นทางด้านกฎเกณฑ์ ไวยากรณ์ ตัวภาษา และความถูกต้องในการใช้ภาษา ไม่เน้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

2. สมมติฐานเกี่ยวกับขั้นตอนการเรียนรู้ภาษาตามธรรมชาติ (The natural order hypothesis) กล่าวคือ การเรียนรู้ภาษาเป็นไปอย่างมีลำดับขั้นตอนก่อนหลังซึ่งผู้เรียนทุกคนจะมีกระบวนการเรียนรู้ภาษาในลักษณะที่คล้ายคลึงกันหมด

3. สมมติฐานเกี่ยวกับกลไกทดสอบทางภาษา (The monitor hypothesis) สาระสำคัญของสมมติฐานนี้คือ การรู้ภาษา (acquisition) ทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้คล่องแคล่ว (fluency) ส่วนการเรียนรู้ภาษา (learning) จะนำไปใช้ในการตรวจสอบความถูกต้องในตัวเอง ซึ่งทำหน้าที่เป็นกลไกทดสอบภาษา (monitor) ซึ่งในชีวิตจริงไม่สามารถที่จะนำความรู้ด้านการเรียนภาษาไปใช้ได้มากนัก เนื่องจากในการตรวจสอบความถูกต้องของภาษานั้น จะต้องใช้เวลา 3 ประการ คือ

3.1 ผู้ใช้ภาษาจะมีเวลาเพียงพอสำหรับการตรวจสอบความถูกต้อง ซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้นจะทำให้การสื่อสารเป็นไปอย่างช้าๆ ไม่เป็นธรรมชาติ

3.2 ผู้ใช้ภาษาต้องมุ่งความสนใจไปที่รูปแบบของภาษา (form) หรือความถูกต้องตามกฎเกณฑ์ทางภาษา ซึ่งขัดกับความเป็นจริงในการใช้ภาษาผู้พูดจะสนใจไม่ว่าจะพูดอะไรมากกว่าจะพูดอย่างไร

3.3 ผู้ใช้ภาษาต้องมีความรู้กฎเกณฑ์ทางภาษาซึ่งมีจำนวนมาก จึงไม่แน่ใจว่าจะมีผู้ใดที่สามารถจดจำได้ทั้งหมด

4. สมมติฐานเกี่ยวกับการรับรู้ข้อมูลทางภาษา (The input hypothesis) กล่าวถึงปัจจัยที่จำเป็นสำหรับการเรียนรู้ภาษาที่สองคือ ข้อมูลทางภาษาที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้ (comprehensible input) ซึ่งอาจได้มาจากการฟัง การอ่าน และผู้เรียนสามารถเข้าใจได้ มีเช่นนั้น ข้อมูลเหล่านั้นจะเป็นได้เพียง “เสียง” หรือ “ตัวอักษร” ที่ไม่มีความหมายอะไรนอกจากนี้ข้อมูลเหล่านั้นจะต้องมีความหมายในเนื้อหาด้วย ไม่ใช่เป็นเพียงกฎเกณฑ์หรือโครงสร้างทางภาษา เท่านั้น และจะต้องเป็นข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียนหรือสิ่งรอบๆ ตัว เช่น คำพูดทักทายของครูกับนักเรียน โดยใช้ภาษาที่เด็กสามารถเข้าใจได้ มีความหมายต่อเด็ก ไม่ใช่แสดงให้เห็นโครงสร้างทางภาษาเท่านั้น

5. สมมติฐานเกี่ยวกับความแตกต่างด้านจิตใจ (The effective filter hypothesis) กล่าวถึงปัจจัยด้านเจตคติ เช่น แรงจูงใจ ความวิตกกังวล มีผลที่จะส่งเสริมหรือขัดขวางการเรียนรู้ภาษาผู้เรียนได้ แม้ว่าผู้เรียนจะได้รับข้อมูลที่สามารถเข้าใจได้ก็ตาม

3.3 ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษา

ฟินอคเชียโร (Finocchairo 1983 : 93) กล่าวถึงการเรียนรู้ภาษาว่า ไม่มีใครรู้แน่ชัดว่าการเรียนรู้เกิดขึ้นได้อย่างไร แต่มีเหตุผลที่เป็นความจริงอยู่ว่า การเรียนรู้พฤติกรรมทางภาษานั้น

เป็นความสามารถของกระบวนการทางสมองของมนุษย์ ในการเรียนรู้ภาษาแม่ เด็กๆ หรือผู้เรียน จะต้องอยู่ในสภาพแวดล้อมที่จะได้ฟังเสียงอย่างมีความหมายและในที่ที่คนอื่นมีปฏิกิริยาต่อเสียงที่เขาพูดออกมาด้วย ซึ่งเสียงที่เขาพูดออกมานั้นเป็นการเลียนเสียงจากที่เขาได้ยิน นอกจากนี้เขายังกล่าวถึง ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษา 2 ทฤษฎี คือ

1. ทฤษฎีที่เน้นความรู้ความเข้าใจ (The cognitive code learning) การเรียนรู้เกิดจากกระบวนการทำงานของสมองมนุษย์ ในการเรียนรู้ภาษาเชื่อว่า มนุษย์สามารถเรียนรู้ได้โดยใช้สติปัญญา ความคิดสร้างสรรค์และความจำของตนเองโดยปราศจากการวางเงื่อนไขก่อน

2. ทฤษฎีการวางเงื่อนไขพฤติกรรม (The association or operant conditioning theory) ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนองสามารถที่จะสร้างหรือปรับพฤติกรรมการเรียนรู้ให้คงที่หรือมั่นคงได้โดยการให้เสริมแรง หรือรางวัลซึ่งการให้การเสริมแรงหรือรางวัล ควรให้หลังจากนักเรียนได้ตอบสนองต่อสิ่งเร้าได้ถูกต้องแล้วจะทำให้ให้นักเรียนใช้ภาษาจนเป็นนิสัย

ศรีวิชัย สุวรรณกิติ (2522 , อ้างถึงใน วินัด คงใจดี 2539 : 16) กล่าวถึงการเรียนรู้ภาษาที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยว่าแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

1. การเรียนรู้ภาษาแม่ (Native language learning) เด็กจะมีกระบวนการเรียนรู้ภาษาแม่เหมือนกัน คือ เริ่มเรียนรู้จากการฟัง พูด อ่าน และเขียน ตามลำดับ การฟังเด็กได้ยินจากคนแวดล้อมที่พูดคุยกัน หรือพูดกับตัวเอง เมื่อเด็กเติบโตขึ้นอวัยวะในการออกเสียง (vocal organs) เจริญพอที่จะทำงานได้ เด็กจะเริ่มพูดตามเสียงที่ได้ยินนั้น การอ่านเกิดจากผู้ใหญ่พยายามทำให้เด็กรู้จักสัญลักษณ์ที่ใช้แทนเสียงพูด ทำให้เด็กเกิดทักษะการอ่านขึ้น เมื่อเด็กรู้จักสัญลักษณ์นั้นแล้วก็สอนให้เด็กลอกสัญลักษณ์ที่ใช้แทนเสียงพูดนั้น จนเกิดทักษะการเขียนในที่สุด จะเห็นได้ว่าการเรียนรู้ภาษาแม่ เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นตามลำดับ และถ้าเด็กอยู่ในสภาพแวดล้อมอย่างไรก็จะเรียนภาษาเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมนั้น

2. การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (Foreign Language learning) การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีลำดับขั้นเช่นเดียวกับการเรียนรู้ภาษาแม่ แต่แตกต่างกันตรงที่สภาพแวดล้อมในการเรียนรู้ กล่าวคือ การเรียนรู้ภาษาแม่ เด็กจะใช้ภาษานั้นอยู่ตลอดเวลา แต่การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โอกาสที่จะใช้ภาษานั้นมีน้อย ดังนั้นในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศจึงต้องคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

2.1 การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นการสร้างกลไกให้เด็กได้ฝึกซ้ำๆ จนเป็นนิสัยสามารถที่จะนำไปใช้ได้อย่างอัตโนมัติ

2.2 การเรียนภาษาต่างประเทศ จะมีประสิทธิภาพมากที่สุด หากเรียนภาษาพูดก่อนภาษาเขียน

2.3 การเทียบภาษา (analogy) เป็นพื้นฐานที่ดีของการเรียนภาษาต่างประเทศมากกว่าการวิเคราะห์ภาษา (analysis)

2.4 การเรียนรู้ความหมายของคำแต่ละคำ ในภาษาต่างประเทศจะถูกต้อง หากผู้เรียนเข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

3.4 การสอนภาษาอังกฤษที่เน้นทักษะการสื่อสาร

กองวิจัยทางการศึกษา (2544: 57-114) ได้รวมวิธีสอนภาษาอังกฤษไว้ 19 วิธี ดังนี้

1. วิธีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (The Communicative Approach)

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร หมายถึง การสอนที่ใช้เทคนิคการสอนหลายๆแบบผสมผสาน ยึดหลักการสอนเพื่อการสื่อสารเป็นสำคัญ โดยการสอนแบบตรง การเลียนแบบ และท่องจำ เข้ามาแทรกในการฟัง บทฟัง และพูด นำไวยากรณ์มาแทรกในการสอนมีการสรุปกฎเกณฑ์ เน้นทักษะการใช้ภาษาเป็นสำคัญ

ขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มี 3 ขั้นตอน ได้แก่

ขั้นที่ 1 ขั้น Presentation เป็นขั้นตอนนำเข้าสู่บทเรียนโดยการทำกิจกรรม Warm up กิจกรรมทบทวนสิ่งที่เรียนมาแล้ว การบอกจุดประสงค์ในการเรียน นำเสนอคำศัพท์ใหม่ โครงสร้างประโยค ในขั้นตอนนี้เน้นความถูกต้องของการใช้ภาษา (Accuracy)

ขั้นที่ 2 ขั้น Practice ขั้นนี้เป็นการฝึกมีอยู่ในความดูแลของครู (Controlled Practice) เมื่อเห็นว่าผู้เรียนเข้าใจแล้ว จึงให้ผู้เรียนจับกลุ่มฝึกกันเอง (Free Practice) ในขั้นนี้ครูไม่ขัดจังหวะการฝึกของผู้เรียน ถึงแม้จะพบว่ามีข้อผิดพลาด แต่เมื่อฝึกเสร็จแล้วจึงจะแก้ไขภายหลัง เพราะระยะนี้ต้องการคล่องแคล่วในการพูด (fluency)

ขั้นที่ 3 ขั้น Production เป็นขั้นตอนที่นำความรู้และทักษะภาษาไปใช้ในสถานการณ์ต่างๆ เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การแสดงละคร การเล่นเกม ร้องเพลง และการทำแบบฝึกหัด ในการสอนแต่ละครั้ง เน้นบูรณาการทักษะฟัง พูด อ่าน และเขียน

2. วิธีสอนภาษาเพื่อสื่อสารตามธรรมชาติ (Whole Language) หมายถึง การสอนที่มีลักษณะเป็นไปตามธรรมชาติ การใช้ภาษาและสภาพแวดล้อมทางสังคม โดยเน้นการพัฒนาภาษาด้วยการบูรณาการทักษะ ฟัง พูด อ่าน เขียน มี 4 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นอ่านเรื่องให้ผู้เรียนฟัง (ทักษะฟัง-พูด)

ขั้นที่ 2 ขั้นนำเสนอบทเรียน (ทักษะฟัง พูด อ่าน)

ขั้นที่ 3 ขั้นฝึก จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาที่ครูนำเสนอ (ทักษะฟัง พูด อ่าน)

ขั้นที่ 4 ขั้นแสดงภาษาที่ฝึกเป็นผลงาน (ทักษะฟัง พูด อ่าน เขียน)

3. วิธีสอนแบบจัดกิจกรรม 10 Minutes for Student มีขั้นตอนในการจัดกิจกรรม 8 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 แจ้งให้ผู้เรียนทราบล่วงหน้าว่า มีการแข่งขันเนื้อหาอะไร เพื่อให้เตรียมพร้อม

ขั้นที่ 2 ทบทวนเนื้อหาสำคัญก่อน เพื่อเพิ่มความมั่นใจ

ขั้นที่ 3 ผู้เรียนเขียน ชื่อกลุ่มสำหรับลงคะแนนไว้บนกระดานดำ

ขั้นที่ 4 ทบทวนกติกา ย้ำคุณธรรม เพื่อให้ผู้เรียนเตรียมความพร้อมและเงียบ

ขั้นที่ 5 เริ่มกิจกรรมการแข่งขัน โดยเริ่มจากคนเก่ง ออกไปปฏิบัติเป็นชุดแรก

เพื่อให้ผู้เรียนที่อ่อนกว่าได้สังเกต และดู เพื่อให้เกิดความมั่นใจ

ขั้นที่ 6 การตัดสินใจให้คะแนน ให้เสร็จสิ้นเป็นชุด ให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการวิเคราะห์

ขั้นที่ 7 การบันทึกคะแนนให้บันทึกไว้บนกาชระดานดำหลังชื่อกลุ่มที่เขียนไว้ เมื่อแข่งขันครบทุกคนแล้วจึงรวมคะแนน

ขั้นที่ 8 การชมเชยและการปรับปรุง

4. วิธีสอนแบบไวยากรณ์และแปล (The Grammar-Translation Method) หมายถึง การสอนที่มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านและเห็นคุณค่าของบทประพันธ์ภาษาต่างประเทศ และเชื่อว่าการเรียนรู้ไวยากรณ์จะช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจไวยากรณ์ของภาษาตนเองมากขึ้น ช่วยให้พูดและเขียนภาษาได้ดีขึ้น วิธีสอนแบบนี้เคยเรียกกันว่า “วิธีสอนแบบคลาสสิก” (Classic Method) มีขั้นตอนในการสอน 4 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 สอนคำศัพท์

ขั้นที่ 2 สอนโครงสร้าง

ขั้นที่ 3 สอนอ่าน

ขั้นที่ 4 ประเมินผลการเรียนโดยให้ผู้เรียนทำการบ้าน ทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติม

5. วิธีการสอนแบบตรง (The Direct Method) หมายถึง การสอนที่มีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนใช้ภาษาเพื่อสื่อสารได้ มีความสามารถที่จะนำภาษาต่างประเทศที่เรียนไปใช้ในสังคมที่พูดภาษาต่างประเทศนั้นได้ เน้นการเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา รวมทั้งข้อมูลเกี่ยวกับชีวิตประจำวันของผู้พูดภาษานั้นๆด้วย จึงนิยมใช้เจ้าของภาษาหรือผู้ที่มีความสามารถใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาเป็นผู้สอน มีการจัดการเรียนการสอน 6 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ให้ผู้เรียนอ่านหรือฟังข้อความในบทเรียน

ขั้นที่ 2 ผู้สอนอธิบายคำศัพท์หรือสำนวนที่ยากและที่นักเรียนไม่เข้าใจ

ขั้นที่ 3 ผู้สอนฝึกการออกเสียงคำให้ถูกต้อง

ขั้นที่ 4 ผู้สอนถามคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่อ่านหรือฟัง เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจ

เรื่องดียิ่งขึ้น

ขั้นที่ 5 ผู้สอนดึงกฎไวยากรณ์จากเรื่องมาฝึกเพิ่มเติม โดยถามคำถามเกี่ยวกับตัวผู้เรียนและสภาพในห้องเรียน

ขั้นที่ 6 ผู้สอนให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัด เช่น การเติมคำที่ขาดหายไปในประโยค การเขียนตามคำบอก และการแต่งเรียงความเป็นต้น

6. วิธีสอนแบบฟัง พูด (The Audio-Lingual Method) หมายถึง การสอนที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารโดยใช้ภาษาต่างประเทศที่เรียนได้ โดยผู้เรียนจะต้องฝึกภาษาที่เรียนซ้ำๆ จนเกิดเป็นนิสัย สามารถพูดได้โดยไม่ต้องหยุดคิด ผู้สอนต้องเป็นแบบอย่างที่ดีในการใช้ภาษาให้แก่ผู้เรียนในการเลียนแบบส่วนผู้เรียนนั้นเป็นผู้ลอกเลียนและปฏิบัติตามผู้สอน มี 5 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ให้ผู้เรียนฟังบทสนทนาใหม่ที่นำมาอ่านให้ฟังหรือฟังจากเทปบันทึกเสียงของผู้พูดที่เป็นแบบ และพยายามจำบทให้ได้

ขั้นที่ 2 ให้ผู้เรียนทั้งชั้นพูดตามที่ละประโยค ผู้เรียนพูดซ้ำหลายๆ ครั้ง

ขั้นที่ 3 ผู้สอนนำประโยคที่เป็นปัญหาฝึก

ขั้นที่ 4 ให้ผู้เรียนฝึกโต้ตอบบทสนทนาพร้อมกันทั้งห้อง เป็นกลุ่มเล็ก กลุ่มใหญ่ และทีละคน

ขั้นที่ 5 ให้ผู้เรียนฝึกโต้ตอบบทสนทนานั้นโดยดัดแปลงให้เข้ากับเหตุการณ์ของตนเอง

7. วิธีสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบความรู้ความเข้าใจ (The Cognitive Code Learning Theory) เป็นการสอนที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาความสามารถที่จะเข้าใจภาษาเป็นสำคัญ การเรียนภาษาต่างประเทศควรให้ผู้เรียนได้รู้ระบบกฎเกณฑ์ต่างๆ ของภาษาที่เรียนนั้นก่อนที่จะนำไปประยุกต์ใช้ เน้นการพัฒนาทักษะทั้ง 4 ตั้งแต่แรก แต่ไม่ใช้การฝึกซ้ำๆ ตามวิธีการสอนแบบฟัง พูด มีการจัดการเรียนรู้ 4 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ให้ผู้เรียนอ่านข้อความหรือบทสนทนา

ขั้นที่ 2 ให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดโครงสร้าง

ขั้นที่ 3 ให้ผู้เรียนฝึกสนทนาโต้ตอบ

ขั้นที่ 4 จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาเพิ่มเติมโดยให้ใช้ภาษาที่เรียนมาด้วยตนเอง

8. วิธีสอนแบบเงียบ (The Silent Way) เป็นการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนได้ใช้ความสามารถที่จะใช้ภาษาด้วยตนเอง ผู้สอนเป็นเพียงผู้ช่วยเหลือ มีการจัดการเรียนรู้ 5 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 สอนการออกเสียงสระและพยัญชนะต่างๆ โดยใช้แผนภูมิเสียงและแสดงท่าทางจะช่วยให้ผู้เรียนออกเสียงได้ถูกต้อง

ขั้นที่ 2 สอนการออกเสียงคำต่างๆ โดยใช้แท่งไม้และแผนภูมิ

ขั้นที่ 3 สอนรูปประโยคต่างๆ โดยเอาคำมารวมกัน

ขั้นที่ 4 ฝึกอ่านประโยคต่างๆ ที่ผู้เรียนสร้างขึ้นเอง

ขั้นที่ 5 ฝึกเขียนประโยคที่เรียนมาแล้ว

9. วิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (The Total Physical Response Method) เป็นแนวการสอนภาษาต่างประเทศแบบใหม่ที่ให้ความสำคัญต่อการฟังเพื่อความเข้าใจ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ที่สนุกสนานในการเรียนเพื่อการสื่อสารเป็นภาษาต่างประเทศ และกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้ต่อไปหลังจากเรียนในระดับเริ่มต้นแล้ว มีขั้นตอน 4 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ผู้สอนพูดคำสั่งเป็นภาษาต่างประเทศ แล้วปฏิบัติตามคำสั่งนั้นให้ดูเป็นตัวอย่าง

ขั้นที่ 2 เมื่อเห็นว่าผู้เรียนเข้าใจคำสั่งที่สอนไปแล้ว ผู้สอนจะเริ่มคำสั่งใหม่ให้ผู้เรียนปฏิบัติตาม

ขั้นที่ 3 ผู้สอนออกคำสั่งให้ผู้เรียนที่เป็นตัวแทนปฏิบัติตามคำสั่งโดยผู้สอนไม่ได้แสดงท่าทางให้ดูเป็นตัวอย่าง

ขั้นที่ 4 ผู้สอนเขียนคำสั่งต่างๆบนกระดานคำ

10. วิธีสอนแบบชักชวน เป็นการสอนที่อิงแนวคิดที่ว่าสมองมนุษย์นั้นเชื่อมไปด้วยพลัง จะมุ่งเน้นให้ผู้เรียนเรียนภาษาที่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน มี 5 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ผู้สอนนำเข้าสู่บทเรียนโดยการทักทายและชักชวนให้ผู้เรียนเลือกชื่อใหม่

ขั้นที่ 2 ผู้สอนอ่านบทสนทนาที่ต้องการสอนให้ผู้เรียนฟัง และอธิบายสิ่งที่ผู้เรียนไม่เข้าใจเกี่ยวกับบทสนทนา

ขั้นที่ 3 ผู้สอนอ่านบทสนทนาให้ผู้เรียนฟังอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 4 ผู้สอนอ่านบทสนทนาให้ผู้เรียนฟังอีกครั้งหนึ่ง โดยเปิดเพลงประกอบด้วย

ขั้นที่ 5 ผู้สอนจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนฝึกเพื่อเสริมเนื้อหาจากบทสนทนา โดยการร้องเพลง เล่นเกม การแสดง บทบาทสมมติ นอกจากการฝึกพูดแล้วอาจจะฝึกการเขียนเสริมก็ได้ แล้วแต่ดุลยพินิจของผู้สอน

11. วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ เป็นการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นหลัก เน้นการพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน และระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน เป็นวิธีการสอนที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อต้องการให้ผู้เรียนใช้ภาษาที่เรียนติดต่อสื่อสารได้ นอกจากนี้ยังต้องการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับการเรียนรู้ของตนเองเพื่อเพิ่มความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ มี 4 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ให้ผู้เรียนนั่งเป็นวงกลม โดยมีไมโครโฟนและเครื่องบันทึกเสียงอยู่ตรงกลาง เพื่อบันทึกเสียงสนทนา

ขั้นที่ 2 เมื่อหมดเวลาที่กำหนดให้สนทนา ผู้เรียนจะได้ฟังเทปที่บันทึกเสียงไว้ ทำให้ผู้เรียนรู้ว่าสิ่งที่ตนพูดไปนั้นเป็นอย่างไร

ขั้นที่ 3 แบ่งผู้เรียนเป็นกลุ่มย่อยๆ ให้ผู้เรียนช่วยกันสร้างประโยคใหม่ๆ

ขั้นที่ 4 ให้ผู้เรียนพูดคุยเกี่ยวกับประสบการณ์ที่ได้รับ โดยใช้กิจกรรมอื่นๆเข้ามาร่วมได้

12. วิธีสอนโดยใช้สื่อประสม เป็นวิธีการสอนที่ส่งผลต่อการเรียนการสอนโดยช่วยยกระดับด้านทักษะบูรณาการ ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนให้สูงขึ้นทุกด้าน อีกทั้งยกระดับความเข้าใจเกณฑ์ทางภาษามากขึ้นด้วย โดยใช้สื่อประสมทั้ง 5 ในการสอน คือ บัตรนิทาน แถบบันทึกเสียงนิทาน บัตรงาน บทบาทสมมติ แบบฝึกหัดอ่านในใจและแบบฝึกหัดหลักเกณฑ์ทางภาษา ขั้นตอนในการใช้แต่ละสื่อขึ้นอยู่กับเนื้อหากิจกรรมและการพิจารณาของครูผู้สอน

13. วิธีสอนโดยใช้เกม เป็นวิธีสอนโดยใช้เกมในการนำเข้าสู่บทเรียน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนมีความสนใจที่จะเริ่มเรียน หรือเป็นการทบทวนความรู้เดิม โดยมีขั้นตอนการสอน 3 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 เตรียมผู้เรียนให้มีความพร้อมในการเรียน

ขั้นที่ 2 ครูดำเนินการสอนพร้อมอธิบายวิธีการเล่นเกม

ขั้นที่ 3 ครูฝึกให้ผู้เรียนเล่นเกม

14. วิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา เป็นวิธีการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียน รวมถึงการทำให้ผู้เรียนมีการระลึกสิ่งที่อ่านได้แม่นยำและรวดเร็วขึ้น มีขั้นตอนดังนี้

1) ครูอ่านเรื่องให้ผู้เรียนฟังพร้อมกัน

2) ครูให้ผู้เรียนแต่ละคนเล่าเรื่อง

3) ครูและผู้เรียนเขียนเรื่องร่วมกัน

4) ครูให้ผู้เรียนเล่นเกมหรือกิจกรรมเสริมทักษะ

15. วิธีการเรียนรู้เพื่อรอบรู้ (Mastery Learning) การสอนโดยวิธีนี้ของครูภาษาอังกฤษ แม้จะไม่ได้พัฒนาทักษะทุกด้าน แต่ก็สามารถพัฒนาทักษะสำคัญ คือ การเขียน การสอนโดยวิธีนี้ครูต้องทดสอบวัดความรู้พื้นฐานของผู้เรียนถ้าไม่ผ่านต้องมีการเสริมสร้างความรู้พื้นฐานก่อน

16. วิธีสอนโดยใช้เพลง แม้ไม่มีลำดับขั้นตอนแต่ก็สามารถใช้เพลงได้ทุกขั้นตอนของการสอน การสอนวิธีนี้จึงทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ไวยากรณ์อังกฤษ และความเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงขึ้น

17. วิธีสอนโดยใช้หนังสือส่งเสริมการอ่านและใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านในการจับใจความ มีการสอนหลายวิธี ในที่นี้ใช้หนังสือส่งเสริมการอ่านและใช้ชุดฝึกทักษะการอ่าน

18. วิธีการสอนโดยการใช้รูปแบบการสอนของบรูเนอร์มีขั้นตอนการสอนดังนี้

- 1) เสนอข้อมูลแบบระบบมโนคติ
- 2) การทดสอบมโนคติ
- 3) วิเคราะห์ยุทธศาสตร์ที่คิด

19. วิธีสอนด้วยเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Co-operative Learning) เป็นวิธีสอนที่สามารถทำให้ผู้เรียนมีทักษะบูรณาการสูงขึ้น โดยมีขั้นตอนการสอน ดังนี้

- 1) ครูจัดผู้เรียนเข้ากลุ่ม
- 2) ครูจัดกลุ่ม กำหนดกิจกรรม กำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ให้ทำงานร่วมกัน
- 3) ครูจัดกิจกรรมให้ผู้เรียน
- 4) ครูทดสอบผู้เรียน
- 5) ประกาศผลคะแนนของแต่ละกลุ่ม

บรรลุเป้าหมาย

ในการทำวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำแนวทางของวิธีการสอบแบบฟัง-พูดมาศึกษา นั่นคือให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกฝนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษจากสื่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะโดยผู้เรียนจะได้ฝึกเรียนซ้ำๆ จนสามารถเลียนแบบเจ้าของภาษาในการออกเสียงจากการฟังเสียงในบทเรียนซึ่งเป็นเสียงจากเจ้าของภาษาโดยตรง เมื่อผู้เรียนได้ฝึกซ้ำๆ กันหลายๆ ครั้งและฝึกโต้ตอบบทสนทนาบ่อยๆ ก็จะสามารถทำให้ผู้เรียนมีทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษดีขึ้นนั่นเอง

3.5 การฟังภาษาอังกฤษ

ทักษะการฟังเป็นทักษะที่สำคัญที่สุด ที่จะนำไปสู่ทักษะขั้นต่อไป คือการพูด การอ่าน และการเขียน มีผู้เชี่ยวชาญได้ให้ความหมายของการฟังไว้ดังนี้

1. ความหมายของการฟัง

แครชเชน (Krashen , 1983 : 79-98) กล่าวถึงความหมายของการฟังว่า การฟังหมายถึง การให้ปัจจัยป้อนเข้า ที่มีความหมายแก่ผู้ฟัง ซึ่งมีวิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้รับปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมายเช่น วิธีการสอนของเจมส์ แอชเชอร์ (James Asher) เรียกว่าการตอบสนองด้วยท่าทาง วิธีการนี้ผู้สอนจะใช้คำสั่งให้ผู้เรียนแสดงหรือปฏิบัติตาม จะไม่บังคับให้ผู้เรียนพูดภาษาที่สองหรือภาษาเป้าหมายจนกว่าผู้เรียนจะเข้าใจในสิ่งที่ผู้สอนพูดออกมา การฟังมีลำดับขั้นตอนดังนี้

- 1.1 ผู้สอนให้ปัจจัยป้อนเข้า ซึ่งผู้เรียนสามารถเข้าใจได้
- 1.2 ผู้เรียนจดจ่อหรือตั้งใจในการรับฟังข้อความ

1.3 ให้ผู้เรียนได้เรียนในลักษณะที่มีความกังวลน้อยที่สุด

อันเดอร์วูด (Underwood , 1981:1) ได้กล่าวไว้ว่า การฟังเป็นกิจกรรมที่ต้องใช้ความสนใจและความพยายามเพื่อจะได้ทราบความหมายของสิ่งที่ได้ยิน การที่เราจะประสบความสำเร็จในการฟังภาษาพูดเราจะต้องสามารถเข้าใจความหมายที่ผู้พูดต้องการจะสื่อ ซึ่งความหมายของประโยคที่ผู้พูดพูดออกมานั้นอาจมีความหมายหลายอย่าง ผู้ฟังจะต้องจดจำคำพูดนั้น และวิเคราะห์ปัจจัยอื่นๆ ที่ใช้เสนอข่าวสารนั้น

ซูเกียร์ติ จาร์ตัน (2523 : 1) อธิบายว่า การฟังเป็นกระบวนการรับข่าวสารที่มากกระทบโสตสัมผัสแล้วสร้างความสำคัญหรือความหมายของข่าวสารที่ได้ยิน ผู้ฟังจะต้องมีความสามารถเข้าใจคำพูดที่ผู้พูดพูดออกมาโดยการพิจารณาถึงจุดประสงค์ของผู้พูดรวมถึงสังคมวัฒนธรรมของผู้พูดด้วย

วาทีนี ศรีแป๊ะบัว (2538 : 22) กล่าวว่า การฟัง หมายถึง การรับข้อมูลที่มีความหมาย ผู้ฟังต้องเข้าใจความหมายของสิ่งที่ฟังให้ชัดเจน จะทำให้เกิดการคิดอย่างสร้างสรรค์ และการฟังจะประสบความสำเร็จมากเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับความคุ้นเคยกับภาษาและวัฒนธรรมที่ได้รับรู้ด้วย

สายฝน ทรงเสียงไชย (2544 : 15) ได้สรุปความหมายของการฟังว่า การฟังคือปัจจัยป้อนเข้า เมื่อผู้ฟังเข้าใจก็สามารถแสดงออกทางคำพูดได้ ประสิทธิภาพของการฟังขึ้นอยู่กับความสนใจและความตั้งใจของผู้ฟัง เพื่อให้เข้าใจความหมายของผู้พูดอย่างชัดเจน การฟังยังเป็นกระบวนการที่ผู้ฟังจะต้องใช้ความสามารถในการเรียบเรียง ตีความ เพื่อที่จะได้เข้าใจสิ่งที่ผู้พูดพูดออกมาว่ามีความหมายอย่างไร โดยใช้ประสบการณ์เดิมของผู้ฟังผสมผสานจึงจะเป็นการฟังที่สมบูรณ์ ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าการฟังเป็นกระบวนการในการรับรู้ข้อมูล ข่าวสารที่มีความหมาย ผู้ฟังจะต้องมีความสามารถในการตีความ วิเคราะห์สิ่งที่ได้ยิน เพื่อที่จะให้การรับรู้นั้นมีประสิทธิภาพสูงสุด เนื่องจากความหมายของประโยคที่ผู้พูดพูดออกมานั้น อาจตีความได้หลายอย่าง

3.6 การพูดภาษาอังกฤษ

ซีทโซปูลู (Tsitsopoulou , 1992 : 56) อธิบายเกี่ยวกับการพูดไว้ว่า การพูดมิใช่เพียงแต่การออกเสียงโดยการฝึกตามโครงสร้างประโยคได้เท่านั้น แต่ต้องมีความรู้และความเข้าใจรวมทั้งสามารถแสดงความรู้สึกได้อย่างเหมาะสมด้วย

สก๊อต (Scott , 1981 : 70) ได้ให้ความหมายว่า การพูดเพื่อการสื่อสารเป็นรูปแบบพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป ซึ่งรวมทั้งผู้พูดและผู้ฟัง มีปฏิริยาโต้ตอบกับสิ่งที่ได้ยิน ผู้ร่วมสนทนา แต่ละคนต้องสามารถตีความในสิ่งที่ได้ฟัง ซึ่งไม่สามารถทำนายได้ล่วงหน้าว่ามี

รูปแบบภาษาใด และมีความหมายแบบใด รวมถึงการโต้ตอบด้วยภาษาที่ทำให้เกิดประโยชน์และสะท้อนความตั้งใจในการมีปฏิสัมพันธ์

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2537 : 167) กล่าวว่า การพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจและความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้ และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด ดังนั้นทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับบุคคลในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ในการเรียนภาษาต่างประเทศทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นที่สุด อย่างไรก็ตาม ทักษะการพูดเป็นทักษะทางภาษาที่ซับซ้อน ต้องใช้เวลาในการฝึกฝน ไม่ใช่เกิดความเข้าใจหรือจดจำ

เบญจลักษณ์ อึ้งสืบเชื้อ (2540 : 20) ได้ให้ความหมายของการพูดว่า การพูดหมายถึง การแลกเปลี่ยนข่าวสารต่างๆ ซึ่งแต่ละครั้งจะต้องประกอบไปด้วยบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป การพูดจะมีประสิทธิภาพหรือประสบความสำเร็จได้นั้น ผู้พูดจะต้องสามารถใช้สำเนียงและถ้อยคำที่มีความถูกต้องและสามารถใช้พฤติกรรมที่ไม่ใช่คำพูดให้สอดคล้องและเหมาะสมด้วย

ชัยยา เปรมภักดิ์ (2543 : 18) อธิบายว่า การพูดเป็นการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดข่าวสาร โดยใช้ถ้อยคำ น้ำเสียงหรือกิริยาอาการ โดยต้องมีความรู้เกี่ยวกับเสียง คำศัพท์ ไวยากรณ์ และวัฒนธรรม ผู้พูดจะต้องใช้กลวิธีในการพูดที่จะทำให้สื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ศศิลักษณ์ เกตุจรุง (2543 : 31) สรุปความหมายของการพูดว่า การพูด หมายถึง กระบวนการที่มีจุดมุ่งหมาย เพื่อแลกเปลี่ยนข่าวสารข้อมูลหรือถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึกระหว่างบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปโดยการใช้ถ้อยคำหรือกิริยาท่าทาง เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

จากข้อความที่กล่าวมา พอสรุปได้ว่า การพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจและความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้ และเข้าใจความหมายของผู้พูด โดยใช้ถ้อยคำและมีความรู้เกี่ยวกับศัพท์ กฎเกณฑ์ ไวยากรณ์ รวมทั้งวัฒนธรรม ของภาษานั้นเป็นอย่างดี ซึ่งจะต้องมีการฝึกฝนเป็นเวลานาน จึงจะทำให้เกิดประสิทธิภาพในการสื่อสาร

3.7 ทักษะการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ

ทักษะการฟัง เป็นทักษะที่สำคัญที่สุด ที่จะนำไปสู่ทักษะขั้นต่อไป คือ การพูด การอ่าน และการเขียน การฟังแยกออกเป็น 2 ระดับ เริ่มต้นจะเน้นในการฟังเสียงให้นักเรียนจำเสียงได้ และสามารถออกเสียงได้ถูกต้อง รู้จักสังเกตและจับได้ว่าเสียงต่างๆ มีความแตกต่างกันอย่างไร ระดับที่ 2 เป็นการฟังประโยคและเรื่องราวเพื่อความเข้าใจ การฝึกทักษะการฟังจึงประกอบไปด้วย การฟังเสียงพยางค์ คำศัพท์ ประโยค การสนทนา และฟังเรื่องราวได้เข้าใจเป็นขั้นสุดท้าย (ดวงเดือน แสงชัย, 2533 : 12)

ทักษะการพูด เป็นทักษะที่สอดคล้องและควบคู่ไปกับทักษะการฟังอยู่เสมอ เมื่อมีการพูดเกิดขึ้น ย่อมจะทำให้เกิดทักษะการฟังด้วย ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวที่ว่า การสอนพูดจะแทรก

ปนไปกับการสอนการฟังเป็นทักษะที่จะฝึกควบคู่กันไปกับการฟังเสมอ การพูดเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการสื่อสารยิ่งกว่าการอ่านและการเขียน (ดวงเดือน แสงชัย , 2533 : 22)

ทักษะการฟัง-พูด หมายถึง การให้นักเรียนฟังแล้วจำแนกความแตกต่างของเสียง ได้เข้าใจความหมายของคำ ประโยค ข้อความสั้นๆ คำสั่ง คำถาม และสามารถพูดโต้ตอบบทสนทนาได้ง่าย (พิตรวัลย์ โกวิทวิท และคณะ, 2525 : 4)

ทักษะการฟัง-พูดเป็นทักษะที่แสดงออกทางคำพูด และในการฝึกทักษะนั้นจะต้องเริ่มจากสามารถจำแนกเสียงได้ไปจนถึงฟังข้อความในระดับความเร็วปกติของเจ้าของภาษาได้เข้าใจ การฝึกทักษะการพูดจะต้องออกเสียง วลี และประโยคให้ถูกต้องไปจนถึงสนทนาโต้ตอบด้วยสำเนียง และจังหวะที่เจ้าของภาษาพูดฟังและเข้าใจได้ Byrne (อ้างถึงใน สุภัทรา อักษรานุเคราะห์, 2530 : 20) ได้กล่าวไว้ว่า การสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันได้เน้นความสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ การฟังและการพูดจึงมีบทบาทสำคัญในการเรียนการสอน การฝึกความเข้าใจในการฟังมีความสำคัญพอๆ กับการฝึกความสามารถในการพูด ดังนั้นจึงควรพัฒนาทักษะทั้งสองไปพร้อมๆ กัน การฟัง-พูดเป็นการสื่อสารทางวาจาของคนตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ซึ่งต่างมีจุดประสงค์ที่จะสื่อความหมายของตนเอง ผู้ฟังจะต้องตีความสิ่งที่ผู้พูดพูด และสามารถตอบได้ด้วยภาษาที่ผู้ฟังเข้าใจ ทักษะการฟังเป็นทักษะด้านการรับและทักษะการพูดเป็นทักษะด้านการแสดงออก ผู้ฟังสามารถจะตีความในสิ่งที่ได้ยินด้วยการสังเกตการเน้นเสียงหนักเบา ระดับเสียงสูงต่ำในประโยค การแสดง สีหน้าท่าทางได้ถึงแม้ว่า ผู้พูดจะใช้ภาษาที่ไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์หรือใช้ประโยคที่ไม่สมบูรณ์หรือมีการใช้ความฟุ่มเฟือยทางภาษา ในระหว่างที่พูดก็ตาม (สุภัทรา อักษรานุเคราะห์, 2530 : 1-2)

3.8 การวัดและประเมินผลทักษะการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ

การวัดและการประเมินผลการเรียนการสอนโดยทั่วไปสามารถจัดทำได้ 2 แบบ ได้แก่ การวัดผลโดยการสร้างข้อสอบขึ้นเป็นเครื่องมือวัด และการประเมินผลจากพฤติกรรมต่างๆ ไปของผู้เรียนทั้งขณะอยู่ในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ความร่วมมือในกิจกรรมต่างๆ ความรับผิดชอบ ต่องานที่ได้รับมอบหมายและความกระตือรือร้นต่อวิชาที่เรียน โดยผู้สอนสามารถทำการวัดและประเมินผลได้ตลอดเวลาที่มีการเรียนการสอน และทำการวัดผลอย่างเป็นทางการ ทั้งที่เป็นข้อสอบย่อยหรือข้อสอบวัดผลการเรียนในตอนปลายภาค การวัดและประเมินผลทักษะการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษของผู้เรียนก็สามารถจัดทำได้ในทำนองเดียวกัน โดยมีสิ่งสำคัญที่ผู้สอนจะต้องพิจารณาในการออกข้อสอบ เช่น ข้อสอบควรมีจุดมุ่งหมายเฉพาะว่า จะวัดทักษะใด และเนื้อหาในข้อสอบก็ควรมุ่งเน้นการวัดทักษะนั้น เพื่อมิให้ผู้เรียนต้องกังวลเกี่ยวกับทักษะอื่นโดยมีวัตถุประสงค์ในการวัดที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้และตรงกับความต้องการของผู้เรียน อีกทั้งภาษาที่นำมา

ทดสอบก็ควรเป็นภาษาที่ใช้ตามสภาพความเป็นจริงในชีวิตประจำวันและในการออกข้อสอบ ผู้สอนจะต้องคำนึงถึงความสามารถและประสบการณ์ของผู้เรียนด้วย

การวัดและประเมินผลทักษะการฟัง

การวัดและประเมินผลทักษะการฟังสามารถทำควบคู่ไปกับการวัดผลทักษะการพูด หรือจะวัดผลเพียงทักษะการฟังทักษะเดียวก็ได้ (บารุง โตรัตน์ , 2524 : 186-189) กล่าวว่า ในการวัดหรือทดสอบการฟังมักเกี่ยวข้องกับประเด็นหลัก 2 ประเด็นได้แก่ การทดสอบการฟังแยกเสียง ซึ่งหมายถึง การทดสอบความสามารถในการบอกความแตกต่างและความคล้ายคลึงของเสียงในภาษาอังกฤษ และการทดสอบการฟังเพื่อความเข้าใจ ซึ่งวัดว่าผู้ฟังสามารถเข้าใจเนื้อหาและจับใจความของเสียงพูดเป็นภาษาอังกฤษหรือไม่ การวัดผลทักษะการฟังสามารถกระทำได้หลายวิธี เช่น การวัดความถูกต้องในการฟังเสียงตัวอักษร การฟังเสียงคำ การเน้นพยางค์ การฟังเสียงประโยคว่าประโยคนั้นแสดงความหมายอะไร เช่น บอกเล่า คำถาม คำสั่ง แปลกใจ ตีใจ หรือ เสียใจ การให้ผู้เรียนฟังการสนทนาโต้ตอบ ฟังข้อความหรือเรื่องราวแล้วเข้าใจ สามารถตอบคำถามได้ ทำตามคำสั่งหรือวาดภาพตามข้อความที่ได้ยินได้ (ดวงเดือน แสงชัย , 2533 : 95) โดย Valette & Disick (1972 : 142-148) ได้เสนอแนวทางและวิธีการวัดและประเมินผลทักษะการฟังไว้ 5 ระดับ ดังนี้

1. ระดับทักษะกลไก ระดับนี้วัดความสามารถของผู้เรียนในการแยกเสียงต่างๆ ในภาษาต่างประเทศได้โดยไม่ต้องเข้าใจความหมาย เช่น
 - 1.1 บอกได้ว่าคำที่ได้ยินเป็นภาษาแม่หรือภาษาอังกฤษ
 - 1.2 บอกได้ว่าคำที่ได้ยินมีเสียงเหมือนกันหรือต่างกัน
 - 1.3 บอกได้ว่าคำที่ได้ยินจำนวน 3 คำ คำได้มีเสียงแตกต่างกันออกไป
 - 1.4 บอกได้ว่าประโยคที่ได้ยิน 2 ประโยคเหมือนหรือต่างกัน
 - 1.5 บอกเสียงเน้นหนักในคำที่ได้ยิน
2. ระดับความรู้ เป็นการวัดความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำ หรือประโยคที่ได้ยิน เช่น
 - 2.1 ปฏิบัติตามคำสั่งที่ได้ยิน
 - 2.2 เลือกภาพได้ตรงกับประโยคที่ได้ยิน
 - 2.3 เลือกประโยคที่มีความหมายเช่นเดียวกับประโยคที่ได้ยิน
3. ระดับถ่ายโอน ระดับนี้เป็นการวัดความสามารถในการเข้าใจคำพูดที่คุ้นเคยแต่อยู่ในสถานการณ์ใหม่ เช่น
 - 3.1 ฟังคำถามแล้วเลือกคำตอบที่เหมาะสม
 - 3.2 เลือกคำที่เหมาะสมเติมลงในประโยคที่ได้ยิน

- 3.3 วาดภาพตามคำสั่งที่ได้ยิน
- 3.4 ตอบได้ว่าสิ่งที่ได้ยินนั้นถูกต้องหรือไม่
- 3.5 ฟังข้อความแล้วตอบคำถามได้ว่า ประโยคที่กำหนดให้มีความหมายถูกหรือผิดจากข้อความที่ได้ยิน
- 3.6 ฟังข้อความแล้วเลือกคำตอบมาเติมประโยคที่ได้ยินได้ถูกต้องตามข้อความที่ได้ยิน

4. ระดับสื่อสาร ระดับนี้วัดความสามารถในการจับใจความสำคัญ และความหมายทั่วไปของข้อความที่ได้ยิน เช่น

- 4.1 ฟังข้อความแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญ
- 4.2 ฟังข้อความแล้วสรุปเรื่องราวที่ฟัง
- 4.3 ฟังบรรยายภาพหรือข้อเท็จจริงแล้วตอบคำถามถูก-ผิด
- 4.4 ฟังข้อความแล้วเลือกภาพเรียงลำดับตามเรื่องราวได้ 2-4 ภาพ
- 4.5 ฟังบทสนทนาหรือข้อความแล้วตอบคำถามสรุปเรื่องที่ฟัง
- 4.6 ฟังบทเพลงแล้วตอบคำถามความเข้าใจ

5. ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ ระดับนี้วัดความสามารถของผู้เรียนในการวิเคราะห์ความหมาย และรูปแบบของภาษาที่ได้ยิน เช่น

- 5.1 ฟังข้อความแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับรูปแบบของภาษา
- 5.2 ฟังคำพูดแล้วบอกได้ว่าผู้พูดเป็นชาวอะไร
- 5.3 ฟังบทสนทนาแล้วบอกอารมณ์ของผู้พูด
- 5.4 ฟังบทสนทนาแล้วบอกสถานที่
- 5.5 ฟังข้อความแล้วบอกสถานภาพผู้ใช้ภาษาได้
- 5.6 บอกได้ว่าภาษาที่ได้ยินมานั้นได้มาตรฐานหรือไม่
- 5.7 ฟังบทสนทนาหรือข้อความแล้วบอกได้ว่า สิ่งที่ได้ฟังนั้นสมเหตุสมผลหรือไม่

กล่าวโดยสรุป ในการวัดผลทักษะการฟังของผู้เรียนภาษาอังกฤษจะต้องครอบคลุมสองประการหลักได้แก่ ความสามารถในการฟังแล้วจำแนกเสียงและคำต่างๆ กับความสามารถในการฟังแล้วสามารถเข้าใจข้อความต่างๆ ที่ฟังได้ โดยผู้สอนสามารถจัดทำแบบทดสอบหรือจัดกิจกรรมเพื่อทดสอบการฟังในรูปแบบต่างๆ ได้อย่างหลากหลาย ตามความเหมาะสมกับระดับชั้นและความสามารถของผู้เรียน

สำหรับเกณฑ์ในการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการฟังนั้น สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 67) กล่าวว่า เนื่องจากทักษะการฟังเป็นทักษะการรับ แบบทดสอบการฟังจึงมีลักษณะการ

ทดสอบเป็นจุดเป็นส่วนใหญ่ และได้เสนอแนวทางในการให้คะแนนทักษะการฟัง ตามลักษณะของแบบทดสอบไว้ ดังนี้

1. ข้อสอบปรนัย เป็นข้อสอบแบบเลือกตอบ ผู้เรียนจะได้ 1 คะแนนเมื่อตอบถูก และได้ 0 คะแนนเมื่อตอบผิด
2. การทดสอบที่แสดงออกกริยาท่าทาง ให้คะแนนโดยพิจารณาดังนี้
 - 4 เมื่อฟังคำสั่งได้ถูกต้องเพียงครั้งเดียว
 - 3 เมื่อฟังคำสั่งได้ถูกต้องหลังการฟัง 2 ครั้ง
 - 2 เมื่อฟังคำสั่งได้ไม่ถูกต้อง แต่แก้ไขได้เองโดยไม่ต้องฟัง 2 ครั้ง
 - 1 เมื่อฟังคำสั่งได้ไม่ถูกต้อง แต่แก้ไขได้โดยการฟังครั้งที่ 2
 - 0 เมื่อฟังคำสั่งได้ไม่ถูกต้องทั้ง 2 ครั้ง
3. การตรวจให้คะแนนข้อสอบเขียนตามคำบอก ให้คะแนนคำที่เขียนถูก 1 คำต่อ 1 คะแนน โดยให้คะแนนเต็มเท่ากับจำนวนคำที่เขียนทั้งหมด
4. การตรวจให้คะแนนข้อสอบโคลซ การตรวจให้คะแนนข้อสอบโคลซมี 2 วิธี คือ
 - 4.1 ให้คะแนนคำตอบที่ตรงตามคำที่ถูกตัดออกไป
 - 4.2 ให้คะแนนคำที่ใกล้เคียง หรือคำที่ยอมรับว่าไปด้วยกันได้ คือ เป็นคำที่เหมาะสมและไม่ทำให้ความหมายเปลี่ยนไป

การวัดและประเมินผลทักษะการพูด

การวัดและประเมินผลทักษะการพูดภาษาอังกฤษสามารถทำควบคู่ไปกับการวัดผลทักษะการฟัง หรือจะวัดผลเพียงทักษะการพูดเพียงอย่างเดียวก็ได้ ควรเน้นการวัดความสามารถในการพูดสื่อสาร ซึ่ง Madsen ,1983 (อ้างถึงใน สมปอง หลอมประโคน , 2544 : 46) เสนอแนวทางการวัดผลทักษะการพูด 2 แนวทางไว้ ดังนี้

1. การวัดผลการพูดแบบควบคุมคำตอบ เหมาะสำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถในการพูดจำกัด เช่น ให้ผู้เรียนตอบคำถามตามคำตอบที่กำหนดไว้ให้แล้ว ให้ผู้เรียนดูรูปภาพแล้วตอบคำถามจากภาพ เล่าเรื่องหรือแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับภาพ ให้ผู้เรียนอ่านออกเสียง ทั้งนี้ เนื้อหาภาษาที่ใช้ไม่จำเป็นต้องซับซ้อน
2. การใช้แบบทดสอบที่มีการชี้แนะ การทดสอบแบบนี้มีการควบคุมน้อยลง เหมาะสำหรับผู้เรียนในระดับปานกลางถึงระดับสูง โดยให้ผู้เรียนปฏิบัติตามคำสั่ง เช่น ให้อ่านหรือฟังเรื่องแล้วเล่าให้ผู้สอนฟัง อธิบายหรือบรรยายเกี่ยวกับเรื่องราวและสิ่งต่างๆ ที่ผู้เรียนคุ้นเคย เล่นบทบาทสมมติ และการสัมภาษณ์

ส่วนดวงเดือน แสงชัย (2533 : 96) ได้เสนอแนะให้วัดความสามารถในการพูดของผู้เรียนในระดับต้นในสิ่งต่างๆ เช่น วัดความสามารถในการพูดสนทนาทักทายได้ ถามชื่อเพื่อนได้ สามารถตั้งคำถามและตอบคำถามง่ายๆ ได้ ออกคำสั่งและปฏิบัติตามคำสั่งง่ายๆ ได้ พูดประโยคที่ใช้สนทนาในชีวิตประจำวันได้ เช่น ขอสิ่งของ ขออนุญาตออกจากห้อง ใช้คำพูดโต้ตอบได้ตามสถานการณ์ที่กำหนด หรือดูรูปภาพแล้วตั้งคำถาม หรือบรรยายภาพเป็นภาษาอังกฤษได้ ซึ่งวิธีการในการวัดการพูดก็ทำได้หลายวิธี เช่น การให้ผู้เรียนตอบคำถาม อธิบายรูปภาพ จัดการสัมภาษณ์ การสนทนาเป็นคู่ๆ โดยผู้สอนเป็นผู้กำหนดสถานการณ์ต่างๆ ให้ การพูดคุย การแสดงบทบาทสมมติ การอ่านข้อความที่ไม่เคยเห็นมาก่อน แสดงความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ เป็นต้น (สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ , 2532 : 65-66 ; Finocchiaro and Brumfit , 1983)

นอกจากนี้สำนักทดสอบทางการศึกษา กรมวิชาการ ได้แบ่งองค์ประกอบของการพูดไว้ในคู่มือการสร้างเครื่องมือภาคปฏิบัติวิชาภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาเป็น 5 ด้าน คือ สำเนียง การออกเสียง ความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ คำศัพท์ สำนวน ความคล่องแคล่ว ในการสนทนา และความสามารถในการสื่อสาร

Linder (1977 : 6-7) แบ่งองค์ประกอบของการพูดเป็น 4 ด้านคือ ความคล่องแคล่ว ความสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ ปริมาณของข้อความในการสื่อสาร และคุณภาพของข้อความที่นำมาสื่อสาร

จะเห็นได้ว่า การวัดและประเมินผลทักษะการพูดเน้นที่การวัดความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน และการวัดผลก็ทำได้หลายวิธี ส่วนเกณฑ์ในการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการพูดนั้น สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 68-70) ได้เสนอแนะให้ผู้สอนพิจารณาให้คะแนนในการพูดของผู้เรียนจากองค์ประกอบของการพูด 5 ประการ ดังนี้คือ

1. ความคล่องแคล่ว หมายถึง ความราบรื่น ความต่อเนื่อง และความเป็นธรรมชาติในการพูด
2. ความเข้าใจ หมายถึง ความสามารถที่จะพูดให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด
3. ปริมาณของข้อมูลที่สามารถสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้
4. คุณภาพของข้อความที่นำมาสื่อสารหมายถึง ความถูกต้องของภาษาที่พูดออกไป
5. ความพยายามในการสื่อสาร หมายถึง ความพยายามที่จะให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่ตนพูดโดยใช้คำพูดและไม่ใช้คำพูดเพื่อสื่อสาร

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้เกณฑ์ในการประเมินทักษะการฟัง-พูดโดยศึกษาและดัดแปลงจากเกณฑ์การให้คะแนนการทดสอบปากเปล่าของ เออร์ (Ur.1996 : 135) เกณฑ์การให้คะแนนตามแบบ FSI (The Foreign Service Institute Oral Interview) ของออลเลอร์

(Oller.1979 : 120 – 123) และอัจฉรา วงศ์โสธร (2538 : 130 – 135) โดยกำหนดเกณฑ์การประเมินความสามารถในการฟังซึ่งพิจารณาจากความสามารถในการจับใจความ การตีความ การแสดงออกทางสายตาและกริยาท่าทางประกอบการฟัง และเกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดซึ่งพิจารณาจากความคล่องแคล่ว การออกเสียง การใช้โครงสร้างไวยากรณ์ และการใช้คำศัพท์ ใช้เกณฑ์ในการประเมินค่า 5 ระดับ ดังนี้

ประเด็นการประเมินการฟัง

1. การจับใจความและการตีความ

- ให้ 1 คะแนน ฟังไม่เข้าใจ ไม่สามารถพูดโต้ตอบได้
- ให้ 2 คะแนน เข้าใจในคำพูดที่พูดซ้ำๆ และง่ายๆ สามารถพูดโต้ตอบได้แต่ผิดมาก
- ให้ 3 คะแนน พอเข้าใจเรื่องที่ฟัง สามารถพูดโต้ตอบได้แต่ผิดบางครั้ง
- ให้ 4 คะแนน เข้าใจเรื่องที่ฟังใช้เวลาคิดตอบเล็กน้อย สามารถพูดโต้ตอบบ้าง
- ให้ 5 คะแนน เข้าใจเรื่องที่ฟังในระดับความเร็วปกติ พูดโต้ตอบได้คล่องแคล่ว

2. การแสดงออกทางสายตาและกริยาท่าทางประกอบการฟัง

- ให้ 1 คะแนน ใช้สายตาและกริยาท่าทางในการสื่อความไม่ถูกต้อง
- ให้ 2 คะแนน ใช้สายตาและกริยาท่าทางในการสื่อความได้ในบางครั้ง
- ให้ 3 คะแนน ใช้สายตาและกริยาท่าทางในการสื่อความได้เหมาะสม
- ให้ 4 คะแนน ใช้สายตาและกริยาท่าทางในการสื่อความได้เกือบตลอดการสนทนา
- ให้ 5 คะแนน ใช้สายตาและกริยาท่าทางในการสื่อความได้ตลอดการสนทนา

ประเด็นการประเมินการพูด

1. ความคล่องแคล่ว

- ให้ 1 คะแนน การสนทนาดำเนินไปด้วยความยากลำบากและไม่สามารถสื่อความได้
- ให้ 2 คะแนน พูดซ้ำไม่ปะติดปะต่อกัน
- ให้ 3 คะแนน พูดโต้ตอบได้บ้างบางประโยค พูดไม่จบ
- ให้ 4 คะแนน สามารถโต้ตอบคู่สนทนาได้ แต่พูดติดขัดบ้างในบางครั้ง
- ให้ 5 คะแนน พูดได้อย่างคล่องแคล่วต่อเนื่องและเป็นธรรมชาติ

2. การออกเสียง

- ให้ 1 คะแนน ออกเสียงผิดมากจนไม่สามารถทำให้ผู้ฟังเข้าใจได้
- ให้ 2 คะแนน ออกเสียงผิดบ่อยสื้อให้ผู้ฟังเข้าใจได้เล็กน้อย
- ให้ 3 คะแนน ออกเสียงผิดบ้างแต่สามารถสื้อให้ผู้ฟังพอเข้าใจ
- ให้ 4 คะแนน ออกเสียงผิดน้อยมาก สามารถสื้อให้ผู้ฟังเข้าใจได้ดี
- ให้ 5 คะแนน ออกเสียงแบบเจ้าของภาษา สามารถเข้าใจได้ทั้งหมด

3. การใช้โครงสร้างไวยากรณ์

- ให้ 1 คะแนน ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ผิดเกือบทั้งหมด
- ให้ 2 คะแนน ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ผิดบ่อยครั้ง
- ให้ 3 คะแนน ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ผิดบ้างเป็นบางครั้ง
- ให้ 4 คะแนน ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ได้ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่แต่มีผิดเล็กน้อย
- ให้ 5 คะแนน ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

4. การใช้คำศัพท์

- ให้ 1 คะแนน ไม่สามารถสื้อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้เลย
- ให้ 2 คะแนน ใช้คำศัพท์ผิดบ่อยครั้งสามารถใช้คำศัพท์ที่ท่องมาเท่านั้น
- ให้ 3 คะแนน ใช้คำศัพท์ผิดในบางครั้งแต่พอสื้อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้
- ให้ 4 คะแนน ใช้คำศัพท์ผิดน้อยมาก สามารถสื้อสารได้เป็นส่วนใหญ่
- ให้ 5 คะแนน ใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์

3.9 แนวทางการจัดกิจกรรมเพื่อการสื้อสาร

สุจิตรา สวัสดิวงษ์ (2539) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเพื่อการสื้อสารไว้ดังนี้

การสื้อสารจะมีประสิทธิภาพได้ดีเพียงใดขึ้นอยู่กับความสามารถในการเลือกใช้รูปแบบภาษาให้เหมาะสมกับจุดประสงค์และสถานการณ์ผู้ส่งสารและผู้รับสารจึงจำเป็นต้องมีความรู้และทักษะในการใช้รูปแบบของภาษาหลายรูปแบบ การที่ผู้ส่งสารและผู้รับสารจะสามารถเลือกรูปแบบของภาษาได้ดีเพียงใด ขึ้นอยู่กับตัวแปรหลายประการ

เมื่อการสื้อสารในชีวิตประจำวันมีลักษณะสำคัญๆดังกล่าวแล้ว กิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกภาษาในการสื้อสารด้วย Harmer (1983, อ้างถึงในกรมวิชาการ, 2546:62) ได้สรุปลักษณะสำคัญของกิจกรรมเพื่อสื้อสารไว้ 6 ประการดังนี้

1. ความต้องการในการสื่อสาร (Desire to Communicate) กิจกรรมที่จะให้ผู้เรียนกระทำเพื่อฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารต้องสร้างความต้องการที่จะสื่อสารให้กับผู้เรียน ถึงแม้ผู้เรียนต้องมีความรู้สึกหรือความจำเป็นในการสื่อสาร

2. จุดประสงค์ของการสื่อสาร (Communicative Purpose) กิจกรรมที่จะให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาเพื่อจุดประสงค์ของการสื่อสารที่แท้จริงมากกว่าจะให้ฝึกใช้ตัวภาษา และกิจกรรมนั้นควรมีช่องว่าง (Gap) ซึ่งอาจเป็นช่องว่างของข้อมูล (Information gap) หรือช่องว่างของความคิดเห็น (Opinion gap) เพื่อให้ผู้เรียนพยายามเชื่อมช่องว่างดังกล่าวในขณะที่กำลังสื่อสาร

3. เนื้อหาไม่ใช่รูปแบบของภาษา (Content not Form) ขณะผู้เรียนกำลังทำกิจกรรมความสนใจของผู้เรียนต้องอยู่ที่สิ่งที่จะพูด (What to Say) ไม่ใช่อยู่ที่ว่าจะพูดอย่างไร (How to Say) ผู้เรียนต้องมีข้อมูล (Message) ที่ต้องการจะสื่อสารเสมอ

4. ความหลากหลายของภาษา (Variety of Language) กิจกรรมนั้นต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาหลายรูปแบบไม่ใช่เฉพาะรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง ผู้เรียนควรมีความรู้สึกอิสระในการใช้ภาษาที่ไม่มีการเตรียมตัวมาก่อน และใช้แหล่งข้อมูลใดก็ได้ที่ผู้เรียนเป็นผู้เลือก

5. ไม่มีการแทรกแซงจากผู้สอน (No Teacher Intervention) กิจกรรมนั้นผู้เรียนเป็นผู้กระทำและกระทำกันเองระหว่างผู้เรียนมากกว่าทำกับครู ผู้สอนไม่ไปเกี่ยวข้องแม้จะเป็นการแก้ไขข้อผิดพลาดหรือการประเมินการร่วมกิจกรรมของผู้เรียน ผู้สอนควรประเมินผลสุดท้ายของกิจกรรมเมื่อกิจกรรมนั้นเสร็จสิ้นลง การประเมินต้องดูที่การบรรลุจุดประสงค์ของการสื่อสารไม่ใช่การใช้ภาษาที่ถูกต้อง

6. ไม่มีการใช้สื่อควบคุม (No Material Control) กิจกรรมที่จัดต้องไม่กำหนดภาษาที่ผู้เรียนต้องใช้ ผู้เรียนควรมีโอกาสที่จะเลือกที่จะสื่อสาร และอย่างไรด้วยตนเอง

การนำกิจกรรมเพื่อการสื่อสารที่มีลักษณะตามที่กล่าวไว้ไปใช้ในห้องเรียน จะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอย่างยิ่ง ประโยชน์ของกิจกรรมเพื่อการสื่อสารที่มีต่อการเรียนการสอนไว้ 4 ประการดังนี้

1. ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะภาษาโดยรวม (Whole-task practice) การเรียนภาษาค้นการเรียนรู้ด้วยน้ำ นอกจากจะฝึกทักษะเป็นรายย่อยทั้งหมด

2. ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจ จุดมุ่งหมายของผู้เรียนคือ การมีส่วนร่วมสื่อสารกับบุคคลอื่น ความสนใจของผู้เรียนจะคงอยู่ เมื่อผู้เรียนสามารถมองเห็นว่า การเรียนสื่อสารกับผู้อื่นและการเรียนดังกล่าวช่วยให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้ดียิ่งขึ้น

3. ช่วยให้การเรียนภาษาเป็นไปตามธรรมชาติ การเรียนภาษาเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นภายในตัวของผู้เรียนซึ่งหลายอย่างในการเรียนที่ผู้สอนทราบดีว่า ไม่ได้เกิดจากการสอนเอง การเรียนรู้

สิ่งเหล่านั้นจะทำได้โดยการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในกาสื่อสารอย่างเป็นทางการจริงๆ เท่านั้น

4. สามารถสร้างบริบทที่จะช่วยเสริมการเรียนรู้ กิจกรรมเพื่อการสื่อสารจะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีมนุษยสัมพันธ์ที่ระหว่างผู้เรียนด้วยกัน และระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน ความสัมพันธ์ดังกล่าวช่วยให้เกิดความเข้าใจ เห็นอกเห็นใจกัน และช่วยสร้างสิ่งแวดล้อมที่สนับสนุนให้ผู้เรียนแต่ละคนได้ใช้ความสามารถในการเรียนได้อย่างเต็มที่

4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกทักษะ

4.1 หลักการสร้างแบบฝึกทักษะ

ในการสร้างแบบฝึกนั้นควรคำนึงถึงขั้นตอนและหลักการสร้าง ซึ่งซีลล์ และกลาสโกว์ Seels and Glasgow, 1990:4) ได้เสนอแนะไว้ว่า ในการจัดสถานการณ์ทางการเรียนการสอนนั้นสามารถกำหนดขอบเขตจากเนื้อหาของหลักสูตร โดยกำหนดจากหน่วยการเรียนย่อยๆ ไปสูหน่วยใหญ่ แต่อย่างไรก็ตาม ในการออกแบบการสอนหรือการสร้างแบบฝึกนั้นควรคำนึงถึงองค์ประกอบต่อไปนี้

1. เนื้อหาที่คัดเลือกมาสร้างแบบฝึกต้องอิงจุดประสงค์รายวิชา
2. กลวิธีที่ใช้ในการสอนต้องอิงทฤษฎีและผลการวิจัยที่มีผู้ทำไว้แล้ว
3. รู้จักนำเทคโนโลยีมาใช้ประกอบเพื่อให้แบบฝึกมีประสิทธิภาพและคุ้มค่า

บัทส์ (Butts 1974 , อ้างถึงใน อภิรักษ์ หลายสิบ , 2533 : 38) ให้หลักและข้อเสนอแนะหลักการสร้างแบบฝึกไปใช้ในการเรียนการสอน ดังนี้คือ

1. ก่อนที่จะสร้างแบบฝึกต้องกำหนดโครงสร้างไว้คร่าวๆ ก่อนว่าจะเขียนแบบฝึกเกี่ยวกับอะไร มีจุดประสงค์อย่างไรบ้าง

2. ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะใช้สร้างแบบฝึก
3. เขียนจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมและเนื้อหาให้สอดคล้องกัน
4. แจกจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมออกเป็นกิจกรรมย่อย โดยคำนึงถึงความเหมาะสม

ของผู้เรียน และเรียงกิจกรรมหรืองานที่นักเรียนต้องปฏิบัติจากง่ายไปยาก

5. กำหนดอุปกรณ์ที่จะใช้ในแต่ละตอนให้เหมาะสมกับแบบฝึก
6. กำหนดเวลาที่จะใช้ในแบบฝึกแต่ละตอนให้เหมาะสม
7. ควรประเมินผลก่อนและหลังเรียน

ข้อเสนอแนะในการนำหลักการทำแบบฝึกไปใช้ในการเรียนการสอน

1. อ่านจุดประสงค์ให้เข้าใจก่อน
2. ลองทำกิจกรรมดูว่าสามารถทำได้หรือไม่
3. พิจารณาเนื้อหาและกิจกรรมของแบบฝึกว่าสอดคล้องกันหรือไม่

4. พิจารณาจุดประสงค์ของแบบฝึกและกิจกรรมการเรียนการสอนว่าสอดคล้องกันหรือไม่

5. แบบฝึกนั้นเหมาะสมกับระดับของผู้เรียนหรือไม่

6. การเตรียมอุปกรณ์ที่จะใช้ในแบบฝึกให้เหมาะสมและสอดคล้องกับกิจกรรม

7. พิจารณาเวลาที่ใช้ในการฝึกว่าเหมาะสมหรือไม่

8. อภิปรายร่วมกับนักเรียนหลังจากนักเรียนทำแบบฝึกแล้วเพื่อศึกษาปฏิบัติการ

ตอบสนองของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึก

มอร์เลย์ (Morley 1971 , quoted in Paulston and Bruder 1980 : 129) เสนอหลักเกณฑ์ทั่วไปในการสร้างแบบฝึกการฟังดังนี้

1. บทเรียนการฟังต้องมีเป้าหมายที่แน่นอน ซึ่งเป้าหมายนี้ควรเหมาะสมกับหลักสูตรทั้งครูและนักเรียนต้องเข้าใจอย่างชัดเจนว่ามีเป้าหมายอะไรบ้าง

2. บทเรียนการฟังควรมีการวางแผนการสร้างอย่างระมัดระวัง ซึ่งมอร์เลย์กล่าวว่าการวางแผนการฟังควรเริ่มจากง่ายไปยากตามความสามารถด้านภาษาของผู้เรียนโดยที่ผู้เรียนทราบว่าอะไรคือภาระงาน กล่าวคือผู้เรียนทราบว่าพวกเขาจะฟังอะไร ฟังที่ไหน ฟังเมื่อไหร่และฟังอย่างไร

3. บทเรียนการฟังควรมีความกระชับ

4. บทเรียนการฟังควรมีการเร่งเร้าให้ผู้เรียนสื่อสารเพื่อให้มีการจำได้จะได้มีการพัฒนาการที่ดี เพราะการที่มีแบบฝึกที่น่าสนใจจะทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นที่จะเรียน

5. บทเรียนการฟังควรเน้นความจำที่รับรู้ด้วยตัว เป้าหมายหนึ่งการฟังเพื่อให้ผู้เรียนได้ระลึกสิ่งที่ฟังทันทีเพื่อเพิ่มระยะเวลาในการจำให้มากขึ้น

6. บทเรียนการฟังควรเน้นการสอนไม่ใช้การทดสอบ ซึ่งมอร์เลย์ หมายถึงจุดประสงค์ การที่ตรวจสอบคำตอบของผู้เรียนควรเน้นเฉพาะการให้ผลย้อนกลับ เพื่อให้ผู้เรียนค้นพบตนเองว่าทำการฟังอย่างไร และทำอย่างไรจึงจะก้าวหน้าในการฟัง ไม่ควรมีการตัดสินผ่านหรือตลกจากความถูกต้องของแบบฝึกหัด

สุวนันท์ สันติเดชา (2547 : 51) ได้สรุปหลักในการจัดทำแบบฝึกควรมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. ตั้งวัตถุประสงค์

2. ศึกษาเกี่ยวกับเนื้อหา

3. ชั้นต่างๆในการสร้างแบบฝึก

4. ศึกษาปัญหาความบกพร่องของเด็กในการเรียนการสอน

5. ศึกษาจิตวิทยาและกระบวนการเรียนรู้

6. ศึกษาเนื้อหาวิชา

7. ศึกษาลักษณะของแบบฝึก

8. กำหนดรูปแบบและสร้างแบบฝึกให้ตรงกับเนื้อหาที่ต้องการแก้ไข

Billows (1962 : 175) มีความเห็นว่า “แบบฝึกหัดโดยทั่วไปมักเป็นประเภทผสมปนเป ทำให้เกิดความคิดกระจุกกระจายไม่รวมอยู่ในเรื่องเดียวกัน โดยเฉพาะครูจึงควรสร้างแบบฝึกหัดเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะขึ้นเพื่อใช้ฝึกเด็ก เพราะจะช่วยให้เด็กกระตือรือร้นและสนใจทำมากกว่า และเขาเห็นว่าการสร้างแบบฝึกนั้น ครูควรคำนึงถึงการใช้ภาษาที่สื่อความหมายเหมาะสมกับวัย วัฒนธรรม ประเพณี ตลอดจนพื้นฐานทางภาษาของเด็กด้วย” ได้มีการพัฒนาแบบฝึกหัดอย่างต่อเนื่องในหมู่ครูผู้สอนทักษะทางภาษา

Rowntree (1992 : 16) ได้กำหนดขั้นตอนการสร้างแบบฝึกไว้ดังนี้

1. การเลือกจุดประสงค์การสอน การกำหนดจุดประสงค์การสอนจะแนะนำลำดับขั้นของแบบฝึกที่ผู้เรียนจำเป็นต้องฝึก
2. ระบุทักษะ ความรู้และความคาดหวังของผู้เรียนก่อนการสร้างแบบฝึก
3. สร้างแบบฝึกโดยพิจารณาจากความยาวและความยากของเนื้อหา หรืออาจขึ้นอยู่กับความสามารถของนักเรียน ถ้าแบบฝึกนั้นสามารถทำได้ขณะที่ฟังและการฟังนั้นไม่ยากเกินไป ครั้งเดียวอาจเพียงพอ หากต้องการมีการระลึกสิ่งที่ฟังโดยการตอบคำถามจำเป็นต้องมีการฟังมากกว่าหนึ่งครั้ง ซึ่งผู้ที่ตัดสินใจว่าควรฟังกี่ครั้งก็คือตัวผู้เรียนเองโดยให้มีการแสดงความคิดเห็นอย่างอิสระ

4. ผลย้อนกลับเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของผู้เรียน ผลย้อนกลับสำหรับผู้เรียนสามารถทำได้โดยการให้คำเฉลยของแบบฝึกและให้โอกาสผู้เรียนแก้ไขคำตอบของตนเอง ครูผู้สอนควรมีการตรวจสอบความก้าวหน้าของผู้เรียนอย่างสม่ำเสมอเพื่อให้ผู้เรียนทราบและจดจำว่าใครทำได้ดีขึ้นและเป็นการช่วยเหลือผู้เรียนที่เรียนอ่อนด้วย

ดังนั้นในการสร้างแบบฝึก ผู้สร้างควรกำหนดจุดประสงค์ให้ชัดเจน รวมทั้งการคัดเลือกเนื้อหาที่เหมาะสม จึงสร้างแบบฝึกและหลังจากการใช้แบบฝึกนั้น ผู้สอนควรให้ผลย้อนกลับเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของผู้เรียนด้วยทุกครั้ง

4.2 ลักษณะของแบบฝึกทักษะที่ดี

นิตยา ฤทธิโยธี (2510 :1) ได้กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกที่ดีไว้ดังนี้

1. จะต้องเกี่ยวข้องกับบทเรียนที่เรียนมาแล้ว
2. เหมาะสมกับวัย ระดับ หรือความสามารถของเด็ก
3. มีคำชี้แจงสั้นๆ ที่ทำให้เด็กเข้าใจวิธีทำได้ง่าย
4. ใช้เวลาเหมาะสมหรือไม่ใช้เวลานาน

5. เป็นสิ่งที่น่าสนใจและท้าทายให้แสดงความสามารถ

ศศิธร สุทธิแพทย์ (2518 : 17) ได้เสนอแนะเกี่ยวกับลักษณะของแบบฝึกที่ดีที่นักเรียนสนใจกระตือรือร้นที่จะทำ เป็นแบบฝึกลักษณะดังนี้

1. ใช้หลักจิตวิทยา
2. สำนวนภาษาง่าย
3. ให้ความหมายชีวิต
4. ปลุกความสนใจ
5. เหมาะสมกับวัยและความสามารถ
6. อาจศึกษาด้วยตนเอง

จากการกล่าวของนักวิชาการข้างต้น สรุปได้ว่า แบบฝึกที่ดีจะต้องมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอนว่าต้องการฝึกทักษะในด้านใด และความเหมาะสมกับวัยของนักเรียน ควรเลือกรูปแบบดึงดูดความสนใจ เพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย ควรที่จะลำดับความยากง่ายในการฝึกไม่ควรใช้เวลาฝึกนานเกินไป

4.3 หลักจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึกทักษะ

สุจริต เพียรชอบ และ สายใจ อินทร์มพรรย์ (2522 : 52) กล่าวถึงการสร้างแบบฝึกทักษะไว้ว่า ต้องยึดหลักทฤษฎีการเรียนรู้ทางจิตวิทยา ดังนี้

1. กฎของธอร์นไดค์เกี่ยวกับกฎแห่งการฝึกหัด ซึ่งกล่าวว่า สิ่งใดก็ตามการฝึกหัดหรือการทำบ่อยๆ ย่อมจะทำให้ผู้ฝึกมีความคล่องตัว และสามารถทำได้ดี ในทางตรงกันข้ามสิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้รับการฝึกหัดหรือทอดทิ้งไปนานแล้ว ย่อมจะทำได้ไม่ดี
2. ความแตกต่างระหว่างบุคคล ควรคำนึงว่านักเรียนแต่ละคนมีความรู้ความถนัด ความสามารถ และความสนใจแตกต่างกัน ฉะนั้นในการสร้างแบบฝึกจึงต้องพิจารณาถึงความเหมาะสม คือ ต้องไม่ยากและไม่ง่ายจนเกินไป และควรมีหลายๆรูปแบบ
3. การจูงใจผู้เรียนควรจัดแบบฝึกจากง่ายไปหายากเพื่อดึงดูดความสนใจของนักเรียน ซึ่งจะทำให้เกิดผลสำเร็จในการฝึก และช่วยยั่วยุให้อยากฝึกต่อไป
4. ใช้แบบฝึกสั้นๆ เพื่อไม่ให้เกิดความเบื่อหน่าย

จากข้อความดังกล่าวสรุปได้ว่าในการสร้างแบบฝึก ครูต้องคำนึงถึงความแตกต่างของเด็กแตกต่างของเด็กแต่ละคน แบบฝึกต้องไม่ยากหรือง่ายจนเกินไป มีหลายแบบและวิธีการที่เร้าความสนใจของเด็กได้ดี ทำให้เด็กเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินในขณะที่ทำแบบฝึก และสามารถแก้ไขข้อบกพร่องในทักษะที่ต้องการฝึกได้เป็นอย่างดี

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่าม้งงานวิจัยที่เกี่ยวกับบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนในหลายรูปแบบด้วยกัน เช่น การพัฒนารูปแบบในการนำเสนอ วิธีการนำเสนอ การจัดรูปแบบการเรียนรู้ทางด้านบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ผลการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ดังต่อไปนี้

อรสา ยิ่งยง (2551 : 145) เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่เรียนด้วยบทเรียนเกมคอมพิวเตอร์และบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน วิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดนครปฐม จากผลการวิจัยพบว่า บทเรียนเกมคอมพิวเตอร์และบทคอมพิวเตอร์ช่วยสอน คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยบทเรียนเกมคอมพิวเตอร์และบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์หลังเรียนไปแล้ว 2 สัปดาห์และ 4 สัปดาห์ที่เรียนจากบทเรียนเกมคอมพิวเตอร์และบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน พบว่าคะแนนความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์แตกต่างจากคะแนนทดสอบหลังเรียน เฉลี่ยลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

ณัฐวรรณ เฉลิมสุข (2551: บทคัดย่อ) เรื่อง การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ด้วยบทเรียนมัลติมีเดียฝึกทักษะ วิชาศิลปะศึกษา เรื่องการออกแบบตกแต่งเบื้องต้น ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความสามารถทางศิลปะแตกต่างกัน ซึ่งการวิจัยในครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายหลัก 1) เพื่อหาประสิทธิภาพบทเรียนมัลติมีเดียฝึกทักษะเรื่องการออกแบบตกแต่งเบื้องต้น ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการออกแบบตกแต่งเบื้องต้น ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 3) เพื่อเปรียบเทียบผลการฝึกปฏิบัติจากการเรียนด้วยบทเรียนมัลติมีเดียฝึกทักษะเรื่องการออกแบบตกแต่งเบื้องต้น ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ที่มีความสามารถทางการเรียนศิลปะต่างกัน 4) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนบทเรียนมัลติมีเดียฝึกทักษะเรื่องการออกแบบตกแต่งเบื้องต้น เป็นลักษณะของการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) จากผลการวิจัยพบว่า 1) บทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียฝึกทักษะ วิชาศิลปะศึกษา เรื่องการออกแบบตกแต่งเบื้องต้น ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่สร้างขึ้นมามีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด 82.33/81.67 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์หลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ผลจากการเปรียบเทียบพบว่าคะแนนผลงานปฏิบัติ ของผู้เรียนในกลุ่มเก่ง กลุ่มกลาง และกลุ่มอ่อน มีค่าเฉลี่ยต่างกัน ความสามารถทางศิลปะของผู้เรียนหลังจากเรียนรู้ด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย แบบฝึกทักษะผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะแตกต่างกันตามระดับความสามารถของผู้เรียน 4) ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อบทเรียนมัลติมีเดียฝึกทักษะ เรื่องการออกแบบตกแต่งเบื้องต้น อยู่ในระดับ $(\bar{X}) = 4.38, SD = 0.16$

นพมาศ ธรรมประสิทธิ์ (2552 : บทคัดย่อ) เรื่อง ผลการเรียนรู้ด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือ เรื่อง Food and drink วิชา ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านดอนตำลึง การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อ 1) เพื่อสร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนประกอบวิชาภาษาอังกฤษเรื่อง Food and drink ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนประกอบวิชาภาษาอังกฤษเรื่อง Food and drink ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 3) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนประกอบวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง Food and drink ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือ ซึ่งเป็นงานวิจัยเชิงทดลองโดยให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือ ผลการวิจัยพบว่า 1) ประสิทธิภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีประสิทธิภาพ 75.80 / 75.06 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 75/75 2) ผลสัมฤทธิ์จากการเรียนรู้ด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือ พบว่าหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านดอนตำลึงมีความคิดเห็นต่อการเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน อยู่ในระดับดี

วรรณิ โศพิชัย (2551 : บทคัดย่อ) เรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง สมการ ผ่านสื่อคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย ด้วยวิธีเรียนแบบแข่งขันกับวิธีเรียนแบบร่วมมือของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาสื่อคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่อง สมการ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพ 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่องสมการ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยวิธีเรียนแบบแข่งขันกับวิธีเรียนแบบร่วมมือ ที่ได้รับการเรียนผ่านสื่อคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อสื่อคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียที่เรียนด้วยวิธีเรียนแบบแข่งขัน และวิธีเรียนแบบร่วมมือ ผลการวิจัยพบว่า 1) สื่อคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่อง สมการ ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 77.22 /76.11 สูงกว่าเกณฑ์ 75/75 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของกลุ่มที่เรียนโดยวิธีเรียนแบบร่วมมือผ่านสื่อคอมพิวเตอร์ มัลติมีเดีย มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สูงกว่ากลุ่มที่เรียน โดยวิธีเรียนแบบแข่งขันผ่านสื่อคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อสื่อคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่อง สมการ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 อยู่ในระดับมาก

กานต์ชนิด จันท์สว่าง (2554 : บทคัดย่อ) เรื่อง การพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์ รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อพัฒนาทักษะการฟัง

ภาษาอังกฤษในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนให้ได้ตามเกณฑ์ที่กำหนดคือ มีคะแนนเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 70 และมีจำนวนนักศึกษาร้อยละ 70 ผ่านเกณฑ์ คือได้คะแนนร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม 2) เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์ โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนให้ได้ตามเกณฑ์ที่กำหนด คือ มีคะแนนเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 70 และมีจำนวนนักศึกษาร้อยละ 70 ผ่านเกณฑ์ คือได้คะแนนร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม 3) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน โดยรูปแบบการวิจัยเป็นการวิจัยเชิงทดลองและกลุ่มเป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 ปีการศึกษา 2554 มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์ จำนวน 25 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้ 12 แผน 2) บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน 12 บทเรียน 3) แบบทดสอบการพัฒนาทักษะการฟัง จำนวน 50 ข้อ 4) แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 50 ข้อ 5) แบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีต่อการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ทำการวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าร้อยละ การหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสรุปโดยใช้การบรรยายแบบความเรียง ซึ่งผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการพัฒนาทักษะการฟังในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว จากการเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน พบว่าจำนวนนักศึกษาผ่านเกณฑ์ได้คะแนนเฉลี่ย 38.56 คิดเป็นร้อยละ 77.12 และมีจำนวนนักศึกษาผ่านเกณฑ์ จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 72 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน พบว่านักศึกษาได้คะแนนผลสัมฤทธิ์คิดเป็นร้อยละ 78.64 และจำนวนนักศึกษาผ่านเกณฑ์ จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 76 3) ผลการสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนนักศึกษามีความเห็นโดยภาพรวมอยู่ในระดับมากคิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.77

พรพิมล รียาย และ ธนางกูร ชำศรี (2555 : บทคัดย่อ) เรื่องการพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนการสอนโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียในการช่วยสอนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ และเพื่อเปรียบเทียบทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ก่อนและหลังการเรียนการสอนโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย รวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบประเมินทักษะการพูดแบบทดสอบการฟังภาษาอังกฤษ และแบบวัดเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียในการช่วยสอนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ โดยใช้ประชากร คือ กลุ่มเรียนที่ 3 และกลุ่มเรียนที่ 7 จำนวน 37 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ศึกษาในคณะบริหารธุรกิจ และมีเกรดเฉลี่ยสะสมทั้งหมดเมื่อสำเร็จการศึกษาจากสถานศึกษาเดิมระหว่าง 2.50-2.99 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการศึกษา

พบว่า ระดับเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียในการช่วยสอนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษในภาพรวมพบว่า ค่าเฉลี่ยของระดับการมีผลต่อการตัดสินใจอยู่ในระดับเป็นกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.22 หลังการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย นักศึกษามีทักษะด้านการฟังภาษาอังกฤษมากกว่าก่อนการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย ส่วนทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้านการพูดอย่างคล่องแคล่ว ด้านการพูดถูกตามหลักไวยากรณ์ ด้านการออกเสียงและด้านการพูด โดยใช้ภาษาภายในการสื่อสารน้อยกว่าก่อนการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย

จากงานวิจัยที่ได้ศึกษาค้นคว้าจะเห็นได้ว่าการเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน นั้นส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนดีขึ้น และนักเรียนส่วนใหญ่มีความสนใจและมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาค้นคว้าและทำวิจัยเกี่ยวกับการนำบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะมาพัฒนาผลสัมฤทธิ์และทักษะทางด้านการฟัง-พูดของผู้เรียน

วอลตัน (Walton 1986 : 2012 – A) ได้ศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยการใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน (Computer assisted instruction) การสอนแบบโปรแกรม (Programmed instruction) และการสอนแบบบรรยายและอภิปราย (Lecture/discussion instruction) ของนักเรียนชั้นปีที่ 1 วิชาเอกภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยกาตาร์ ผลการวิจัยพบว่าผู้เรียนที่เรียนด้วยคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีทัศนคติต่อการเรียนรู้อีกสูงกว่าผู้เรียนที่เรียนด้วยวิธีอื่น

อิซาเบล (Isabel 1994 : 2927 – A) ได้ทำการศึกษาผลของการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์สื่อผสม (Multimedia) โดยใช้ประกอบกับวิดีโอ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาที่เรียนภาษาฝรั่งเศส โดยออกเป็น 4 กลุ่ม ผลของการศึกษาสรุปได้ว่า กลุ่มที่ใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์สื่อผสมช่วยในการเรียนการพูดภาษาฝรั่งเศส โดยมีคำอธิบายได้ภาพ ช่วยพัฒนาความสามารถในการพูดและเจตคติที่สูงกว่ากลุ่มที่เรียนบทเรียนคอมพิวเตอร์สื่อผสมที่ไม่มีคำอธิบายได้ภาพ

โตโร (Toro 1995 : 633-647) ได้ศึกษาการใช้คอมพิวเตอร์เพื่อการเรียนภาษาของนักศึกษาปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคซัส จำนวน 100 คน ที่เรียนวิชาภาษาสเปน โดยแบ่งนักศึกษาออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 50 คน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองที่ใช้คอมพิวเตอร์เพื่อการเรียนภาษาสเปน เรื่องคำกริยา มีผลเรียนการเรียนดีกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

โรเบิร์ตและซาราไลน์ (Roberts and Saralyn 1991, อ้างถึงใน อรสา ยิ่งยง 2551 : 78) การวิจัยเรื่องการศึกษาพัฒนาการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน : จากการศึกษาวิเคราะห์ผลการเรียนนักเรียนที่เรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเท่ากันถึงมากกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนรู้ด้วยสื่ออื่นๆ โดยใช้แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์แคลิฟอร์เนีย (CATO) บ่งชี้ระดับการ

พัฒนาผลสัมฤทธิ์กลุ่มที่เรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เท่ากับหรือสูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่ไม่ได้เรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน

โทซคู (Tozcu 1998 , อ้างถึงใน กันนิกา มิวอนดี , 2548 : 97-98) ได้ศึกษาวิจัยผลของคอมพิวเตอร์ช่วยสอนคำศัพท์ที่มีต่อการเพิ่มจำนวนคำศัพท์ ความเร็วในการระลึกคำศัพท์และการอ่านเพื่อความเข้าใจ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษแบบเข้ม โดยแบ่งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทำการทดลองโดยให้กลุ่มทดลองเรียนโดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอนคำศัพท์สัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์และกลุ่มควบคุมเรียนโดยใช้แบบฝึกหัดการอ่านสัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์เช่นกัน ผลการวิจัยปรากฏว่าทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีการเรียนรู้คำศัพท์เพิ่มขึ้นมีความเข้าใจในการอ่านมากขึ้นและสามารถระลึกถึงคำศัพท์ได้เร็วขึ้นแต่กลุ่มทดลองมีความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ ความเข้าใจในการอ่านและความเร็วในการระลึกคำศัพท์ได้ดีกว่ากลุ่มควบคุม

จากงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศจะเห็นได้ว่าบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนในการสอนภาษา มีประสิทธิภาพและมีบทบาทสำคัญในการเรียนการสอนภาษาและส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้ดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญสถิติ และผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ และผู้เรียนเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์สามารถเรียนได้รวดเร็วกว่าการเรียนปกติเพียงอย่างเดียวและยังมีความคงทนในการจำมากกว่าการเรียนการสอนแบบปกติ

และจากการศึกษาเอกสารรวมไปถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้องข้างต้น สรุปได้ว่า การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะเพื่อเสริมสร้างและพัฒนาทักษะการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษของผู้เรียนนั้นควรคำนึงถึงเนื้อหาให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียน หลักการสร้างแบบฝึกที่ดี และหลักการออกแบบบทเรียนให้มีความน่าสนใจ สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน ดึงดูดความสนใจของผู้เรียนที่หลากหลาย และตอบสนองความแตกต่างของผู้เรียน เพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษสร้างความเชื่อมั่นให้กับผู้เรียนและทำให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนมากยิ่งขึ้น

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “ ผลการเรียนรู้ด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ ในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง ของนักเรียนชั้น ปวช.1 เป็นการวิจัยเชิงทดลอง มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ ในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริงให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง และเพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้น ปวช.1 ที่มีต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ ในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง โดยมีรายละเอียดและขั้นตอนในการดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. แบบแผนการวิจัย
3. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย
4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
5. การสร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
6. วิธีดำเนินการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูล
7. การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัย
8. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้น ปวช.1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีกาญจนบุรี จำนวน 4 ห้องเรียน จำนวน 102 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้น ปวช.1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีกาญจนบุรี จำนวน 26 คน (1 ห้องเรียน) โดยการสุ่มตัวอย่าง แบบการสุ่มอย่างง่าย โดยการจับสลาก โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่มให้เป็นกลุ่มทดลอง

2. แบบแผนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยในรูปแบบของการวิจัยเชิงทดลอง (Pre - Experimental) โดยมีแบบแผนการทดลอง โดยใช้รูปแบบ One - Group Pretest - Posttest Design ซึ่งมีรูปแบบดังนี้

ตารางที่ 1 แสดงแบบแผนการวิจัยแบบ One - Group Pretest - Posttest Design

กลุ่ม	ทดสอบก่อนเรียน	ทดลอง	ทดสอบหลังเรียน
ER	T ₁	X	T ₂

โดยกำหนดให้

- ER คือ กลุ่มทดลอง
 T₁ คือ การทดสอบก่อนการเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ
 X คือ การเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ
 T₂ คือ การทดสอบหลังการเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ

3. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยในครั้งนี้ มีระยะเวลาในการใช้งานบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริงเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟัง-พูด ของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 ซึ่งมีระยะเวลาที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 8 ชั่วโมง

4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

4.1 แบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญแบบมีโครงสร้าง สำหรับสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญเพื่อหาข้อสรุปในหลักการ แนวคิด ทฤษฎีในการนำมาใช้สร้างบทเรียน และเพื่อให้ได้กรอบแนวคิดและองค์ประกอบในการจัดทำบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ โดยแบ่งการสัมภาษณ์เป็น 2 ด้าน คือแบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาและแบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ เพื่อนำข้อมูลมาเป็นแนวทางในการสร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริงของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1

4.2 บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริงของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โดยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีลักษณะเป็นบทเรียนที่มีการทบทวนบทเรียน ทำแบบฝึกหัด แบบทดสอบ ตอบคำถาม และฝึกทักษะการฟัง-พูด บทสนทนาเกี่ยวกับภาษาอังกฤษที่ใช้ในชีวิตประจำวันในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง ซึ่งเนื้อหาที่ใช้ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นในการสร้างบทเรียนเรื่อง กิจวัตรประจำวัน มีความเหมาะสมเพราะลักษณะเนื้อหาเป็นเรื่องใกล้ตัว ผู้เรียนสามารถฝึกฝนได้ด้วยตนเองและนำไปใช้ในชีวิตจริงได้

4.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริงของนักเรียนประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โดยแบ่งเป็นการวัดทางตรงโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบสอบปากเปล่า จำนวน 10 ข้อ 30 คะแนน หลังจากเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะแล้ว และวัดทางอ้อมโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบปรนัย ชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ 20 คะแนน เพื่อใช้ทดสอบก่อนและหลังเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ

4.4 แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ ในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ซึ่งเป็นแบบสอบถามที่มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) แบ่งเกณฑ์การประเมินเป็น 5 ระดับ

5. การสร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการวิจัย ดังต่อไปนี้

5.1 แบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญแบบมีโครงสร้าง สำหรับสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ เพื่อหาข้อสรุปในหลักการ แนวคิด ทฤษฎีในการนำมาใช้สร้างบทเรียน และเพื่อให้ได้กรอบแนวคิดและองค์ประกอบในการจัดทำบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ โดยแบ่งประเด็นการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญออกเป็น 2 ด้าน คือแบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาและแบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ เพื่อนำข้อมูลมาเป็นแนวทางในการสร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ ในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โดยมีขั้นตอนการดำเนินงานดังนี้

5.1.1 ศึกษาหลักเกณฑ์ แนวทางและขั้นตอนที่เกี่ยวข้องในการสร้างแบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญแบบมีโครงสร้าง จากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ โดยมีประเด็นในการสัมภาษณ์แบ่งออกเป็น 2 ด้าน ด้วยกัน

ด้านที่ 1 คือ ด้านเนื้อหาในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริงโดยสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ เรื่องความเหมาะสมของเนื้อหาที่จะนำมาสร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 เรื่อง กิจวัตรประจำวัน โดยมีรายละเอียดเนื้อหาที่จะสร้างบทเรียนแบ่งออกเป็น 3 ส่วนคือ คำศัพท์เกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน ส่วนวนการถาม-ตอบเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน และ กริยาวิเศษณ์แสดงความถี่บ่อยในการทำกิจวัตรประจำวัน

ด้านที่ 2 คือ ด้านการออกแบบบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ

5.1.2 ดำเนินการสร้างแบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญแบบมีโครงสร้าง ตามขั้นตอนที่ได้ศึกษามาโดยกำหนดการตั้งคำถามให้ครอบคลุมเนื้อหาและจุดประสงค์ เพื่อที่จะสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ เพื่อให้ได้แนวทางในการสร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ โดยกำหนดประเด็นสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญใน 2 ด้าน คือ ทางด้านเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริงว่าเนื้อหาควรลักษณะอย่างไรให้มีความเหมาะสมในการจัดทำบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียน และด้านการออกแบบบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ เพื่อให้ได้แนวทางในการสร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะที่มีประสิทธิภาพ

5.1.3 นำแบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญแบบมีโครงสร้างที่ได้สร้างขึ้น นำเสนอให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสม จากนั้นนำแบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา

5.1.4 นำแบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญแบบมีโครงสร้างที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง และผู้เชี่ยวชาญด้านบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ ด้านละ 3 ท่าน เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญได้ตอบคำถามและแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้อง สมบูรณ์และตรงประเด็นมากที่สุดที่พร้อมนำมาใช้เป็นแนวทางในการสร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะให้มีประสิทธิภาพมากที่สุด

ในการสร้างแบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญแบบมีโครงสร้าง มีขั้นตอนการดำเนินงานสรุปได้ดังนี้

แผนภูมิที่ 2 แสดงขั้นตอนการสร้างแบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญแบบมีโครงสร้าง

จากการดำเนินการสร้างแบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 2 ด้าน และนำไปสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญได้ข้อสรุปจากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน มีดังนี้

- ลักษณะของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะควรเป็นเรื่องที่ใกล้ตัวนักเรียนสามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้ เช่น เรื่อง กิจวัตรประจำวัน เนื่องจากเป็นเนื้อหาที่ไม่ยากจนเกินไปผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง โดยผู้เชี่ยวชาญให้คำแนะนำในเรื่องการนำเข้าสู่บทเรียนควรมีการนำเข้าสู่บทเรียนโดยมีภาพเคลื่อนไหวเพื่อสร้างความสนใจของผู้เรียนอาจใช้ภาพการ์ตูนสีสันสดใสในการนำเสนอและควรมีเสียงดนตรีและเสียงบรรยายเพื่อทำความเข้าใจให้กับผู้เรียนในการเริ่มใช้งานบทเรียน

- ในส่วนเนื้อหาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะเรื่อง กิจวัตรประจำวัน ควรจะประกอบไปด้วยเนื้อหาใน 3 ส่วนคือ

1. คำศัพท์เกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน
2. ส่วนวนการพูดถาม-ตอบเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน
3. โครงสร้างภาษา-การใช้กริยาวิเศษณ์แสดงความถี่ในประโยค

เนื้อหาทั้ง 3 ส่วน มีความเหมาะสมเนื่องจากเป็นเรื่องที่ใกล้ตัวผู้เรียน ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตจริง โดยในบทเรียนอาจมีการประยุกต์ให้เหมาะสมกับสถานการณ์จริงและนำไปใช้ได้จริง

- การเรียงลำดับเนื้อหาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะเรื่อง กิจวัตรประจำวันผู้เรียนควรได้เลือกทำแบบฝึกได้ตามอิสระ ไม่ต้องเรียงลำดับเนื้อหา เนื่องจากผู้เรียนได้เรียนบทเรียนในห้องเรียนแล้วและได้มาทบทวนและทำแบบฝึกในบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนจึงควรให้อิสระในการฝึกตามความต้องการส่วนบุคคล อีกทั้งผู้เรียนไม่รู้สึกรับการบังคับให้เรียน

- แบบฝึกหัดในบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะเรื่อง กิจวัตรประจำวัน ควรหลากหลายเนื่องจากเป็นบทเรียนแบบฝึกทักษะซึ่งทุกแบบฝึกจะส่งเสริมการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนได้แตกต่างกัน โดยขึ้นอยู่กับกิจกรรมที่เราออกแบบด้วยควรให้มีความสัมพันธ์กับเนื้อหาบทเรียน

- กิจกรรมการเรียนรู้ที่ช่วยส่งเสริมทักษะทางภาษาที่เหมาะสม สำหรับการพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ เรื่องกิจวัตรประจำวัน ผู้เชี่ยวชาญเห็นว่า ครูผู้สอนอาจสร้างแรงจูงใจให้แก่ผู้เรียนเช่นมีการแข่งขัน มีรางวัลและมีการเสริมแรง หรืออาจมีตัวอย่างวิดีโอสนทนาที่สัมพันธ์กับเนื้อหาหรือเชื่อมโยงกับสถานการณ์โดยอาจนำมาจากสื่ออินเทอร์เน็ตหรืออาจถ่ายคลิปสั้นโดยครูผู้สอน

- ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นและเสนอแนะเพิ่มเติมในเรื่อง การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ เรื่อง กิจวัตรประจำวัน หลังจากดำเนินการวิจัยแล้วควรนำ

บทเรียนไปใช้ในห้องเรียนปกติหรือใช้ในสอนเสริมให้ผู้เรียนนำไปเรียนที่บ้านด้วยตนเองหรือครูผู้สอนสอนไม่ทัน

สรุปผลจากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสรุปได้ดังนี้

- ลักษณะของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะเรื่อง กิจวัตรประจำวัน ควรมีลักษณะเป็นแบบสาขา (Branching Program) เพราะจากเนื้อหาบทเรียนผู้เรียนสามารถเลือกเรียนหน่วยการเรียนรู้ใดก่อนหรือหลังก็ได้ เนื่องจากการทบทวนและฝึกทักษะเพิ่มเติมซึ่งผู้เรียนสามารถเลือกที่จะฝึกตอนใดก่อนหลังก็ได้

- แบบฝึกหัดในบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ เรื่อง กิจวัตรประจำวัน ควรมีลักษณะผสมผสานในหลายๆ รูปแบบจึงจะเหมาะสมกับเนื้อหาและผู้เรียนเนื่องจากเป็นบทเรียนแบบฝึกทักษะโดยให้แบบฝึกขึ้นอยู่กับกิจกรรมที่ออกแบบและควรให้มีความสัมพันธ์และมีความเหมาะสมกับเนื้อหา ซึ่งทุกแบบฝึกจะส่งเสริมการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนได้แตกต่างกัน

- การออกแบบกราฟิกที่เหมาะสมสำหรับการพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ เรื่อง กิจวัตรประจำวัน ควรเป็นภาพการ์ตูน เคลื่อนไหว และเสียง รวมไปถึงสีสันสดใส เหมาะกับวัยของผู้เรียนเพื่อช่วยในการกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน

- การออกแบบบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ เรื่อง กิจวัตรประจำวัน ควรออกแบบให้เป็นแบบฝึกหัดที่เน้นเฉพาะส่วนข้อความสำคัญโดยใช้รูปภาพเป็นหลักเพราะเป็นแบบฝึกที่เน้นการส่งเสริมการฟังผู้เรียนสามารถดูรูปภาพและฟังเสียงจากบทเรียนการที่มีข้อความจำนวนมากผู้เรียนอาจเกิดความเบื่อหน่าย

- นอกจากภาพและข้อความที่เป็นส่วนประกอบของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนควรมีสื่อมัลติมีเดียอื่น ๆ เช่น อาจมีตัวอย่างวิดีโอสนทนาที่สัมพันธ์กับเนื้อหาหรือเชื่อมโยงกับสถานการณ์ โดยอาจนำมาจากสื่ออินเทอร์เน็ตหรืออาจถ่ายคลิปสั้นโดยครูผู้สอน

- ผู้เชี่ยวชาญได้เสนอความคิดเห็นและเสนอแนะเพิ่มเติม เรื่อง การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ เรื่อง กิจวัตรประจำวัน คือควรให้บทเรียนแสดงผล และปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียนทันทีและตอบสนองความต้องการของผู้เรียน และมีกาให้ผลป้อนกลับ เช่น คำชมเพื่อเป็นกำลังใจให้แก่ผู้เรียนและควรเพิ่มเติมในส่วนเมนูช่วยเหลือ เช่น ปุ่มแนะนำการใช้

5.2 บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 มีขั้นตอนการดำเนินงานดังต่อไปนี้

5.2.1 นำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ มาสรุปประเด็นเพื่อให้ได้หลักการ แนวทาง และกรอบแนวคิดเกี่ยวกับองค์ประกอบต่างๆ ในการจัดสร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ และศึกษาทฤษฎีและหลักการออกแบบที่เกี่ยวข้องกับหลักการและวิธีสร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนจาก เอกสาร ตำราและงานวิจัยเพิ่มเติม

5.2.2 ศึกษาและวิเคราะห์เนื้อหาวิชาจากคำอธิบายรายวิชา และสมรรถนะของรายวิชากำหนดเนื้อหา สมรรถนะประจำหน่วยและจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม วิธีการวัดและประเมินผลให้มีความสัมพันธ์กับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

5.2.3 ศึกษารายละเอียดเนื้อหาที่จะนำมาใช้ในการสร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ และเพื่อกำหนดรูปแบบบทเรียนจากหนังสือเรียนและชุดการเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2556 ซึ่งเป็นเนื้อหาในวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง ได้แก่

1. ครอบครัว
2. งานอดิเรก
3. สุขภาพ
4. การศึกษา
5. สภาพอากาศ
6. การบอกทิศทาง
7. การเดินทางท่องเที่ยว
8. กิจกรรมประจำวัน
9. อาหารและเครื่องดื่ม
10. การซื้อขายสินค้า

โดยเนื้อหาที่จะให้สร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะนั้น ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญเพื่อเลือกเนื้อหาที่เหมาะสมในการจัดทำบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ มา 1 บทเรียน เพื่อเสริมสร้างผู้เรียนให้เกิดการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษหลังจากเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ ผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นว่าเนื้อหาเรื่องกิจวัตรประจำวันเป็นเนื้อหาที่เหมาะสมเป็นเรื่องที่ไม่ยากจนเกินไปผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองและเป็นเรื่องที่ใกล้ตัวผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้โดยแบ่งเนื้อหาออกเป็น 3 ส่วนคือ

1. คำศัพท์เกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน
2. สำนวนการพูดถาม-ตอบเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน
3. โครงสร้างภาษา คำกริยาวิเศษณ์แสดงความถ้อย

5.2.4 ศีกรูปแบบของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ ที่นิยมนำมาใช้ในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างบทเรียน โดยเริ่มจากการนำความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง และด้านการออกแบบบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ได้จากแบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญแบบมีโครงสร้างมาเป็นแนวทางในการจัดทำ Story board โดยดำเนินการกำหนดโครงสร้างบทเรียนดังนี้

1. บทนำ ประกอบไปด้วย ชื่อบทเรียน ข้อมูลของนักเรียน ชื่อ-สกุล โดยนักเรียนต้องทำการลงทะเบียนเข้าสู่บทเรียน
2. เมนูหลักประกอบไปด้วยหัวข้อ คำแนะนำการใช้งานบทเรียน จุดประสงค์การเรียนรู้ ทบทวนความรู้เดิม เข้าสู่บทเรียน
3. บทเรียนประกอบไปด้วย 3 ตอน คือ คำศัพท์เกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน ส่วนการพูดถาม-ตอบเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน และการใช้กริยาวิเศษณ์แสดงความถี่บ่อย โดยผู้เชี่ยวชาญได้เสนอคำแนะนำในการเพิ่มเนื้อหาในส่วนของคลิปวิดีโอตัวอย่างการสนทนาสั้นๆ ผู้วิจัยจึงได้จัดทำเพิ่มเติมในส่วนของตัวอย่างวิดีโอการสนทนาอีกหนึ่งส่วนเป็น 4 ตอน โดยใน 3 ตอนแรกที่เป็นเนื้อหาบทเรียนจะประกอบไปด้วย เนื้อหาที่ให้นักเรียนฝึกทักษะการฟัง-พูดพร้อมทั้งแบบฝึกหัด 3 แบบฝึกหัดในแต่ละตอน โดยมีแบบฝึกหัดแบบเลือกตอบ จับคู่ และเติมคำ โดยในแบบฝึกหัดได้มีบันทึกคะแนน และให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียน ผู้เรียนสามารถเลือกเรียนได้อิสระสามารถกลับไปเรียนตอนที่ผ่านมาได้หากต้องการ

5.2.5 ดำเนินการจัดทำ Story board และรายละเอียดต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการวัดและประเมินผล แล้วนำไปปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสมในการออกแบบบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ และนำข้อเสนอแนะมาปรับปรุงแก้ไข Story board ก่อนนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างบทเรียน

5.2.6 นำ Story board ที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษาแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา วิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง จำนวน 3 ท่าน และผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้อง ความเหมาะสม และให้ข้อเสนอแนะในการออกแบบและพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เพื่อนำข้อเสนอแนะดังกล่าวจากผู้เชี่ยวชาญมาเป็นแนวทางในการออกแบบบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง ของนักเรียนชั้น ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 ให้ครอบคลุม เนื้อหาและสอดคล้องกับจุดประสงค์บทเรียนต่อไป

5.2.7 ศึกษาการใช้โปรแกรมในการสร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป Macromedia Flash และดำเนินการสร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วย

สอนตามโครงสร้างที่ได้กำหนดไว้ ให้ครอบคลุมเนื้อหาและวัตถุประสงค์ และนำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความถูกต้องและดำเนินการปรับปรุงแก้ไข

5.2.8 นำบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะที่ได้สร้างขึ้นและปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำอาจารย์ที่ปรึกษาแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา และผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะด้านละ 3 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาและบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ และทำการประเมินคุณภาพบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ เพื่อนำข้อคิดเห็นมาปรับปรุงและแก้ไขบทเรียนโดยใช้แบบประเมินคุณภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นโดยแบบประเมินแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ คำถามแบบปลายปิดและคำถามแบบปลายเปิด โดยคำถามปลายเปิดมีลักษณะการตอบแบบเป็นการเสนอความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ และแบบปลายปิดมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ ดังนี้

ระดับ	5	หมายถึง	รายการประเมินมีความเหมาะสมดีมาก
ระดับ	4	หมายถึง	รายการประเมินมีความเหมาะสมดี
ระดับ	3	หมายถึง	รายการประเมินมีความเหมาะสมปานกลาง
ระดับ	2	หมายถึง	รายการประเมินมีความเหมาะสมพอใช้
ระดับ	1	หมายถึง	รายการประเมินมีความเหมาะสมควรปรับปรุง

โดยมีเกณฑ์การแปลความหมายของค่าเฉลี่ย ดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง	4.50 – 5.00	หมายถึง	บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีคุณภาพดีมาก
ค่าเฉลี่ยระหว่าง	3.50 – 4.49	หมายถึง	บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีคุณภาพดี
ค่าเฉลี่ยระหว่าง	2.50 – 3.49	หมายถึง	บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีคุณภาพ

ปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง	1.50 – 2.49	หมายถึง	บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีคุณภาพพอใช้
ค่าเฉลี่ยระหว่าง	1.00 – 1.49	หมายถึง	บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีคุณภาพควร

ปรับปรุง

โดยเกณฑ์การยอมรับคุณภาพเครื่องมือใช้เกณฑ์อย่างต่ำ 3.50 โดยประเด็นการถามในแบบประเมินมีดังนี้คือ

1. ส่วนนำของบทเรียน
 - 1.1 การสร้างความสนใจของผู้เรียน
 - 1.2 การให้ข้อมูลพื้นฐานที่จำเป็น (วัตถุประสงค์บทเรียน เมนูหลัก

ส่วนช่วยเหลือ)

2. ส่วนของเนื้อหา
 - 2.1 โครงสร้างของเนื้อหาชัดเจน เชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่
 - 2.2 มีความถูกต้องเหมาะสมตามหลักวิชาการ
 - 2.3 สอดคล้องกับวัตถุประสงค์
 - 2.4 สอดคล้องกับการประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอน
 - 2.5 ปริมาณเนื้อหาแต่ละบทเรียน
 - 2.6 ลำดับขั้นในการนำเสนอเนื้อหา
3. การใช้ภาษา
 - 3.1 ใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสม
 - 3.2 สื่อความหมายได้ชัดเจน เข้าใจง่าย
 - 3.3 ความยากง่ายเหมาะสมกับผู้เรียน
4. การออกแบบระบบการเรียนการสอน
 - 4.1 การออกแบบบทเรียนที่มีความสัมพันธ์ต่อเนื่อง
 - 4.2 ส่งเสริมการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์
 - 4.3 มีความยืดหยุ่นสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล
 - 4.4 ความยาวของการนำเสนอแต่ละหน่วย/ตอน มีความเหมาะสม
 - 4.5 การถ่ายทอดเนื้อหาเหมาะสมน่าสนใจ
 - 4.6 แบบฝึกหัดมีความเหมาะสมและมีความหลากหลายอีกทั้งปริมาณเพียงพอที่สามารถตรวจสอบความเข้าใจที่เรียนด้วยตนเองได้
5. การออกแบบด้านกราฟิก
 - 5.1 ออกแบบหน้าจอเหมาะสมต่อการดู สีสันเหมาะสมสวยงาม
 - 5.2 ลักษณะของขนาด สีตัวอักษร ชัดเจน สวยงาม อ่านง่าย เหมาะสมกับระดับผู้เรียน
 - 5.3 ภาพกราฟิกเหมาะสม ชัดเจน สอดคล้องกับเนื้อหาและมีความสวยงาม มีความคิดสร้างสรรค์ในการออกแบบ และสร้างภาพ
 - 5.4 คุณภาพการใช้เสียง ดนตรี/บรรยาย ประกอบบทเรียนเหมาะสม ชัดเจน น่าสนใจ ชวนคิด น่าติดตาม

6. การออกแบบปฏิสัมพันธ์

6.1 ออกแบบปฏิสัมพันธ์ให้โปรแกรมใช้ง่ายสะดวกโต้ตอบกับผู้เรียนอย่างสม่ำเสมอ การควบคุมเส้นทางการเดินบทเรียนชัดเจนถูกต้องตามหลักเกณฑ์และสามารถย้อนกลับไปยังจุดต่างๆ ได้ง่าย รูปแบบปฏิสัมพันธ์ เช่น การพิมพ์ การสัมผัสที่เหมาะสม มีการควบคุมทิศทาง ความซ้ำเร็วของบทเรียน

6.2 การใช้ผลป้อนกลับเสริมแรงหรือให้ความช่วยเหลือเหมาะสมตามความจำเป็น มีข้อมูลป้อนกลับที่เอื้อให้ผู้สอนได้วิเคราะห์และแก้ปัญหา

5.2.9 เมื่อผู้เชี่ยวชาญทุกท่านได้ทำการประเมินบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแล้ว จึงนำผลการประเมินแต่ละประเด็นนั้นนำมาหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) รวมทุกท่านและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยผลการประเมินคุณภาพบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะเรื่อง กิจวัตรประจำวัน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.72 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.34 ซึ่งหมายถึง บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีคุณภาพดีมาก (รายละเอียดดังภาคผนวก ค หน้า 145) จากนั้นนำคำแนะนำที่ได้รับจากผู้เชี่ยวชาญไปแก้ไขและปรับปรุงบทเรียนให้มีความสมบูรณ์และมีคุณภาพมากยิ่งขึ้นและสามารถนำบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง นี้ไปใช้ในการทดลองหาประสิทธิภาพต่อไปได้

5.2.10 ดำเนินการหาประสิทธิภาพสื่อโดยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. หาประสิทธิภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง แบบรายบุคคลโดยทดลองกับนักเรียน จำนวน 3 คน ที่ไม่เคยเรียนเนื้อหานี้มาก่อนและไม่ใช้กลุ่มตัวอย่างซึ่งมีผลการเรียนในระดับเก่ง ปานกลาง อ่อน อย่างละ 1 คน โดยดูจากผลคะแนนในภาคเรียนที่ผ่านมา โดยนำคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบระหว่างเรียน และคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนมาวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของบทเรียนและนำข้อคิดเห็นมาแก้ไขปรับปรุง

จากการทดลองแบบรายบุคคลปรากฏว่า ได้ค่า $E_1=67.78$ และ $E_2=68.33$ (รายละเอียดดังภาคผนวก ค หน้า 140) และจากการสังเกตในการทดลองแบบรายบุคคลพบว่า ควรเปลี่ยนขนาดตัวอักษรคำศัพท์ให้มีขนาดใหญ่ขึ้นและขยายรูปภาพให้มีขนาดใหญ่ขึ้นเพื่อความชัดเจนและเพิ่มเสียงในการเปลี่ยนหน้าให้ดูเข้าใจขึ้น ผู้วิจัยได้นำผลการทดลองมาปรับปรุงดังรายละเอียดดังนี้คือได้มีการปรับขนาดตัวอักษรให้มีขนาดใหญ่ขึ้น ขยายรูปภาพให้มีขนาดใหญ่ขึ้น ได้เพิ่มเสียงในการเปลี่ยนหน้า แต่หน้าสร้างความเข้าใจมากขึ้นและได้แก้ไขเสียงบรรยายมีการซ้อนกันในแต่ละหน้า แก้ไขคำศัพท์ที่ผิดและคำเอกพจน์ พหูพจน์ ในการเติม s หรือ es และเพิ่มปุ่ม exit ในทุกหน้าเพื่อให้ผู้เรียนสามารถที่จะย้อนกลับมาทบทวนบทเรียนได้อีกครั้ง หากมีความต้องการที่จะฝึกฝนเพิ่มเติมมากขึ้นอีก

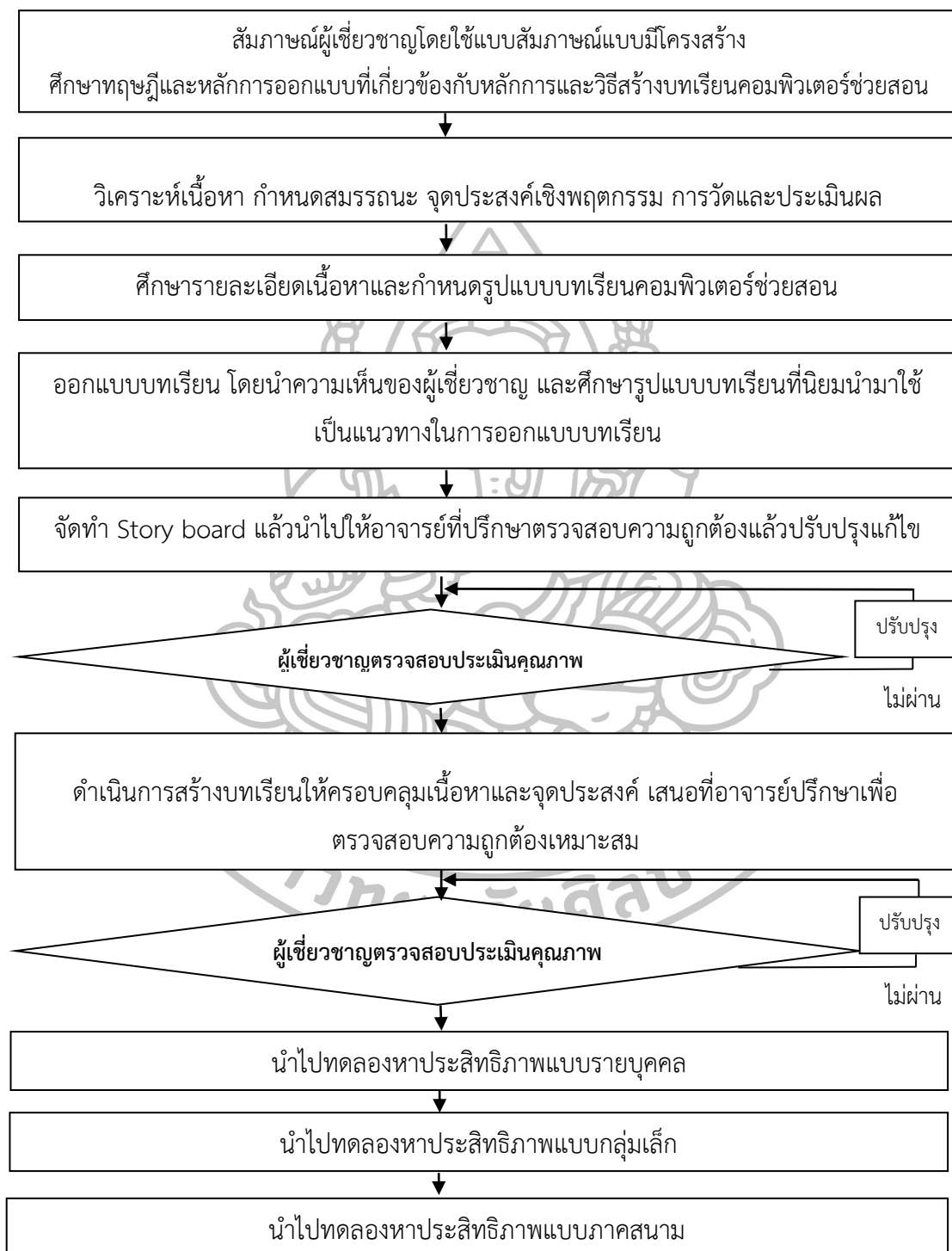
2. หาประสิทธิภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง แบบกลุ่มเล็กโดยนำบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ ที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขจากการทดลองในครั้งที่ 1 มาทดลองกับนักเรียนจำนวน 9 คน โดยเลือกที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง และไม่ใช้กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนที่มีผลการเรียนในระดับกึ่งปานกลาง และอ่อน กลุ่มละ 3 คนโดยพิจารณาจากคะแนนในภาคเรียนที่ผ่านมา วิธีการทดลองใช้วิธีการเช่นเดียวกันกับการทดลองครั้งที่ 1 แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์เพื่อหาประสิทธิภาพสื่อของบทเรียนและนำข้อคิดเห็นมาแก้ไขปรับปรุง

จากการทดลองแบบรายกลุ่มเล็กผลปรากฏว่าได้ค่า ค่า $E_1=72.10$ และ $E_2=75.00$ (รายละเอียด ดังภาคผนวก ค หน้า 140) และจากการสังเกตในการทดลองแบบรายกลุ่มเล็กพบว่า ควรเพิ่มเสียงบรรยายหน้าเมนูหลักของแต่ละตอน ทำปุ่มข้าม (skip) ในกรณีที่ผู้เรียนไม่ต้องการฟังคำบรรยาย สามารถข้ามไปทำแบบฝึกได้เลย และเพิ่มเสียงบรรยายคำชี้แจงการทำแบบฝึกแต่ละตอน อีกทั้งขยายรูปภาพให้มีขนาดใหญ่ขึ้นในตอนที่ 3 เพื่อความชัดเจนและเพิ่มเสียงบรรยายภาษาไทย โดยผู้วิจัยได้นำผลการทดลองมาปรับปรุงเพื่อให้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีความสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างดังนี้ ได้เพิ่มเสียงบรรยายในหน้าเมนูหลักของแต่ละตอนเป็นภาษาไทย เพิ่มปุ่มข้าม (Skip) เพื่อให้เข้าไปทำแบบฝึกได้ตามต้องการโดยไม่ต้องรอให้เสียงบรรยายพูดจบก่อน เพิ่มเสียงบรรยายคำชี้แจงการทำแบบฝึกในแต่ละตอน ขยายรูปภาพในตอนที่ 3 ให้มีขนาดใหญ่ขึ้นอีก เพิ่มเสียงบรรยายภาษาไทย และเพิ่มปุ่มฟังซ้ำในแบบฝึกจับคู่ในทุกตอนเพื่อให้ผู้เรียนได้ฟังประโยคซ้ำได้อีกครั้งหากฟังไม่ชัดเจน

3. หาประสิทธิภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง แบบภาคสนามโดยนำบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ ที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขจากการทดลองในครั้งที่ 1 มาทดลองกับนักเรียน จำนวน 20 คน แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์เพื่อหาประสิทธิภาพสื่อของบทเรียนและนำข้อคิดเห็นมาแก้ไขปรับปรุง

จากการทดลองภาคสนามผลปรากฏว่า ได้ค่าประสิทธิภาพของบทเรียนเท่ากับ $80.06/82.50$ (รายละเอียด ดังภาคผนวก ค หน้า 141) ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงได้จัดทำคู่มือการใช้งานบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเพื่อให้นักเรียนสามารถใช้งานบทเรียนได้อย่างถูกต้องและนำบทเรียนไปใช้ทดลองกับกลุ่มตัวอย่างโดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองคือนักเรียนชั้น ปวช.1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 26 คน

ในการดำเนินการหาประสิทธิภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน มีขั้นตอนดำเนินการสรุปเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

แผนภูมิที่ 3 แสดงขั้นตอนการสร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ

5.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ วิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง โดยแบ่งเป็นการวัดทางตรงโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบสอบปากเปล่า จำนวน 10 ข้อ 30 คะแนน หลังจากเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะแล้ว และวัดทางอ้อมโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบปรนัย ชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ 20 คะแนน เพื่อใช้ทดสอบก่อนและหลังเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ รวมทั้งหมด 50 คะแนน

ในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทางตรงโดยการสอบปากเปล่าของนักเรียนที่เรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริงนั้นแบบทดสอบมีลักษณะคำถามแบบปากเปล่า จำนวน 10 ข้อ 30 คะแนนโดยใช้เกณฑ์ในการประเมินทักษะการฟัง-พูด โดยศึกษาและดัดแปลงจากเกณฑ์การให้คะแนนการทดสอบปากเปล่าของเออร์ (Ur.1996 : 135) เกณฑ์การให้คะแนนตามแบบ FSI (The Foreign Service Institute Oral Interview) ของอลเลอร์ (Oller.1979 : 120 – 123) และอัจฉรา วงศ์โสธร (2538 : 130 – 135) โดยกำหนดเกณฑ์การประเมินความสามารถในการฟังซึ่งพิจารณาจากความสามารถในการจับใจความ การตีความ การแสดงออกทางสายตาและกริยาท่าทางประกอบการฟัง และเกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดซึ่งพิจารณาจากความคล่องแคล่ว การออกเสียง การใช้โครงสร้างไวยากรณ์ และการใช้คำศัพท์ (รายละเอียดในภาคผนวก ข หน้า 128) ในการสร้างแบบทดสอบทางตรงมีขั้นตอนในการสร้างแบบทดสอบดังต่อไปนี้

5.3.1 ศึกษาหลักและวิธีการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทางตรงในการให้คะแนนด้านทักษะการฟัง-พูดและเกณฑ์การประเมินทักษะการฟัง-พูดจากการสอบปากเปล่าจากเอกสารเกี่ยวกับการวัดผลประเมินผล

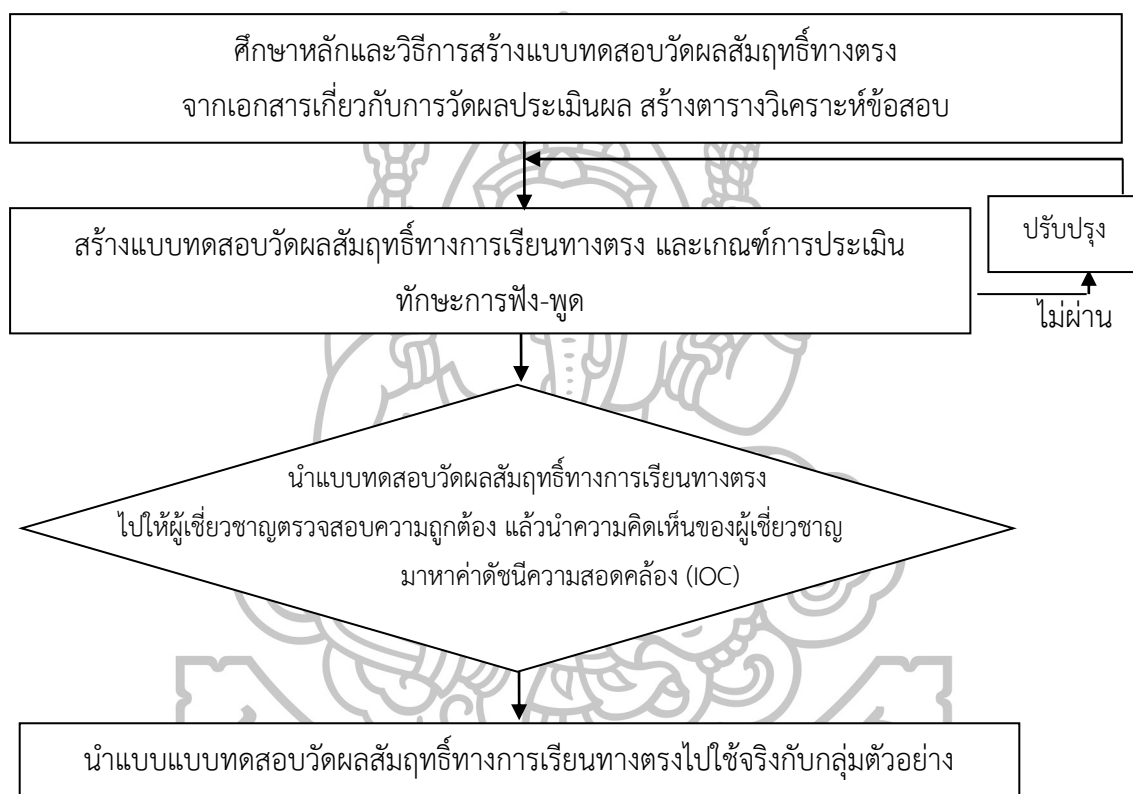
5.3.2 วิเคราะห์เนื้อหา สร้างตารางวิเคราะห์ข้อสอบตามจุดประสงค์การเรียนรู้

5.3.3 สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทางตรงเพื่อให้คะแนนด้านทักษะการฟัง-พูด ให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ครอบคลุมเนื้อหา จำนวน 10 ข้อ โดยให้ครอบคลุมเนื้อหาตามตารางวิเคราะห์ข้อสอบ โดยมีผู้ประเมิน 2 คน คือผู้วิจัยและครูผู้มีส่วนการสนับสนุนภาษาอังกฤษ จำนวน 1 ท่าน ซึ่งกรรมการทั้งสองท่านได้ตกลงทำความเข้าใจกันในเรื่องเกณฑ์การประเมิน

5.3.4 นำแบบทดสอบและเกณฑ์การประเมินไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบเพื่อวิเคราะห์ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) ความถูกต้องของภาษา และลงความเห็นว่ามีข้อสอบแต่ละข้อสามารถวัดได้ตรงตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้หรือไม่ บันทึกผลการพิจารณาจากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญว่ามีความคิดเห็นสอดคล้องกัน โดยค่าดัชนีความสอดคล้องไม่น้อยกว่า 0.5 (รายละเอียดดังภาคผนวก ค หน้า 148)

5.3.5 นำผลการตรวจสอบมาทำการปรับปรุงแก้ไข ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ แล้วนำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทางตรงที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขเรียบร้อยแล้วไปใช้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

ในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทางตรงมีขั้นตอนดำเนินการสรุปเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

แผนภูมิที่ 4 แสดงขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทางตรง

จากผลการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทางตรงของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนมีผลคะแนนดังนี้คือ นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีคะแนนจากการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทางตรงโดยการสอบปากเปล่าจำนวน 10 ข้อ 30 คะแนนโดยคะแนนก่อนเรียนคิดเป็นร้อยละ 46.67 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 6.46 ในขณะที่คะแนนหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 70.71 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 6.64 และมีค่าผลต่างเฉลี่ยระหว่างหลังเรียนและก่อนเรียนร้อยละ 24.04 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.14 (รายละเอียด ดังภาคผนวก ค หน้า 142 ตารางที่ 8)

ในส่วนของการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง โดยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางอ้อมนั้น ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบปรนัย ชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ 20 คะแนน โดยผู้วิจัยได้ทำแบบทดสอบชุดเดียวกันแต่ใช้วิธีสลับข้อในการทดสอบก่อนและหลังเรียนโดยมีขั้นตอนในการสร้างดังต่อไปนี้

5.3.6 ศึกษาแนวทางการสร้างแบบทดสอบจากเอกสาร ตำรา เกี่ยวกับการวัดและประเมินผล

5.3.7 วิเคราะห์เนื้อหา สร้างตารางวิเคราะห์ข้อสอบตามจุดประสงค์การเรียนรู้เพื่อวัดผู้เรียนด้านความรู้ ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ และการประเมินค่า เพื่อสร้างแบบทดสอบให้มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้

5.3.8 สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นแบบปรนัย ชนิด 4 ตัวเลือก 1 ฉบับ จำนวน 40 ข้อ โดยใช้จริง จำนวน 20 ข้อ ให้ครอบคลุมและสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้

5.3.9 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบเพื่อหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (IOC) ว่าข้อสอบที่สร้างขึ้นสอดคล้องกับเนื้อหา และสามารถวัดได้ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยเลือกแบบทดสอบที่มีค่าความสอดคล้องตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป จึงจะถือว่าข้อคำถามนั้นมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (รายละเอียด ดังภาคผนวก ค หน้า 149)

5.3.10 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผ่านการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องมาแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียน 30 คนที่เคยเรียนเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริงมาแล้วในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 เพื่อนำมาวิเคราะห์หาคุณภาพของแบบทดสอบเป็นรายข้อ โดยให้คะแนนข้อที่ตอบถูก 1 คะแนน ข้อที่ตอบผิดหรือไม่ตอบให้ 0 คะแนน

5.3.11 นำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (P) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบเป็นรายข้อโดยใช้เกณฑ์ค่าความยากง่าย (P) อยู่ระหว่าง 0.20 – 0.80 และค่า

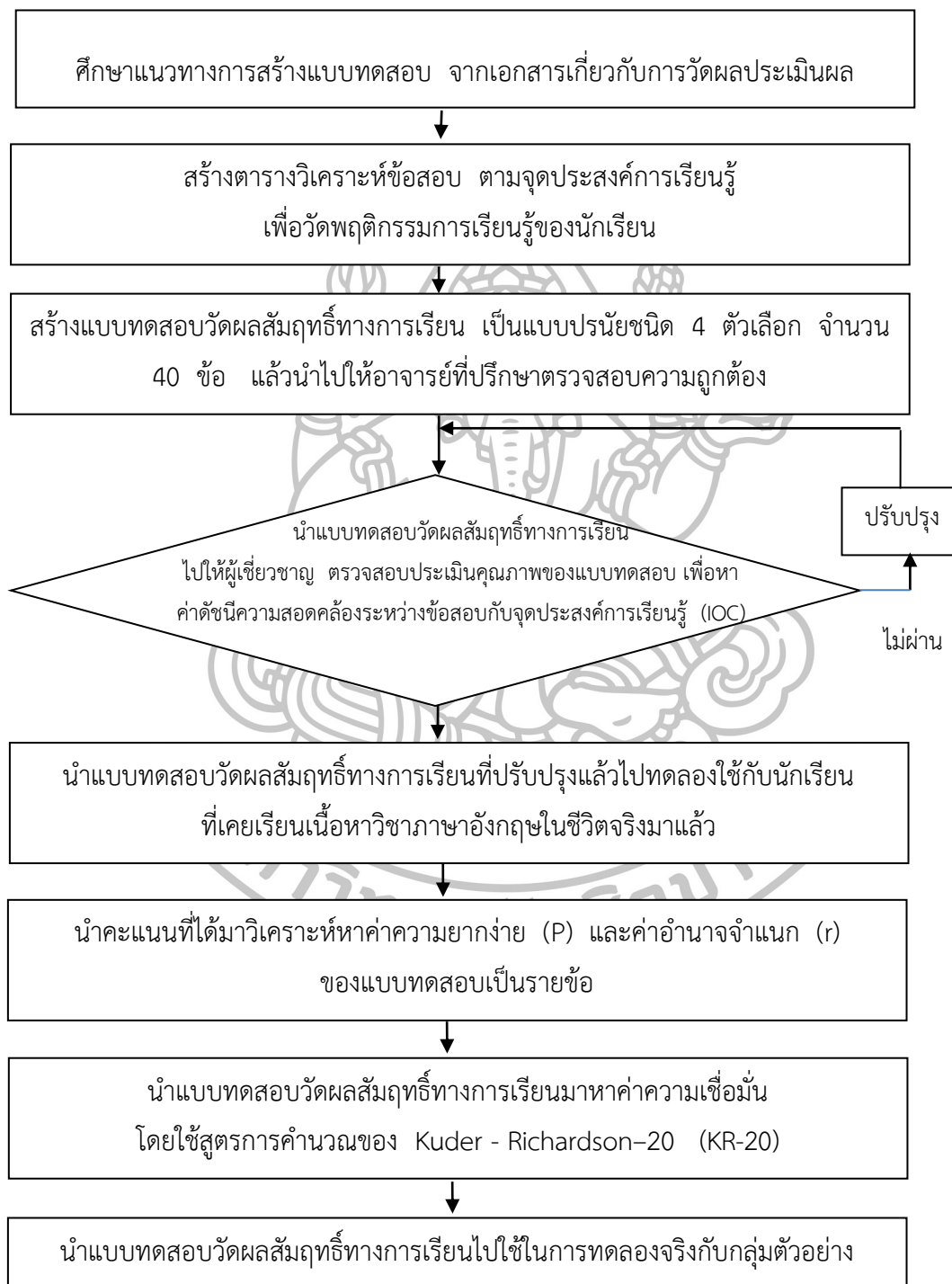
อำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.20 ขึ้นไป เลือกข้อสอบที่เหมาะสมไว้ 20 ข้อ เพื่อนำไปใช้ทดลองจริง (รายละเอียดตั้งภาคผนวก ค หน้า 151)

5.3.12 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 20 ข้อ มาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ โดยใช้สูตรการคำนวณของ Kuder - Richardson-20 (KR-20) ซึ่งค่าความเชื่อมั่นที่ดีและสามารถนำไปใช้จะต้องมีค่าตั้งแต่ 0.8 ขึ้นไป โดยได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเท่ากับ 0.69

5.3.13 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผ่านการวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (P) และค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่น แล้ว จำนวน 20 ข้อ ไปใช้ในการทดลองจริงกับกลุ่มตัวอย่าง

ในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทางอ้อม มีขั้นตอนดำเนินการสรุปเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

แผนภูมิที่ 5 แสดงขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทางอ้อม

จากผลการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนมีผล ดังนี้คือนักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนคิด เป็นร้อยละ 45.00 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 8.12 ในขณะที่คะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดผล สัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 82.88 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 6.66 และมีค่า ผลต่างเฉลี่ยระหว่างหลังเรียนและก่อนเรียนคิดเป็นร้อยละ 37.88 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 6.18 จากตารางที่ 9 (รายละเอียด ดังภาคผนวก ค หน้า 143 ตารางที่ 9)

5.4 แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน ที่มีต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบ ฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง ซึ่งเป็นแบบสอบถามที่มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณ ค่า (Rating Scale) แบ่งเกณฑ์การประเมินเป็น 5 ระดับ โดยมีขั้นตอนการดำเนินงานดังต่อไปนี้

5.4.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจจากเอกสารและงานวิจัยที่ เกี่ยวข้องเพื่อกำหนดเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้ใช้บทเรียน

5.4.2 สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ โดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ แบบสอบถามปลายเปิดและปลายปิดโดย กำหนดระดับความพึงพอใจเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ของลิเคิร์ต แบบ 5 ระดับ ดังนี้คือ

ระดับ 5	หมายถึง	ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อบทเรียนมากที่สุด
ระดับ 4	หมายถึง	ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อบทเรียนมาก
ระดับ 3	หมายถึง	ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อบทเรียนปานกลาง
ระดับ 2	หมายถึง	ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อบทเรียนน้อย
ระดับ 1	หมายถึง	ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อบทเรียนน้อยที่สุด

โดยมีเกณฑ์การแปลความหมายไว้ดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง	4.50 – 5.00	หมายถึง	มีความพึงพอใจมากที่สุด
ค่าเฉลี่ยระหว่าง	3.50 – 4.49	หมายถึง	มีความพึงพอใจมาก
ค่าเฉลี่ยระหว่าง	2.50 – 3.49	หมายถึง	มีความพึงพอใจปานกลาง
ค่าเฉลี่ยระหว่าง	1.50 – 2.49	หมายถึง	มีความพึงพอใจน้อย
ค่าเฉลี่ยระหว่าง	1.00 – 1.49	หมายถึง	มีความพึงพอใจน้อยที่สุด

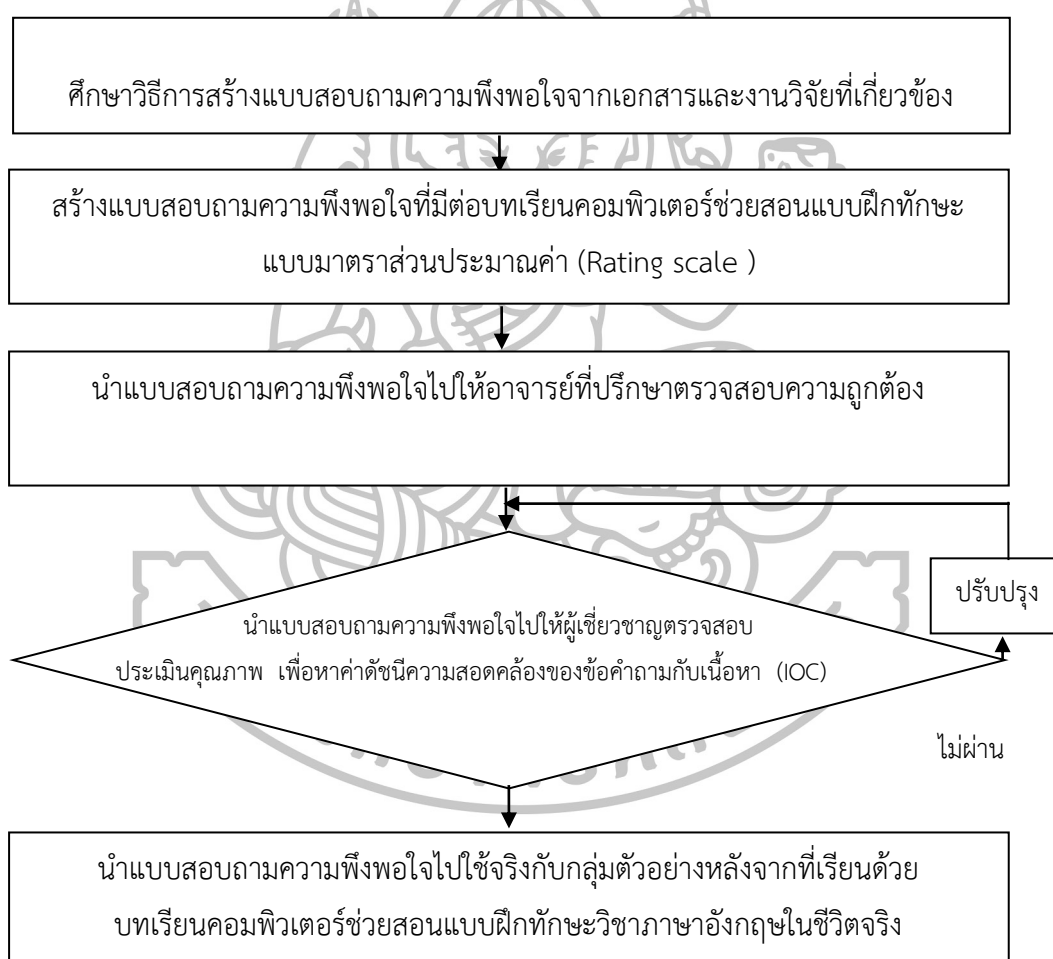
5.4.3 นำแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วย สอนแบบฝึกทักษะ เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและดำเนินการแก้ไข ปรับปรุงตามคำแนะนำ

5.4.4 นำแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วย สอนแบบฝึกทักษะที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาและผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบ

บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะตรวจสอบถูกต้องความเหมาะสมเพื่อหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยมีค่าตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไปแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

5.4.5 นำแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะไปใช้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างหลังจากที่เรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริงและจากผลการวิเคราะห์มีคะแนนการประเมินเฉลี่ยโดยรวมเท่ากับ 4.21 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.24

การสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ มีขั้นตอนดำเนินการสรุปเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

แผนภูมิที่ 6 แสดงขั้นตอนการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ

6. วิธีดำเนินการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อนำผลที่ได้มาวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน และศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โดยมีขั้นตอนการดำเนินงานดังต่อไปนี้

6.1 ขั้นเตรียมการ

6.1.1 ขออนุญาตท่านผู้อำนวยการวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีกาญจนบุรี เพื่อขอทำการทดลองวิจัย และขอเวลาในการทดลองเครื่องมือ

6.1.2 ปฐกษาเรื่องการดำเนินการทดลองกับผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับขั้นตอนการดำเนินงาน แนวการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

6.1.3 ติดต่อประสานงานอาจารย์ผู้ควบคุมห้องคอมพิวเตอร์ เพื่อจัดเตรียมอุปกรณ์เครื่องคอมพิวเตอร์ เตรียมสภาพห้องและอุปกรณ์ต่างๆ สำหรับการดำเนินการทดลอง

6.1.4 เตรียมเครื่องมือในการทดลอง ได้แก่

1. บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเรื่องกิจวัตรประจำวัน ที่ผ่านการประเมินคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญ และผ่านการหาประสิทธิภาพแล้ว

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทางตรงโดยการสอบปากเปล่า ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ วิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง จำนวน 10 ข้อที่ผ่านการหาค่า IOC จากผู้เชี่ยวชาญแล้ว และเกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการฟัง-พูด แบบรูบริค

3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทางอ้อม แบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อที่ผ่านการหาค่า IOC จากผู้เชี่ยวชาญแล้ว

4. แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริงที่ผ่านการหาค่า IOC จากผู้เชี่ยวชาญแล้ว

6.2 ขั้นตอนการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล

6.2.1 ผู้วิจัยดำเนินการชี้แจงแนวทางปฏิบัติในการเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่าง แจ้างจุดประสงค์การเรียนรู้ อธิบายวิธีการใช้เครื่อง และแนะนำวิธีการใช้งานบทเรียนขั้นตอนต่างๆ ให้เข้าใจตรงกัน และแจกคู่มือการใช้งานบทเรียน

6.2.2 ให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทางตรง โดยการสอบปากเปล่าก่อนเรียนเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน จำนวน 10 ข้อ โดยใช้เวลาคะณะประมาณ 5 นาที โดยผู้วิจัยและอาจารย์ผู้ม่ประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษอีก 1 ท่าน บันทึกคะแนนลงในแบบบันทึกคะแนน หลังจากนั้นให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทางอ้อมได้แก่แบบทดสอบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ โดยใช้เวลาในการทำ 15 นาที

6.2.3 ดำเนินการสอนและจัดกิจกรรมตามแผนการจัดการเรียนรู้ตามปกติในเนื้อหาเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน เมื่อเรียนรู้เนื้อหาทั้งหมดแล้ว หลังจากนั้นให้ผู้เรียนกลุ่มตัวอย่างเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะเพื่อเป็นการทบทวน และทำแบบฝึกหัดในสิ่งที่ได้เรียนมา โดยผู้เรียนเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ 1 คน ต่อ คอมพิวเตอร์ 1 เครื่อง

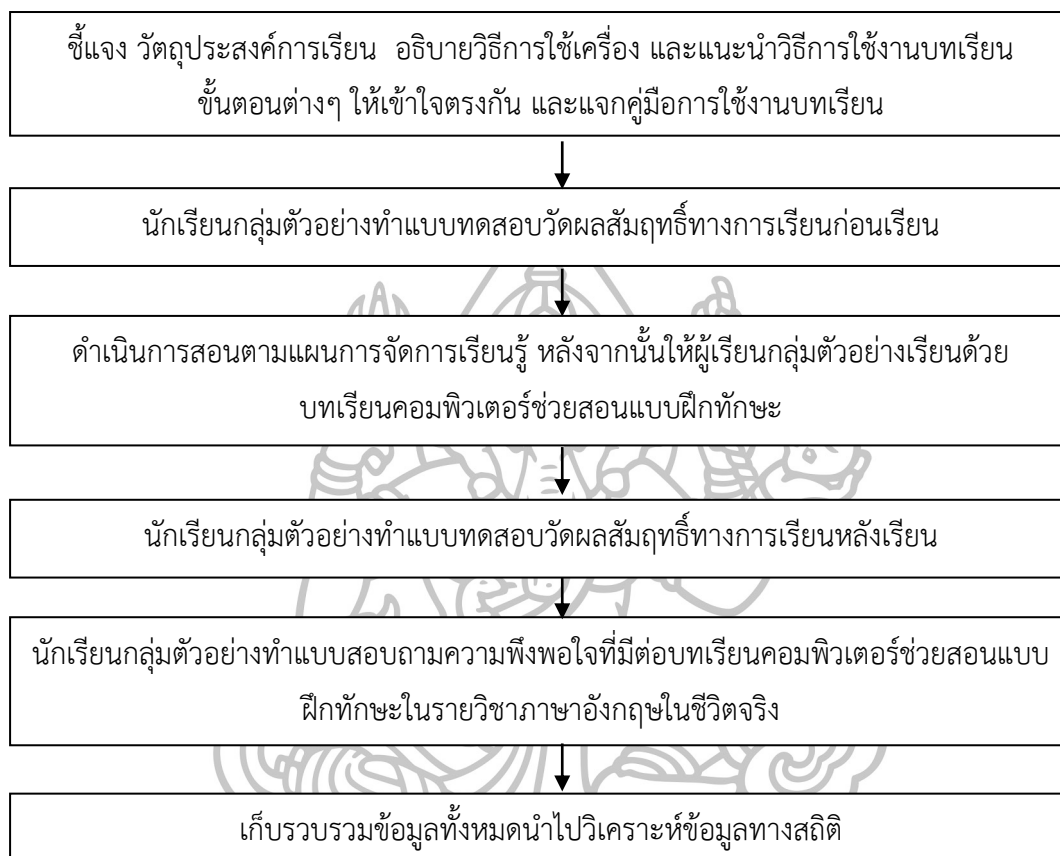
6.2.4 ให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทางตรงโดยการสอบปากเปล่าหลังจากที่ได้เรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริงแล้ว โดยผู้วิจัยและอาจารย์ผู้ม่ประสบการณ์การสอนวิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยฯ อีก 1 ท่านโดยใช้เกณฑ์การประเมินให้คะแนนแบบวิเคราะห์รายละเอียด (รายละเอียดดังภาคผนวก ข) บันทึกคะแนนลงในแบบบันทึกคะแนน

6.2.5 ให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทางอ้อมหลังเรียน จำนวน 20 ข้อ หลังจากเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแล้ว ซึ่งแบบทดสอบเป็นข้อสอบชุดเดียวกันกับแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนแต่สลับข้อกัน

6.2.6 ให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะเรื่อง กิจวัตรประจำวัน วิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง โดยแบบประเมินความพึงพอใจนั้นมีลักษณะแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ แบบสอบถามปลายเปิดให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและคำถามปลายปิดโดยให้ตอบเป็นแบบประเมินค่าโดยกำหนดระดับความพึงพอใจเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ของลิเคิร์ท แบบ 5 ระดับ เพื่อวัดความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ

6.2.7 ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้เรียนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติต่อไป

วิธีดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล มีขั้นตอนดำเนินการสรุปเป็นแผนภูมิ
ได้ดังนี้

แผนภูมิที่ 7 แสดงขั้นตอนการดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล

7. การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อผู้วิจัยได้ทำการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลได้เรียบร้อยแล้วจึงนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานทางสถิติคือ การหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ซึ่งจากผลการทดลองผู้วิจัยจะดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามเครื่องมือดังต่อไปนี้

7.1 ข้อมูลที่ได้มาจากแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทางตรง ก่อนและหลังเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง โดยเกณฑ์การให้คะแนนแบบประเมินค่า 5 ระดับ เป็นการทดสอบปากเปล่านำมาหาค่าสถิติพื้นฐานแล้วนำคะแนนมาวิเคราะห์เปรียบเทียบ โดยหาค่า t-test

7.2 ข้อมูลที่ได้มาจากแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทางอ้อม ก่อนและหลังเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง หลังจากหาค่าสถิติพื้นฐานแล้วนำคะแนนมาวิเคราะห์เปรียบเทียบ โดยหาค่า t-test

7.3 ข้อมูลที่ได้มาจากแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนชั้น ปวช.1ที่มีต่อการเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง มีการประเมินโดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) นำมานำมาหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และหาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เพื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์การแปลผลว่าอยู่ในระดับใด

8. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูล โดยเลือกใช้สถิติดังนี้

8.1 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) คำนวณจากสูตร (บุญชม ศรีสะอาด , 2545 : 105)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ

\bar{X}	แทน	คะแนนเฉลี่ย
$\sum X$	แทน	ผลรวมคะแนนทั้งหมดในกลุ่ม
N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

8.2 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) คำนวณจากสูตร (บุญชม ศรีสะอาด , 2545 : 106)

$$S.D. = \sqrt{\frac{N\sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ	S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	$\sum x$	แทน	ผลรวมของคะแนนในกลุ่ม
	$\sum x^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
	N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

8.3 สถิติที่ใช้คำนวณหาค่าความยากง่ายของแบบทดสอบ คำนวณจากสูตรดังนี้
(บุญชม ศรีสะอาด , 2545 : 84)

$$P = \frac{R}{N}$$

เมื่อ			
P	แทน	ค่าความยากง่ายของข้อทดสอบ	
R	แทน	จำนวนนักเรียนที่ตอบถูก	
N	แทน	จำนวนนักเรียนทั้งหมด	

ขอบเขตของค่า P และความหมาย

0.81 – 1.00	เป็นข้อสอบที่ง่ายมาก
0.61 – 0.80	เป็นข้อสอบที่ค่อนข้างง่าย (ใช้ได้)
0.41 – 0.60	เป็นข้อสอบที่ยากง่ายพอเหมาะ (ดี)
0.21 – 0.40	เป็นข้อสอบที่ค่อนข้างยาก (ใช้ได้)
0.00 – 0.20	เป็นข้อสอบที่ยากมาก

8.4 สถิติที่ใช้คำนวณหาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบ โดยใช้สูตรดังนี้
(ล้วน สายยศ , 2543 : 186)

$$R = \frac{H - L}{N}$$

เมื่อ

R	แทน	ค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบ
H	แทน	จำนวนคนในกลุ่มสูงที่ตอบถูก
L	แทน	จำนวนคนในกลุ่มต่ำที่ตอบถูก
N	แทน	จำนวนคนในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง

ขอบเขตของค่า r และความหมาย

0.40 ขึ้นไป	อำนาจจำแนกสูง	คุณภาพดีมาก
0.30- 0.39	อำนาจจำแนกปานกลาง	คุณภาพดี
0.20- 0.29	อำนาจจำแนกค่อนข้างต่ำ	คุณภาพพอใช้
0.00- 0.19	อำนาจจำแนกต่ำ	คุณภาพใช้ไม่ได้

8.5 สถิติที่ใช้ในการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยใช้สูตร KR – 20 โดยมีสูตร
ดังนี้ (ล้วน สายยศ , 2538 : 197 -198)

$$r_r = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{S_r^2} \right\}$$

$$S_r^2 = \frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N^2}$$

เมื่อ

r_r	แทน	สัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ
N	แทน	จำนวนข้อของแบบทดสอบ
P	แทน	สัดส่วนของผู้เียนที่ทำแบบทดสอบข้อนั้นถูกกับผู้เรียนทั้งหมด
q	แทน	สัดส่วนของผู้เียนที่ทำแบบทดสอบข้อนั้นผิดกับผู้เรียนทั้งหมด
S_r^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนสอบทั้งฉบับ
N	แทน	จำนวนผู้เรียน

8.6 สถิติที่ใช้ในการหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของแบบทดสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ การหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง (Index of Item – Objective Congruence : IOC) มีสูตรการคำนวณดังนี้ (พิสุทธา อารีราษฎร์ , 2550 : 121 -122)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ

IOC แทน ความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์

R แทน คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ

$\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

8.7 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน และหลังเรียนโดยใช้สถิติทดสอบค่า t-test (Dependent) (บุญชม ศรีสะอาด , 2545 : 112)

สูตร t-test (Dependent)

$$T = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{(N-1)}}}$$

เมื่อ

T แทน ค่าสถิติที่จะใช้เปรียบเทียบกับค่าวิกฤต

D แทน ค่าผลต่างระหว่างคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน

N แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

\sum แทน ผลรวม

8.8 การคำนวณหาประสิทธิภาพของบทเรียนตามเกณฑ์ 80/80 สามารถหาโดยใช้สูตร E_1 / E_2 ดังนี้ (พิสุทธา อารีราษฎร์.2550 : 154 -155)

$$E_1 = \frac{\sum \left(\frac{X}{A} \right)}{N} \times 100$$

$$E_2 = \frac{\sum \left(\frac{Y}{B} \right)}{N} \times 100$$

เมื่อ

E_1 แทน คะแนนเฉลี่ยของผู้เรียนทั้งหมดจากการทำแบบฝึกหัดหรือแบบทดสอบระหว่างเรียนจากบทเรียน

E_2 แทน คะแนนเฉลี่ยของผู้เรียนทั้งหมดจากการทำแบบฝึกหัดหรือแบบทดสอบหลังการเรียน

X แทน คะแนนที่ได้จากการทำแบบฝึกหัดหรือแบบทดสอบระหว่างเรียนของผู้เรียนแต่ละคน

Y แทน คะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบหลังการเรียนของผู้เรียนแต่ละคน

A แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบหรือแบบฝึกหัดระหว่างเรียน

B แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบหรือแบบฝึกหัดหลังเรียน

N แทน จำนวนผู้เรียนทั้งหมด

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การทำวิจัยในครั้งนี้เป็นการพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โดยมีวัตถุประสงค์ในการวิจัย คือ 1) เพื่อพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริงให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิต 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้น บวช.1 วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีกาญจนบุรี ที่มีต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์การวิจัย ดังนี้

1. ผลการศึกษาตามวัตถุประสงค์ ข้อที่ 1 เพื่อพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริงให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลการหาประสิทธิภาพของสื่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าประสิทธิภาพจากการทดลองจริงกับกลุ่มตัวอย่างดังรายละเอียดตามตารางที่ 2

ตารางที่ 2 สรุปผลประสิทธิภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง

จำนวนนักเรียน (20)	คะแนนทดสอบระหว่างเรียน				คะแนนทดสอบ หลังเรียน
	ตอนที่ 1 (30)	ตอนที่ 2 (30)	ตอนที่ 3 (30)	รวม (90)	
รวม	513	448	480	$\sum x = 1441$	$\sum F = 330$
ร้อยละ	85.50	74.67	80.00	$E_1 = 80.06$	$E_2 = 82.50$

จากตารางที่ 2 พบว่าบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง ได้ผ่านการทดลองหาค่าประสิทธิภาพ E_1/E_2 จากการทดลองจริงกับกลุ่มตัวอย่าง ผลปรากฏว่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ยที่นักเรียนทำแบบทดสอบระหว่างเรียนมีค่าเท่ากับ 80.06 และร้อยละของคะแนนเฉลี่ยที่นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียนมีค่าเท่ากับ 82.50 แสดงว่า

ประสิทธิภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะเรื่องกิจวัตรประจำวัน วิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริงมีค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 80.06 /82.50 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 80/80 (ดังรายละเอียด ในภาคผนวก ค หน้า 140-141)

2. ผลการศึกษาตามวัตถุประสงค์ ข้อที่ 2 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริงนั้นได้รวมคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งทางตรงจำนวน 30 คะแนน และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางอ้อมจำนวน 20 คะแนน รวมคะแนนทั้งหมด 50 คะแนน โดยผลคะแนนของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 26 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าคะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้วย t-test แบบ Dependent Samples สรุปผลได้ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	N	คะแนนรวม	(\bar{X})	ร้อยละ	(S.D.)	t	Sig.
ก่อนใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน	26	598.00	23.00	46.00	3.05	-44.562	0.000
หลังใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน	26	982.50	37.79	75.58	2.69		

df = 25

t 0.05 = 2.06

t 0.01 = 2.78

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 3 พบว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างหลังจากที่ได้เรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริงแล้วมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนโดยคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 23.00 คิดเป็นร้อยละ 46.00 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.05 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 37.79 คิดเป็นร้อยละ 75.58 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.69 และจากการคำนวณค่า t-test พบว่าค่า t ที่คำนวณได้เท่ากับ -44.562 ค่า df = 25 ระดับนัยสำคัญมีค่าเท่ากับ 0.000

นั่นคือการเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง ทำให้นักเรียนมีความรู้หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. ผลการศึกษาตามวัตถุประสงค์ ข้อที่ 3 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้น ปวช.1 วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีกาญจนบุรี ที่มีต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง

ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้น ปวช.1 จำนวน 26 คน หลังจากเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะแล้ว โดยใช้ค่าคะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) สรุปผลได้ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้น ปวช.1 ที่มีต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง

รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ		
	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1. การนำเสนอบทเรียนมีความน่าสนใจ	4.15	0.53	มาก
2. สีและขนาดตัวอักษร สวยงาม ชัดเจน	4.31	0.46	มาก
3. ภาพประกอบสวยงามเหมาะสมกับเนื้อหา	4.38	0.49	มาก
4. เสียงดนตรี เสียงบรรยาย มีความชัดเจน เหมาะสม	4.58	0.49	มากที่สุด
5. บทเรียนใช้งานง่าย สะดวก	4.04	0.52	มาก
6. เนื้อหาบทเรียนมีความยากง่ายเหมาะสมกับนักเรียน	3.96	0.44	มาก
7. ระยะเวลาเรียนบทเรียน เหมาะสมกับเนื้อหา	3.92	0.62	มาก
8. การจัดลำดับเนื้อหาในแต่ละบทเรียนเหมาะสม	4.19	0.39	มาก
9. นักเรียนมีโอกาสเลือกบทเรียนตามต้องการได้	4.65	0.48	มากที่สุด
10. นักเรียนได้รับประโยชน์จากบทเรียน	4.08	0.47	มาก
11. บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยให้ทักษะการฟัง-พูดดีขึ้น	4.00	0.55	มาก
12. บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนนี้ช่วยให้นักเรียนสนใจเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง	4.23	0.42	มาก
รวมเฉลี่ย	4.21	0.23	มาก

จากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่าความพึงพอใจของนักเรียนชั้น ปวช.1 ที่มีต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง โดยภาพรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.21$, S.D. = 0.23) ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

เมื่อพิจารณาตามรายการที่ประเมินเกี่ยวกับความพึงพอใจที่มีต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยแล้วพบว่าข้อที่นักเรียนมีความพึงพอใจระดับมากที่สุดลำดับที่หนึ่งคือข้อที่ 9 นักเรียนมีโอกาสเลือกบทเรียนตามต้องการได้ ($\bar{X} = 4.65$, S.D. = 0.48) ลำดับที่สองนักเรียนมีความพึงพอใจระดับมากที่สุดคือข้อที่ 4 เสียงดนตรี เสียงบรรยาย มีความชัดเจน เหมาะสม ($\bar{X} = 4.19$, S.D. = 0.39) ลำดับที่สามนักเรียนมีความพึงพอใจระดับมากที่สุดคือข้อที่ 3 ภาพประกอบสวยงามเหมาะสมกับเนื้อหา ($\bar{X} = 4.38$, S.D. = 0.49) จากการประเมินความพึงพอใจของนักเรียนสรุปได้ว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.21 หมายความว่านักเรียนมีความพึงพอใจในระดับมาก

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยในรูปแบบของการวิจัยเชิงทดลอง โดยผู้วิจัยได้ศึกษาปัญหา และแนวทางในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนกลุ่มตัวอย่าง ผ่านกระบวนการออกแบบ การพัฒนา บทเรียน และการนำไปใช้ รวมไปถึงการประเมินผลอย่างเป็นระบบได้ผลการวิจัย อภิปรายผล และ ข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ วิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนที่เรียน ด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปวช.1 วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีกาญจนบุรี ที่มีต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะใน รายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่

1. แบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญแบบมีโครงสร้าง ด้านเนื้อหาและด้านการออกแบบ บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน
2. บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริงเรื่อง กิจวัตรประจำวัน
3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วย สอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง โดยแบ่งเป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางตรง โดยสอบปากเปล่า จำนวน 10 ข้อ 30 คะแนน และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางอ้อมแบบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ 20 คะแนน
4. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบ ฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 12 ข้อ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้สร้างและพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะขึ้น โดยการศึกษาข้อมูลพื้นฐาน นำผลการสัมภาษณ์จากผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาและด้านการออกแบบ บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน แล้วนำมาสังเคราะห์เป็นแนวทางในการสร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง และมีการตรวจสอบคุณภาพของบทเรียนโดยผู้เชี่ยวชาญเพื่อปรับปรุงบทเรียนให้มีความเหมาะสม จากนั้นนำบทเรียนมาทดลองเพื่อหา ประสิทธิภาพของบทเรียนโดยการทดลองรายบุคคล รายกลุ่มเล็ก และการทดลองภาคสนาม เพื่อให้ ได้บทเรียนที่มีความสมบูรณ์และพร้อมในการทำไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างโดยเนื้อหาบทเรียน ครอบคลุมประเด็นหัวข้อหลักๆ 3 ส่วนคือ คำศัพท์เกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน ส่วนวงการถาม-ตอบ เกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน และคำกริยาวิเศษณ์ที่ใช้แสดงความถี่บ่อย ในส่วนของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผู้วิจัยได้สร้างแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 2 ฉบับคือแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทางตรงโดยการสอบปากเปล่าจำนวน 10 ข้อ โดยให้นักเรียนตอบคำถามโดยใช้เกณฑ์การประเมิน รายละเอียดแบบรูปรีด และแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทางอ้อมแบบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ เพื่อวัดความรู้ความเข้าใจเนื้อหาจากบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้จากการทดลองมาวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์โดยใช้ค่าสถิติ พื้นฐานได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย ค่าสถิติ t-test และหาคุณภาพแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยการหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ค่าความยาก ค่าอำนาจจำแนก ค่าความเชื่อมั่น และหาประสิทธิภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนตามเกณฑ์ 80/80 โดยใช้สูตร E_1/E_2

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรียงลำดับตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย สามารถสรุปได้ดังนี้

1. ประสิทธิภาพบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริงของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 พบว่าค่าประสิทธิภาพบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนจากการทดลองจริงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 20 คนได้ค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 80.06 /82.50 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 80/80

2. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง โดยนำผลรวมของการทดสอบปากเปล่าโดยการตอบคำถามและให้คะแนนโดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนแบบรูปรีดด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทางตรง และทดสอบความรู้ความเข้าใจของนักเรียนโดยใช้

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทางอ้อมแบบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก พบว่าหลังจากเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริงแล้วนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ความพึงพอใจของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีกาญจนบุรี ที่มีต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ ในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริงอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.21 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.24

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยข้างต้นสามารถนำไปสู่การอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ประสิทธิภาพบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริงของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 มีค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 80.06 /82.50 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 80/80 จะเห็นได้ว่าบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริงนี้ ได้มีการศึกษาหาแนวทางในการสร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนอย่างเป็นระบบ โดยการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญทั้งด้านเนื้อหาและด้านการออกแบบบทเรียนเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างบทเรียนให้มีคุณภาพและเมื่อผลิตบทเรียนแล้วยังได้มีการตรวจสอบคุณภาพบทเรียนโดยผู้เชี่ยวชาญเพื่อรับคำแนะนำและปรับปรุงแก้ไขบทเรียนให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น หลังจากนั้นได้มีการหาประสิทธิภาพของบทเรียนด้วยการนำบทเรียนไปทดลองใช้จริงทั้งทดลองรายบุคคล รายกลุ่มเล็กและการทดลองภาคสนาม โดยในการทดลองแต่ละครั้งผู้วิจัยได้นำข้อมูลและข้อคิดเห็นต่างๆมาปรับปรุงแก้ไขให้บทเรียนมีคุณภาพดีขึ้นโดยทุกขั้นตอนมีการพัฒนาบทเรียนอยู่เสมอจึงทำให้บทเรียนนั้นมีความสมบูรณ์และตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียนให้มากที่สุด สอดคล้องกับงานวิจัยของกนกรัตน์ มหากนก (2548 : 94-96) ได้พัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเรื่องไวยากรณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนสาระภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมมกุฎกษัตริย์โดยผลการวิจัยพบว่าประสิทธิภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีค่าเท่ากับ 77.27/78.33 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดคือ 75/75 และ อรธิชา สว่างศรี (2552 : 73-74) ได้พัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนวิชาภาษาอังกฤษแบบบูรณาการ เพื่อการเรียนรู้คำศัพท์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านทัพหลวงโดยผลการวิจัยพบว่าประสิทธิภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีค่าเท่ากับ 72.83/71.33 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้คือ 70/70 อีกทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ นพมาศ ธรรมประสิทธิ์ (2552 : 125-128) ได้พัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือวิชาภาษาอังกฤษเรื่อง

Food and Drink สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยผลการวิจัยพบว่าประสิทธิภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีค่าเท่ากับ 78.29/75.83 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 70/70

2. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง ผลรวมของการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทางตรงด้วยการสอบปากเปล่าและให้คะแนนโดยเกณฑ์การให้คะแนนแบบรูบรีคและผลการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทางอ้อมโดยการวัดความรู้ความเข้าใจของนักเรียนด้วยแบบทดสอบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก พบว่าหลังจากเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะแล้วนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นั้นอาจเป็นเพราะการเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนนั้นเป็นสื่อที่ตอบสนองความแตกต่างระหว่างผู้เรียนได้ดี ผู้เรียนสามารถเลือกเรียนได้ตามความต้องการ มีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบ มีผลย้อนกลับและการเสริมแรงให้ผู้เรียนทันที อีกทั้งบทเรียนยังสร้างความสนใจสนุกและไม่เบื่อหน่าย ให้แก่ผู้เรียนได้เป็นอย่างดีเพราะบทเรียนมีทั้งภาพนิ่งภาพเคลื่อนไหวและเสียงใช้งานง่ายและสะดวก ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองตลอดเวลา ส่งเสริมและพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดทักษะและประสบการณ์การเรียนรู้ที่นำมาใช้ได้จริงๆ ลดเวลาการสอนของผู้สอนให้กับผู้เรียนที่เก่งซึ่งผู้สอนอาจใช้เวลาเหล่านั้นเพื่อไปพัฒนาผู้เรียนที่เรียนอ่อนให้มีการพัฒนาให้มากยิ่งขึ้นดังนั้นจึงส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้นและนักเรียนได้ฝึกทักษะการฟัง-พูด จากเจ้าของภาษาโดยตรง ผู้เรียนสามารถฝึกได้ตามความต้องการ ในบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีแบบฝึกทักษะที่หลากหลายและนักเรียนสามารถเลือกฝึกได้อย่างอิสระหรือฟังข้อความซ้ำๆ ได้หลายๆ ครั้งถือเป็นการฝึกฝนทักษะการฟัง-พูดอย่างต่อเนื่อง สร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาให้กับผู้เรียนซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของอรุณพ วิริยะสัจจะ (2549 : 128-129) ได้พัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเรื่องคำศัพท์ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับคำานามสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนวัดปากท่อ พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสูงกว่าก่อนเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนและยังสอดคล้องกับงานวิจัยของนางสาวอรสา ยิ่งยง (2551 : 136-138) ได้ศึกษาวิจัยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่เรียนด้วยเกมคอมพิวเตอร์และบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยเกมคอมพิวเตอร์และบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และยังสอดคล้องกับแนวคิดของ (Harmer, 1991) ที่กล่าวว่า กิจกรรมเพื่อการสื่อสารควรให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาในลักษณะที่สมจริงคล้ายกับการสื่อสารที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันอย่างมีเป้าหมาย ซึ่งผู้เรียนสามารถเลือกใช้ภาษาได้อย่างอิสระและ สอดคล้องกับงานวิจัยของพรพิมล ธิยาธิ และธนากร ขำศรี (2553 : 25-26) ได้พัฒนาทักษะการฟัง-พูดของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย

โดยมีวัตถุประสงค์ในการวิจัยเพื่อศึกษาเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนการสอนโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียในการช่วยสอนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษและเพื่อเปรียบเทียบทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ก่อนและหลังการเรียนการสอนโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย ผลการวิจัยพบว่าระดับเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อโปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียในการช่วยสอนทักษะการฟัง-พูดมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.22 และหลังจากการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียในการช่วยสอนนักศึกษามีทักษะด้านการฟังภาษาอังกฤษมากกว่าก่อนการใช้โปรแกรม

3. ความพึงพอใจของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีกาญจนบุรี ที่มีต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง อยู่ในระดับ มาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.21 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.24 เนื่องจากบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนผ่านการหาประสิทธิภาพจากการทดลองจริงกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง และได้ปรับปรุงแก้ไขให้มีความสมบูรณ์และเหมาะสมกับวัยของผู้เรียนให้มากที่สุด อีกทั้งบทเรียนยังมีความน่าสนใจด้วยรูปภาพ ภาพเคลื่อนไหว และเสียงบรรยายจากเจ้าของภาษาที่ออกเสียงได้ชัดเจน และน่าฟัง มีเสียงดนตรีประกอบบทเรียนรวมไปถึงเสียงกระตุ้นให้เกิดความน่าสนใจไม่ว่าจะการเปลี่ยนหน้าจอหรือเสียงโต้ตอบปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียนในขณะที่เรียนสิ่งเหล่านี้ทำให้ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในระดับมาก เมื่อพิจารณาตามรายการที่ประเมินและเรียงลำดับค่าเฉลี่ยแล้วพบว่านักเรียนมีความพึงพอใจระดับมากที่สุดได้แก่ข้อที่ 9 นักเรียนมีโอกาสเลือกบทเรียนตามต้องการได้ มีค่าเฉลี่ย 4.65 ลำดับที่สองนักเรียนมีความพึงพอใจระดับมากที่สุดได้แก่ข้อที่ 4 เสียงดนตรี เสียงบรรยาย มีความชัดเจน เหมาะสม มีค่าเฉลี่ย 4.58 ลำดับที่สามนักเรียนมีความพึงพอใจระดับมากได้แก่ข้อที่ 3 ภาพประกอบมีความสวยงามเหมาะสมกับเนื้อหา มีค่าเฉลี่ย 4.38 นักเรียนมีความพึงพอใจต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะเรื่องกิจวัตรประจำวันอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของภคกร แก่นสูงเนิน (2556 : 145-147) ได้พัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบสถานการณ์จำลองวิชาภาษาอังกฤษเรื่อง Buying and Selling สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 นักเรียนมีความพึงพอใจต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.51 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.65

ข้อเสนอแนะเพื่อการนำผลการวิจัยไปใช้

1. รูปแบบและวิธีนำเสนอของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนนั้นอาจมีลักษณะโครงสร้างแบบเส้นตรง แบบสาขา หรืออาจผสมกันทั้งสองรูปแบบในบทเรียนทั้งนี้ควรขึ้นอยู่กับความเหมาะสมของเนื้อหาและวัตถุประสงค์ของบทเรียน

2. ควรเตรียมความพร้อมในด้านทักษะการใช้คอมพิวเตอร์ให้กับผู้เรียน ตรวจสอบอุปกรณ์ที่ใช้ในการทดลองให้มีความเรียบร้อยอยู่ในสภาพที่สมบูรณ์ ใช้งานได้ ครูผู้สอนต้องทำความเข้าใจในการใช้งานบทเรียน อธิบายหรือสาธิตวิธีการเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแก่ผู้เรียน และต้องคอยควบคุมดูแลช่วยเหลือแนะนำการใช้งานบทเรียน

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรวิจัยและพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะเพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในแต่ละด้านอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน หรือทักษะการเขียนในเนื้อหาอื่นๆ หรือระดับชั้นอื่นๆ ต่อไป

2. ควรวิจัยและพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนในรูปแบบอื่นๆ เพื่อเสริมสร้างทักษะทางภาษาเช่น ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน หรือทักษะการเขียน ต่อไป

รายการอ้างอิง

- กนกรัตน์ มหากนก. (2548). “การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่อง ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษตาม
แนวการสอนสาระภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษา
ปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฎกษัตริย์”. สารนิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- กมลธร สิงห์ปรุ. (2543). “การศึกษาผลการเรียนรู้วิชาชีววิทยาโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียกับ
การสอนตามคู่มือ สสวท.ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5”. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต
สาขาเทคโนโลยีการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- กองวิจัยทางการศึกษา. (2544). รายงานการวิจัยเรื่องสภาพการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศการศึกษาเพื่อ
พัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา, กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ.
- กานต์ชนิด จันทร์สว่าง. (2554). “การพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาปริญญาตรี
มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์ รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว
โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน”. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชา
หลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2555). **การเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในปี 2558 ของ
กระทรวงศึกษาธิการ**. (ออนไลน์) : เข้าถึงได้จาก <http://www.asean.moe.go.th>
(2555, 3 ธันวาคม).
- กรมการศึกษานอกโรงเรียน. ศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษา. (2541). **ก้าวแรกของคอมพิวเตอร์ช่วย
สอน**. กรุงเทพฯ : ศูนย์การพิมพ์แก่นจันทร์.
- กัณนิกา ผิวอ่อนดี. (2548). “การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนวิชาภาษาอังกฤษด้านการอ่าน
เพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1”. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตร
มหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- กาญจนา ปราบพาล. (2541). “ครูสอนภาษาและบทบาทที่ต้องปรับเปลี่ยน.” **ภาษาปริทัศน์** 17 : 1-5.
- กิดานันท์ มลิทอง. (2540). **เทคโนโลยีการศึกษาและนวัตกรรม**. กรุงเทพฯ : ชวนพิมพ์.
_____. (2546). **เทคโนโลยีการศึกษาและนวัตกรรม**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย
- _____. (2548). **เทคโนโลยีและการสื่อสารเพื่อการศึกษา**. กรุงเทพฯ : อรุณการพิมพ์.
- เกริก ศักดิ์สุภาพ. (2549, มิถุนายน – 2550, พฤษภาคม). ห้องเรียนเคลื่อนที่. **วารสารวิจัยและนวัตกรรม
สาธิต**. (2): 83-84.

- ณัฐวรรณ เฉลิมสุข. (2551). “การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ด้วยบทเรียนมัลติมีเดียฝึกทักษะวิชาศิลปะศึกษา เรื่องการออกแบบตกแต่งเบื้องต้น ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความสามารถทางศิลปะแตกต่างกัน”. สารนิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ดวงเดือน แสงชัย. (2533). การสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ชัยยา เปรมภักดี. (2543). “การเปรียบเทียบความสามารถและเจตคติในด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐานและการสอนตามคู่มือครู”. ปริญญาโทศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชูเกียรติ จารัตน์. (2523). “การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่สอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และสอนตามคู่มือครู”. ปริญญาโทศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต (ภาษาอังกฤษ) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ไชยยศ เรืองสุวรรณ. (2526). เทคโนโลยีทางการศึกษา : หลักการและแนวปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์วัฒนาพานิช.
- ทักษิณา สวานานนท์. (2533). คอมพิวเตอร์เพื่อการศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- นพมาศ ธรรมประสิทธิ์ . (2552). “ผลการเรียนรู้ด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเรื่อง Food and drink วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านดอนตำลึง”. สารนิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- นิตยา ฤทธิ์โยธี. (2510). การทำและการใช้แบบฝึกเสริมทักษะ. เอกสารเผยแพร่ความรู้ทางการสอน ภาษาไทย. กรุงเทพฯ : หน่วยศึกษานิเทศ กรมสามัญศึกษา.
- ถนอมพร (ตันพิพัฒน์) เลาหจรัสแสง. (2541). คอมพิวเตอร์ช่วยสอน. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- บุญเชิด เกตุแก้ว. (2540). “การสร้างและพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเรื่อง กาล”. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- เบญจลักษณ์ อังสืบเชื้อ. (2540). “ภาษาอังกฤษปฏิบัติงาน : การพัฒนาความสามารถด้านการฟัง-พูดของนักเรียนในการใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารโดยผ่านกระบวนการฝึกงาน แผนกส่วนหน้าโรงแรม”. สารนิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- บำรุง ไตรรัตน์. (2524). วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ. นครปฐม : มหาวิทยาลัยศิลปากร.

- ประภาภรณ์ ฉันทฉัตรกนก. (2538). **ความคิดเห็นของอาจารย์ระดับอุดมศึกษาเกี่ยวกับลักษณะที่เหมาะสมของโปรแกรมช่วยสร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน**. กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาโสตทัศนศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. (2538). **เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- พยุ่ง หอมสุวรรณ. (2546). “บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนส่งเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพระราชสุจิตต์วิทยา 2 จังหวัดสุพรรณบุรี”. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- พิตรวัลย์ โกวิทวาทิ และคณะ. (2525). “การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลการเรียนภาษาอังกฤษแบบครูเป็นศูนย์กลางกับแบบนักเรียนเป็นศูนย์กลางของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3”. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิสุทธิ อาธิรักษ์. (2551). **การพัฒนาซอฟต์แวร์ทางการศึกษา**. มหาวิทยาลัยสารคาม : อภิชาติการพิมพ์.
- พรพิมล รียาย และ ธนากร ชำศรี. (2555). **รายงานการวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย**. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยนอร์ท-เชียงใหม่.
- พรเทพ เมืองแมน. (2544). **การออกแบบและพัฒนา CAI Multimedia ด้วย Authorware**. กรุงเทพฯ : ซีเอ็ดดูเคชั่น.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2540). **วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์**. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- ไพโรจน์ ตรีธนากุล. (2546). **การออกแบบและการผลิตบทเรียนคอมพิวเตอร์ การสอน e-learning**. กรุงเทพฯ : ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ บริษัทพิมพ์ดี จำกัด.
- ภคกร แก่นสูงเนิน. (2556). “การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบสถานการณ์จำลองวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง Buying and Selling สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3”. สารนิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2538). **พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525**. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.
- วสันต์ อดิศักดิ์. (2530, กุมภาพันธ์-ตุลาคม). **คอมพิวเตอร์ช่วยสอน**. ศึกษาศาสตร์. 3(8): 17-26.
- วรรณิ์ โคพิชัย. (2551). “การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์เรื่องสมการผ่านสื่อคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียด้วยวิธีเรียนแบบแข่งขันกับวิธีเรียนแบบร่วมมือของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1”. สารนิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

- วาทีณี ศรีแป๊ะบัว. (2538). “การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทักษะการฟัง-พูดและปฏิสัมพันธ์ทางวาจาของครูและนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีการลักษณะประกอบกับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้กับการสอนตามคู่มือครู”. ปรินญาณานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วินัด คงใจดี. (2539). “การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการสอนโดยใช้รูปแบบการอ่านภาษาเพื่อการสื่อสารแบบผสมผสานกับการสอนตามคู่มือครู”. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- วุฒิชัย ประสารลอย. (2543). **บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน : นวัตกรรมเพื่อการศึกษา**. กรุงเทพฯ : วี.เจ.พรินต์ติ้ง.
- ศรารัตน์ ลีไพบูลย์. (2540). “ภาษาอังกฤษกับเด็กสอนอย่างไรจึงจะให้สนุก.” **สารพัฒนาหลักสูตร** 16, 130 (กรกฎาคม – กันยายน 2540) : 75.
- ศิริพงศ์ พยอมแย้ม. (2533). **การเลือกและการใช้สื่อการเรียนการสอน**. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ศศิธร สุทธิแพทย์. (2518). “แบบฝึกหัดสำหรับสอนเรื่องวลีในภาษาไทยระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษา”. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ศศิลักษณ์ เกตุจรุง. (2543). “การใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2”. สารนิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. (2556). **หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพพุทธศักราช 2556**. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.
- สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการครู กระทรวงศึกษาธิการ. (2542). **พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา.
- สายฝน ทรงเสี้ยวไชย. (2544). “การศึกษาผลกรอบรมครูเรื่องการสอนทักษะการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมและเกมภาษา ระดับประถมศึกษา ในโรงเรียนอัสสัมชัญศึกษา”. สารนิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุกรี รอดโพธิ์ทอง. (2535). “การออกแบบบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน” เอกสารการประชุมทางวิชาการระดับชาติเรื่องคอมพิวเตอร์เพื่อการเรียนการสอน (10-11 กันยายน) มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สุจรีต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์ทรัพย์. (2522). **วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา**. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สุจิตรา สวัสดิวงษ์. (2539). **การจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารในแนวคิดและเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุมิตรา อังวัฒน์กุล. (2537). **วิธีสอนภาษาอังกฤษ**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- สุพัฒน์ สุขมลสันต์. (2541). รายงานการวิจัยเรื่องการสร้างและพัฒนาโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบสื่อหลากหลายเพื่อสอนภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1. กรุงเทพฯ : สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุพิชญ์ กาญจนพันธุ์. (2541). รวมคำศัพท์เทคโนโลยีและสื่อสารเพื่อการศึกษา. กรุงเทพฯ : ซีเอ็ดยูเคชั่น.
- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2530). การสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : ภาควิชามัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2532). การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวพันธ์ สันติเดชา. (2547). รายงานการใช้แบบฝึกเพื่อแก้ปัญหาให้นักเรียนออกเสียงภาษาไทยไม่ถูกต้อง. กรุงเทพฯ : ธารอักษร.
- สมปอง หลอมประโคน. (2544). “การใช้กิจกรรมการเล่นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะฟังพูดภาษาอังกฤษและความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5”. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- อภิรักษ์ หลายสิบ. (2533). “การสร้างแบบฝึกการใช้เครื่องหมายวรรคตอนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 3 โรงเรียนศรียานุสรณ์ จังหวัดจันทบุรี”. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2536). รายงานวิจัยเรื่องระดับทักษะภาษาของนักเรียนไทย. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- อรธิดา สว่างศรี. (2552). “การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนวิชาภาษาอังกฤษแบบบูรณาการ เพื่อการเรียนรู้คำศัพท์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านทัพหลวง”. สารนิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- อรรณพ วิริยะสัจจะ. (2549). “การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่อง คำศัพท์ภาษาอังกฤษ เกี่ยวกับคำนาม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดปากบ่อ (เหลืองราษฎร์บำรุง) อำเภอเมืองสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร”. สารนิพนธ์ปริญญา ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- อรสา ยิ่งยง. (2552). “การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ ภาษาอังกฤษที่เรียนด้วยบทเรียนเกมคอมพิวเตอร์และบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน วิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดนครปฐม”. สารนิพนธ์ ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- เอกวิทย์ แก้วประดิษฐ์. (2545). เทคโนโลยีการศึกษาหลักการและแนวคิดสู่ปฏิบัติ. สงขลา : มหาวิทยาลัยทักษิณ

- Alessi & Trollip. (1991). **Computer based instruction : Method and development .** (2nd edition). New Jersey : Prentice Hall.
- Billows, F.L.(1962). "The teacher work out his own exercise." in **The technique of Language teaching.** London : Longman.
- Butt, David.(1974). **The teaching of Science A self-Directed Planning Guide.** New York : Harpar Row Publisher.
- Finocchiaro , Mary and Christopher Brumfit. (1983). **The Functional National Approach : From Theory to Practice.** New York : Oxford University Press.
- Harmer , J. (1983). **The Practice of English language Teaching.** London : Longman Group Limited.
- Isabel , Borrás. (1994). " Effect of subtitled video during transaction task practice on oral communicative performance of fifth semester college students of French learning with multimedia courseware". Dissertation Abstracts International , no.54
- Krashen ,Stephen D., and Tracy D. Terrell. **The Natural Approach : Language acquisition in the classroom.** Hayward, CA : Alemany Press.
- Oller , John W.(1979). **Language Tests at School : A Pragmatic Approach.** London : Longman
- Rowntree , Derek. (1992). **Teaching through Self-Instruction.** New York : Kogan Page Nicholas Publishing.
- Scott, R. (1981). "Speaking in Communication in the Classroom. London : Longman group UK Ltd.
- Seels, B., and Z.Glasgow. (1990). **Exercise in Instructional Design.** U.S.A. : Merrill Publishing Company.
- Tsitsopoulou, Elly. (1992, April). **Conversation Classes in English Teaching Forum.** New York : Oxford University Press.
- Toro , M. (1995). The Effects of HyperCard authoring on computer-related attitudes and Spanish language acquisition. Computers in Human Behavior, no 11.
- Tozcu , Anjel. (1998). The effect of teaching sight vocabulary with computer-assisted instruction on Vocabulary gain decrease in reaction time for frequent word recognition and reading comprehension (CD-ROM), Abstract from Proquest file : Dissertation Abstract Item AAC 9829340

Valette & disick. (1972). **Modern Language Performance Objective and individualization**

: **A Handbook**. New York : Harcourt Brace Joanovich, Inc.,

Walton , D.J. (1986). "A comparative Study of Computer-Assisted Instruction,

Programmed Instruction , and Lecture in the Teaching of the English

Conditional sentences to Native Speakers of Arabic". Dissertation Abstracts

International.

รายนามผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบ

1. ดร.สิทธิชัย ลายเสมา อาจารย์ประจำภาควิชาเทคโนโลยีการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
2. ผศ.อัศววิทย์ โปะชะเรือง รองประธานสาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษาและ
คอมพิวเตอร์ศึกษา คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี
3. อาจารย์บดีรินทร์ ร่มไทร หัวหน้าแผนกคอมพิวเตอร์กราฟิก
วิทยาลัยเทคนิคกาญจนบุรี

รายนามผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา

1. รศ.ดร.เยาวรัตน์ การพานิช อดีตอาจารย์ประจำภาควิชา ภาษาต่างประเทศ
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยขอนแก่น
2. ผศ.ดร.วัชร ชูชาติ อาจารย์ประจำสาขาวิชา การบริหารเพื่อพัฒนาการศึกษา
(ระดับปริญญาเอก) เดิมเป็นอาจารย์ประจำภาควิชา
ภาษาต่างประเทศ คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี
3. อาจารย์อัมพร บุศปพงศ์ อาจารย์ชำนาญการพิเศษ ภาษาอังกฤษ
วิทยาลัยสารพัดช่างกาญจนบุรี

แบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ

ด้านการออกแบบบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง

คำชี้แจง : แบบสัมภาษณ์นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับการออกแบบบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ ในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง ของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีกาญจนบุรี ซึ่งผลการสัมภาษณ์จะนำไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะต่อไป

ชื่อผู้วิจัย

นางสาวณัฐรดา ฤทธิเกษร

สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

หัวข้อการวิจัย

ผลการเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ วิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในราย วิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้น ปวช.1 วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีกาญจนบุรี ที่มีต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง

เนื้อหาที่ใช้สำหรับการเรียนรู้

เนื้อหาที่ใช้ในการสร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง คือ เรื่องกิจวัตรประจำวัน เป็นเนื้อหาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2556 ซึ่งประกอบไปด้วย

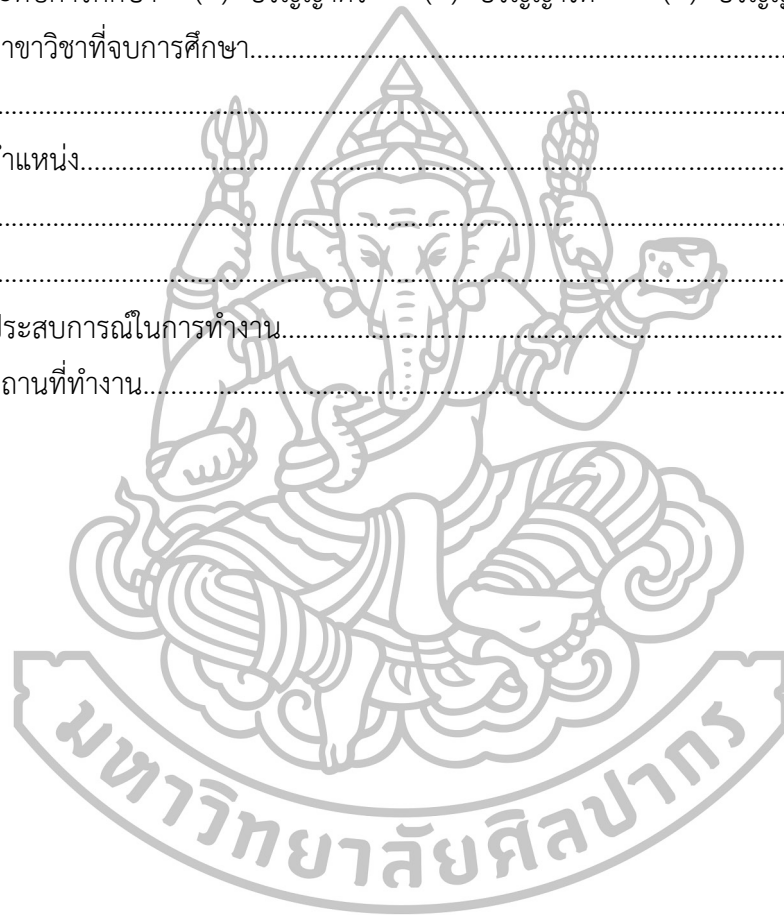
1. คำศัพท์เกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน
2. สำนวนการพูดถาม-ตอบเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน
3. โครงสร้างภาษา-การใช้กริยาวิเศษณ์แสดงความถี่ในประโยค

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

จำนวน 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้เชี่ยวชาญ

1. ชื่อ - นามสกุล.....
2. ระดับการศึกษา () ปริญญาตรี () ปริญญาโท () ปริญญาเอก
3. สาขาวิชาที่จบการศึกษา.....
.....
4. ตำแหน่ง.....
.....
.....
5. ประสบการณ์ในการทำงาน.....
6. สถานที่ทำงาน.....

ตอนที่ 2 แนวทางการสัมภาษณ์ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ

1. ท่านคิดว่าลักษณะของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ เรื่อง กิจวัตรประจำวันควรมีลักษณะเป็นแบบใด

1.1 ลักษณะเส้นตรง (Linear Program) คือ บทเรียนที่ให้ผู้เรียนทำแบบฝึกไปตามลำดับ ผู้เรียนจะต้องทำแบบฝึกไปตามลำดับที่ให้ไว้

1.2 ลักษณะสาขา (Branching Program) คือ บทเรียนที่ผู้เรียนสามารถเลือกทำแบบฝึกได้ตามอิสระ มีลักษณะให้เนื้อหาไม่เรียงเป็นเส้นตรง

2. ท่านคิดว่าแบบฝึกหัดในบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ เรื่อง กิจวัตรประจำวันควรมีลักษณะอย่างไรจึงจะเหมาะสมกับเนื้อหาและผู้เรียน

2.1 แบบฝึกหัดเติมคำ

2.2 แบบฝึกหัดแบบจับคู่

2.3 แบบฝึกหัดเลือกตอบแบบถูกผิด

2.4 แบบฝึกหัดแบบเลือกตอบ

3. ท่านคิดว่าการออกแบบกราฟิกที่เหมาะสมสำหรับการพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ เรื่องกิจวัตรประจำวัน ควรมีลักษณะอย่างไร

3.1 มีลักษณะเป็นภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว สีสันสดใส เพื่อกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน

3.2 มีลักษณะเป็นภาพเสมือนจริง ภาพคน วัตถุของจริง เพื่อให้ผู้เรียนเห็นภาพชัดเจน

4. ท่านคิดว่าการออกแบบบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ เรื่องกิจวัตรประจำวัน ควรมีลักษณะอย่างไร

4.1 แบบฝึกหัดที่เน้นเนื้อหาข้อความจำนวนมากเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกมากๆ

4.2 แบบฝึกหัดที่เน้นเฉพาะส่วนข้อความสำคัญโดยใช้รูปภาพเป็นหลัก

5. ท่านคิดว่านอกจากภาพและข้อความที่เป็นส่วนประกอบของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนควรมีสื่อมัลติมีเดียอื่นๆ หรือไม่อย่างไร

6. ท่านมีความคิดเห็นและเสนอแนะเพิ่มเติม เรื่อง การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ เรื่อง กิจวัตรประจำวัน อย่างไรบ้าง

ลงชื่อ.....ผู้ให้สัมภาษณ์

(.....)

ตำแหน่ง.....

แบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ

ด้านเนื้อหาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง

คำชี้แจง : แบบสัมภาษณ์นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับด้านเนื้อหาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ ในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง ของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีกาญจนบุรี ซึ่งผลการสัมภาษณ์จะนำไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะต่อไป

ชื่อผู้วิจัย

นางสาวณัฐรดา ฤทธิเกษร

สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

หัวข้อการวิจัย

ผลการเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ วิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้น ปวช.1 วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีกาญจนบุรี ที่มีต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง

เนื้อหาที่ใช้สำหรับการเรียนรู้

เนื้อหาที่ใช้ในการสร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง คือ เรื่องกิจวัตรประจำวัน เป็นเนื้อหาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2556 ซึ่งประกอบไปด้วย

1. คำศัพท์เกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน
2. สำนวนการพูดถาม-ตอบเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน
3. โครงสร้างภาษา-การใช้กริยาวิเศษณ์แสดงความถี่ในประโยค

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

จำนวน 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้เชี่ยวชาญ

1. ชื่อ - นามสกุล.....
2. ระดับการศึกษา () ปริญญาตรี () ปริญญาโท () ปริญญาเอก
3. สาขาวิชาที่จบการศึกษา.....
.....
4. ตำแหน่ง.....
.....
5. ประสบการณ์ในการทำงาน.....
.....
6. สถานที่ทำงาน.....

ตอนที่ 2 แนวทางการสัมภาษณ์ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ

1. ท่านคิดว่าลักษณะของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ เรื่อง กิจวัตรประจำวันควรมีการนำเข้าสู่บทเรียนรูปแบบใด

.....

.....

.....

.....

.....

2. เนื้อหาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ เรื่อง กิจวัตรประจำวัน ซึ่งประกอบไปด้วยเนื้อหา 3 ส่วน คือ

- 2.1 คำศัพท์เกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน
- 2.2 ส่วนวนการพูดถาม-ตอบเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน
- 2.3 โครงสร้างภาษา-การใช้กริยาวิเศษณ์แสดงความถี่ในประโยค

มีความเหมาะสมหรือไม่ อย่างไร

.....

.....

.....

.....

.....

3. จากข้อ 2.ท่านคิดว่าการเรียงลำดับเนื้อหาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ เรื่อง กิจวัตรประจำวัน มีความเหมาะสมหรือไม่อย่างไร หรือ

- 3.1 ควรเรียงลำดับการฝึกทักษะตามหัวข้อในข้อ 2
- 3.2 ผู้เรียนเลือกทำแบบฝึกได้ตามอิสระ ไม่ต้องเรียงลำดับเนื้อหา

.....

.....

.....

.....

.....

4. ท่านคิดว่าแบบฝึกหัดในบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ เรื่อง กิจวัตรประจำวัน
ควรมีลักษณะอย่างไรจึงจะเหมาะสมกับเนื้อหาและผู้เรียน

4.1 แบบฝึกหัดเติมคำ

4.2 แบบฝึกหัดแบบจับคู่

4.3 แบบฝึกหัดเลือกตอบแบบถูกผิด

4.4 แบบฝึกหัดแบบเลือกตอบ

5. ท่านคิดว่ากิจกรรมการเรียนรู้ที่ช่วยส่งเสริมทักษะการฟัง-พูด ที่เหมาะสมสำหรับการพัฒนา
บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ เรื่องกิจวัตรประจำวัน ควรมีลักษณะอย่างไร

6. ท่านมีความคิดเห็นและเสนอแนะเพิ่มเติม เรื่อง การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบ
ฝึกทักษะ เรื่อง กิจวัตรประจำวัน อย่างไรบ้าง

ลงชื่อ.....ผู้ให้สัมภาษณ์

(.....)

ตำแหน่ง.....

สรุปแนวความคิดการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน
แบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง เรื่อง กิจวัตรประจำวัน จำนวน 3 ท่าน

ประเด็นสัมภาษณ์	สรุปแนวคิดจากผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบ
<p>1. ท่านคิดว่าลักษณะของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะเรื่อง กิจวัตรประจำวัน ควรมีลักษณะเป็นแบบใด</p> <p>1.1 ลักษณะเส้นตรง (Linear Program) คือ บทเรียนที่ให้ผู้เรียนทำแบบฝึกไปตามลำดับ ผู้เรียนจะต้องทำแบบฝึกไปตามลำดับที่ให้ไว้</p> <p>1.2 ลักษณะสาขา (Branching Program) คือ บทเรียนที่ผู้เรียนสามารถเลือกทำแบบฝึกได้ตามอิสระ มีลักษณะให้เนื้อหาไม่เรียงเป็นเส้นตรง</p>	<p>- ควรมีลักษณะสาขา (Branching Program) เพราะจากเนื้อหาบทเรียนผู้เรียนสามารถเลือกเรียนหน่วยการเรียนรู้ได้ก่อนหรือหลังก็ได้ เนื่องจากเป็นการทบทวนและฝึกทักษะเพิ่มเติมซึ่งผู้เรียนสามารถเลือกที่จะฝึกตอนใดก่อนหลังก็ได้</p>
<p>2. ท่านคิดว่าแบบฝึกหัดในบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ เรื่อง กิจวัตรประจำวัน ควรมีลักษณะอย่างไรจึงจะเหมาะสมกับเนื้อหาและผู้เรียน</p> <p>2.1 แบบเติมคำ</p> <p>2.2 แบบจับคู่</p> <p>2.3 แบบเลือกตอบแบบถูกผิด</p> <p>2.4 แบบเลือกตอบ</p>	<p>- สามารถใช้ได้ทุกแบบและต้องใช้แบบฝึกหลายอย่างเนื่องจากเป็นบทเรียนแบบฝึกทักษะและขึ้นอยู่กับกิจกรรมที่เราออกแบบด้วย ซึ่งทุกแบบฝึกจะส่งเสริมการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนได้แตกต่างกัน โดยให้มีความสัมพันธ์กับเนื้อหาบทเรียน</p>
<p>3. ท่านคิดว่าการออกแบบกราฟิกที่เหมาะสมสำหรับการพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ เรื่อง กิจวัตรประจำวัน ควรมีลักษณะอย่างไร</p> <p>3.1 มีลักษณะเป็นภาพการ์ตูนเคลื่อนไหว สีสันสดใส เพื่อกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน</p> <p>3.2 มีลักษณะเป็นภาพเสมือนจริง ภาพคนวัตถุของจริง เพื่อให้ผู้เรียนเห็นภาพชัดเจน</p>	<p>- ควรเป็นภาพการ์ตูน เคลื่อนไหว และเสียง รวมไปถึงสีสันสดใส เหมาะกับวัยของผู้เรียน เพื่อช่วยในการกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน</p>

ประเด็นสัมภาษณ์	สรุปแนวคิดจากผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบ
<p>4. ท่านคิดว่าการออกแบบบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ เรื่อง กิจวัตรประจำวัน ควรมีลักษณะอย่างไร</p> <p>4.1 แบบฝึกหัดที่เน้นเนื้อหาข้อความจำนวนมากเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกมากๆ</p> <p>4.2 แบบฝึกหัดที่เน้นเฉพาะส่วนข้อความสำคัญโดยใช้รูปภาพเป็นหลัก</p>	<p>- แบบฝึกหัดที่เน้นเฉพาะส่วนข้อความสำคัญโดยใช้รูปภาพเป็นหลัก เพราะเป็นแบบฝึกที่เน้นการส่งเสริมการฟังผู้เรียนสามารถดูรูปภาพและฟังเสียงจากบทเรียนการที่มีข้อความจำนวนมากผู้เรียนอาจเกิดความเบื่อหน่าย</p>
<p>5. ท่านคิดว่านอกจากภาพและข้อความที่เป็นส่วนประกอบของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนควรมีสื่อมีลต์มีเดียอื่น ๆ หรือไม่อย่างไร</p>	<p>- อาจมีตัวอย่างวิดีโอสนทนาที่สัมพันธ์กับเนื้อหาหรือเชื่อมโยงกับสถานการณ์โดยอาจนำมาจากสื่ออินเทอร์เน็ตหรืออาจถ่ายคลิปล้วนโดยครูผู้สอน</p>
<p>6. ท่านมีความคิดเห็นและเสนอแนะเพิ่มเติม เรื่อง การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ เรื่อง กิจวัตรประจำวัน อย่างไรบ้าง</p>	<p>- ควรให้บทเรียนแสดงผลและปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียนทันทีและตอบสนองความต้องการของผู้เรียนและมีการให้ผลป้อนกลับเช่น คำชมเพื่อเป็นกำลังใจให้แก่ผู้เรียนและควรเพิ่มเติมในส่วนเมนูช่วยเหลือ เช่น ปุ่มแนะนำการใช้</p>

**สรุปแนวคิดการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน
แบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง เรื่อง กิจวัตรประจำวัน จำนวน 3 ท่าน**

ประเด็นสัมภาษณ์	สรุปแนวคิดจากผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบ
<p>1. ท่านคิดว่าลักษณะของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะเรื่อง กิจวัตรประจำวัน ควรมีการนำเข้าสู่บทเรียนรูปแบบใด</p>	<p>- ควรมีภาพเคลื่อนไหวเพื่อสร้างความสนใจของผู้เรียนอาจใช้ภาพการ์ตูนสีสันสดใสในการนำเสนอควรมีเสียงดนตรีและเสียงบรรยายเพื่อทำความเข้าใจกับผู้เรียน</p>
<p>2. เนื้อหาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ เรื่อง กิจวัตรประจำวัน ซึ่งประกอบไปด้วยเนื้อหา 3 ส่วน</p> <p>2.1 คำศัพท์เกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน</p> <p>2.2 สำนวนการพูดถาม-ตอบเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน</p> <p>2.3 โครงสร้างภาษา-การใช้กริยาวิเศษณ์</p> <p>แสดงความถี่ในประโยคมีความเหมาะสมหรือไม่อย่างไร</p>	<p>- เนื้อหาทั้ง 3 ส่วน มีความเหมาะสมเป็นเรื่องที่ใกล้ตัวผู้เรียน ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตจริงโดยในบทเรียนอาจมีการประยุกต์ให้เหมาะสมกับสถานการณ์จริงและนำไปใช้ได้จริง</p>
<p>3. จากข้อ 2 ท่านคิดว่าการเรียงลำดับเนื้อหาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะเรื่อง กิจวัตรประจำวัน มีความเหมาะสมหรือไม่อย่างไร หรือ</p> <p>3.1 ควรเรียงลำดับการฝึกทักษะตามหัวข้อในข้อ 2</p> <p>3.2 ผู้เรียนเลือกทำแบบฝึกได้ตามอิสระ ไม่ต้องเรียงลำดับเนื้อหา</p>	<p>- ผู้เรียนเลือกทำแบบฝึกได้ตามอิสระ ไม่ต้องเรียงลำดับเนื้อหา เนื่องจากผู้เรียนได้เรียนบทเรียนในห้องเรียนแล้วและได้มาทบทวนและทำแบบฝึกในบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนจึงควรให้อิสระในการฝึกตามความต้องการส่วนบุคคล อีกทั้งผู้เรียนไม่รู้สึกรับเป็นการบังคับให้เรียน</p>

ประเด็นสัมภาษณ์	สรุปแนวคิดจากผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบ
<p>4. ท่านคิดว่าแบบฝึกหัดในบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ เรื่อง กิจวัตรประจำวันควรมีลักษณะอย่างไรจึงจะเหมาะสมกับเนื้อหาและผู้เรียน</p> <p>4.1 แบบเติมคำ</p> <p>4.2 แบบจับคู่</p> <p>4.3 แบบเลือกตอบแบบถูกผิด</p> <p>4.4 แบบเลือกตอบ</p>	<p>สรุปแนวคิดจากผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบ</p> <p>- สามารถใช้ได้ทุกแบบและต้องใช้แบบฝึกหลายๆอย่างเนื่องจากเป็นบทเรียนแบบฝึกทักษะและขึ้นอยู่กับกิจกรรมที่เราออกแบบด้วย ซึ่งทุกแบบฝึกจะส่งเสริมการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนได้แตกต่างกัน โดยให้มีความสัมพันธ์กับเนื้อหาบทเรียน</p>
<p>5. ท่านคิดว่ากิจกรรมการเรียนรู้ที่ช่วยส่งเสริมทักษะการฟัง-พูด ที่เหมาะสมสำหรับการพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ เรื่องกิจวัตรประจำวัน ควรมีลักษณะอย่างไร</p>	<p>- ครูผู้สอนอาจสร้างแรงจูงใจให้แก่ผู้เรียนเช่นมีการแข่งขัน มีรางวัลและมีการเสริมแรงหรืออาจมีตัวอย่างวิดีโอสนทนาที่สัมพันธ์กับเนื้อหาหรือเชื่อมโยงกับสถานการณ์โดยอาจนำมาจากสื่ออินเทอร์เน็ตหรืออาจถ่ายคลิปสั้นโดยครูผู้สอน</p>
<p>6. ท่านมีความคิดเห็นและเสนอแนะเพิ่มเติม เรื่อง การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ เรื่อง กิจวัตรประจำวัน อย่างไรบ้าง</p>	<p>- หลังจากดำเนินการวิจัยแล้วควรนำบทเรียนไปใช้ในห้องเรียนปกติหรือใช้ในสอนเสริมให้ผู้เรียนนำไปเรียนที่บ้านด้วยตนเองหรือครูผู้สอนไม่ทัน</p>

แบบประเมินคุณภาพบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริงของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

คำชี้แจง โปรดแสดงความคิดเห็นของท่าน โดยใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความคิดเห็น ซึ่งระดับการประเมินกำหนดเกณฑ์ตัดสินคุณภาพเป็น 5 ระดับ ดังนี้

ระดับ 5 หมายถึง รายการประเมินมีความเหมาะสมดีมาก

ระดับ 4 หมายถึง รายการประเมินมีความเหมาะสมดี

ระดับ 3 หมายถึง รายการประเมินมีความเหมาะสมปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง รายการประเมินมีความเหมาะสมพอใช้

ระดับ 1 หมายถึง รายการประเมินมีความเหมาะสมควรปรับปรุง

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
1. ส่วนนำของบทเรียน					
1.1 การสร้างความสนใจของผู้เรียน					
1.2 การให้ข้อมูลพื้นฐานที่จำเป็น (วัตถุประสงค์ของบทเรียน เมนูหลัก ส่วนช่วยเหลือ)					
2. ส่วนเนื้อหา					
2.1 โครงสร้างของเนื้อหาชัดเจน เชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่					
2.2 มีความถูกต้องเหมาะสมตามหลักวิชา					
2.3 สอดคล้องกับวัตถุประสงค์					
2.4 สอดคล้องกับการประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอน					
2.5 ปริมาณเนื้อหาแต่ละบทเรียน					
2.6 ลำดับขั้นในการนำเสนอเนื้อหา					

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
3. การใช้ภาษา					
3.1 ใช้ภาษาถูกต้อง เหมาะสม					
3.2 สื่อความหมายได้ชัดเจน เข้าใจง่าย					
3.3 ความยากง่ายเหมาะสมกับผู้เรียน					
4. การออกแบบระบบการเรียนการสอน					
4.1 ออกแบบดีมีความสัมพันธ์ต่อเนื่อง					
4.2 ส่งเสริมการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์					
4.3 มีความยืดหยุ่น สนองความแตกต่างระหว่างบุคคล					
4.4 ความยาวของการนำเสนอแต่ละหน่วย/ตอนเหมาะสม					
4.5 การถ่ายทอดเนื้อหาเหมาะสมน่าสนใจ					
4.6 แบบฝึกหัดมีความเหมาะสม มีความหลากหลาย และปริมาณเพียงพอที่สามารถตรวจสอบความเข้าใจบทเรียนด้วยตนเองได้					
5. การออกแบบด้านกราฟิก					
5.1 ออกแบบหน้าจอเหมาะสม ง่ายต่อการใช้ สีสันเหมาะสมสวยงาม					
5.2 ลักษณะของขนาด สีตัวอักษร ชัดเจน สวยงาม อ่านง่าย เหมาะสมกับระดับผู้เรียน					
5.3 ภาพกราฟิกเหมาะสม ชัดเจน สอดคล้องกับเนื้อหาและมีความสวยงาม มีความคิดสร้างสรรค์ในการออกแบบ และสร้างภาพ					
5.4 คุณภาพการใช้เสียง ดนตรี/บรรยาย ประกอบบทเรียนเหมาะสมชัดเจน น่าสนใจ ชวนคิด น่าติดตาม					

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
6. การออกแบบปฏิสัมพันธ์					
6.1 ออกแบบปฏิสัมพันธ์ให้โปรแกรมใช้งานสะดวกโต้ตอบกับผู้เรียนอย่างสม่ำเสมอ การควบคุมเส้นทางการเดินบทเรียน (Navigation) ชัดเจนถูกต้องตามหลักเกณฑ์และสามารถย้อนกลับไปยังจุดต่างๆได้ง่าย รูปแบบปฏิสัมพันธ์ เช่น การพิมพ์ การสัมผัสที่เหมาะสมมีการควบคุมทิศทาง ความซ้ำเร็วของบทเรียน					
6.2 การใช้ผลป้อนกลับเสริมแรงหรือให้ความช่วยเหลือเหมาะสม ตามความจำเป็น มีข้อมูลป้อนกลับที่เอื้อให้ผู้สอนได้วิเคราะห์และแก้ปัญหา					

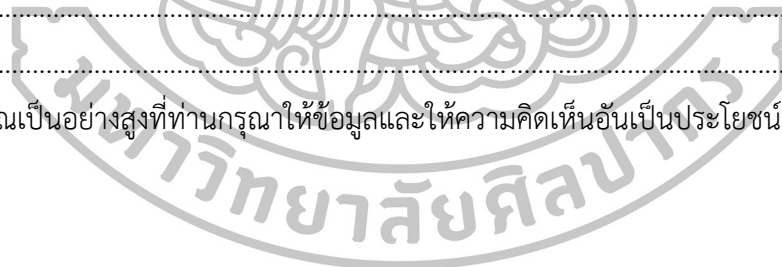
ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงที่ท่านกรุณาให้ข้อมูลและให้ความคิดเห็นอันเป็นประโยชน์ต่องานวิจัยในครั้งนี้

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทางตรง

เรื่อง กิจวัตรประจำวัน (Daily routine)

คำชี้แจง : ให้คณะกรรมการถามคำถามเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวันและให้ผู้เรียนตอบคำถามใช้เวลาประมาณคนละ 5 นาที โดยคำถามข้อที่ 1-3 ให้นักเรียนดูรูปภาพแล้วตอบคำถาม คณะกรรมการให้คะแนนลงในแบบบันทึกคะแนนโดยใช้เกณฑ์การประเมินตามรูบริคที่กำหนดไว้

Part 1 : Vocabulary

ให้นักเรียนดูภาพแล้วตอบคำถาม

1. What does he do after he gets up ?

2. What does she do before she goes to bed ?

3. Where do they go everyday ?

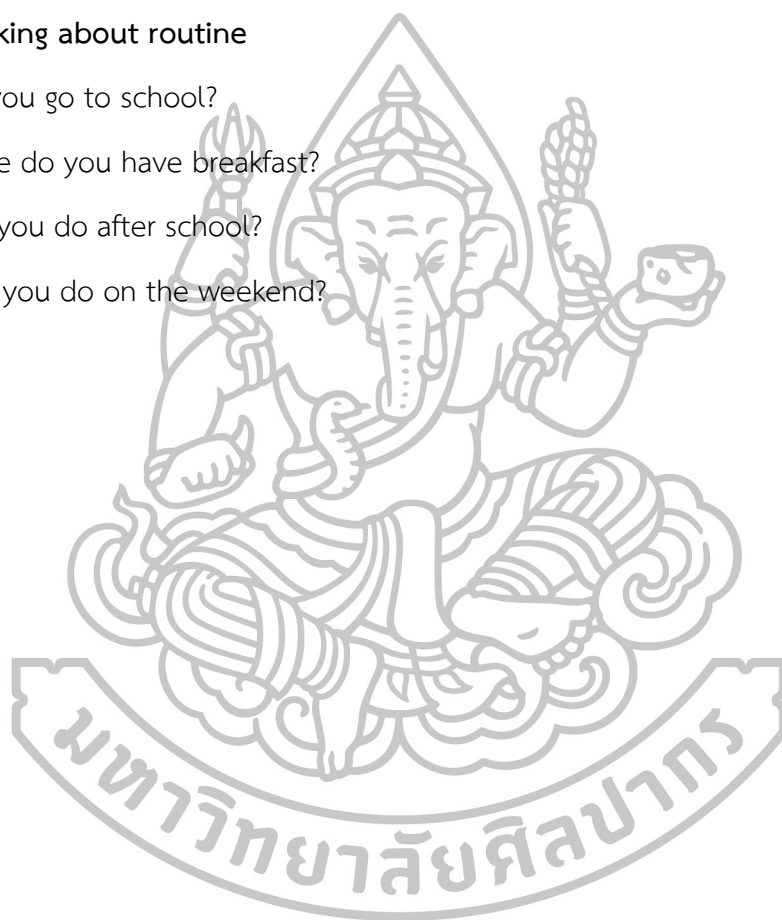

Part 2 : Adverbs of frequency

4. How often do you go shopping?
5. Are you sometimes late for school?
6. How often do you wash your hair?

Part 3 : Talking about routine

7. How do you go to school?
8. What time do you have breakfast?
9. What do you do after school?
10. What do you do on the weekend?

รายละเอียดเกณฑ์การประเมินการฟัง-พูด เรื่อง กิจวัตรประจำวัน

ประเด็นประเมิน การฟัง	เกณฑ์การให้คะแนน				
	5	4	3	2	1
1. การจับใจความและการตีความ	เข้าใจเรื่องที่ฟังในระดับความเร็วปกติ พูดโต้ตอบได้ คล่องแคล่ว	เข้าใจเรื่องที่ฟัง ใช้เวลาคิดตอบเล็กน้อย สามารถพูดโต้ตอบบ้าง	พอเข้าใจเรื่องที่ฟัง สามารถพูดโต้ตอบได้แต่ผิดบางครั้ง	เข้าใจในคำพูดที่พูดซ้ำๆและง่ายๆ สามารถพูดโต้ตอบได้แต่ผิดมาก	ฟังไม่เข้าใจ ไม่สามารถพูดโต้ตอบได้
2. การแสดงออกทางสายตาและกริยาท่าทางประกอบการฟัง	ใช้สายตาและกริยาท่าทางในการสื่อความได้ตลอดการสนทนา	ใช้สายตาและกริยาท่าทางในการสื่อความได้เกือบตลอดการสนทนา	ใช้สายตาและกริยาท่าทางในการสื่อความได้เหมาะสม	ใช้สายตาและกริยาท่าทางในการสื่อความได้ในบางครั้ง	ใช้สายตาและกริยาท่าทางในการสื่อความไม่ถูกต้อง
ประเด็นประเมิน การพูด	เกณฑ์การให้คะแนน				
	5	4	3	2	1
1. ความคล่องแคล่ว	พูดได้อย่างคล่องแคล่วต่อเนื่องและเป็นธรรมชาติ	สามารถโต้ตอบคู่สนทนาได้ แต่พูดติดขัดบ้างในบางครั้ง	พูดโต้ตอบได้บ้างบางประโยคพูดไม่จบ	พูดซ้ำ ไม่ปะติดปะต่อกัน	การสนทนาดำเนินไปยากลำบากและไม่สามารถสื่อความได้
2. การออกเสียง	ออกเสียงแบบเจ้าของภาษาสามารถเข้าใจได้ทั้งหมด	ออกเสียงผิดน้อยมากสามารถสื่อให้ผู้ฟังเข้าใจได้ดี	ออกเสียงผิดบ้าง แต่สามารถสื่อให้ผู้ฟังพอเข้าใจ	ออกเสียงผิดบ่อยสื่อให้ผู้ฟังเข้าใจได้เล็กน้อย	ออกเสียงผิดมากจนไม่สามารถทำให้ผู้ฟังเข้าใจได้เลย
3. การใช้โครงสร้างไวยากรณ์	ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม	ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ได้ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่แต่มีผิดเล็กน้อย	ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ผิดบ้างเป็นบางครั้ง	ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ผิดบ่อยครั้ง	ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ผิดเกือบทั้งหมด
4. การใช้คำศัพท์	ใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์	ใช้คำศัพท์ผิดน้อยมากสามารถสื่อสารได้เป็นส่วนใหญ่	ใช้คำศัพท์ผิดในบางครั้งแต่พอสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้	ใช้คำศัพท์ผิดบ่อยครั้งสามารถใช้คำศัพท์ที่ท่องมาเท่านั้น	ไม่สามารถสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้เลย

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทางอ้อม ก่อนและหลังเรียน

เรื่อง กิจวัตรประจำวัน (Daily routine)

Part 1 : Vocabulary

ให้นักเรียนเลือกคำตอบที่สัมพันธ์กับรูปภาพมากที่สุด

1.

John.....a book every night.

- a. buys
- b. writes
- c. reads
- d. listens

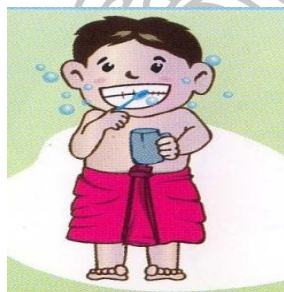
2.

Tom.....football three times a week.

- a. does
- b. plays
- c. takes
- d. washes

3.

Miketwice a day.

- a. washes hair
- b. brushes hair
- c. washes dishes
- d. brushes teeth

4.

Sarah.....every day.

- a. reads books
- b. goes to school
- c. takes a shower
- d. brushes her teeth

5.

She.....in the afternoon.

- a. gets dressed
- b. takes a shower
- c. listens to music
- d. watches television

6.

What does Lisa do in morning ?

- a. She gets up.
- b. She plays game.
- c. She does homework.
- d. She washes clothes.

7.

What does he do after he gets up ?

- a. He makes up
- b. He reads books
- c. He washes clothes.
- d. He makes a bed.

8.

What does he do on the weekend ?

- a. He plays sports.
- b. He cooks dinner.
- c. He works on farm.
- d. He washes a car.

9.

What do they do every day ?

- a. They have classes.
- b. They do homework.
- c. They have breakfast.
- d. They come back home.

10.

What does she do three times a week ?

- a. She washes a car.
- b. She washes dishes.
- c. She washes clothes.
- d. She washes her hair.

11.

What does he do twice a day ?

- a. He washes his face.
- b. He watches television.
- c. He brushes his teeth.
- d. He takes a shower.

12.

What does she do for exercise ?

- a. She rides a bicycle.
- b. She reads a bicycle.
- c. She plays a bicycle.
- d. She washes a bicycle.

13.

How do they go to school ?

- a. They take a bus.
- b. They take a plane.
- c. They drive a bus.
- d. They drive a plane.

14.

What do they do on the weekend ?

- a. They go to the gym.
- b. They go to the beach.
- c. They go to the cinema.
- d. They go shopping at the mall.

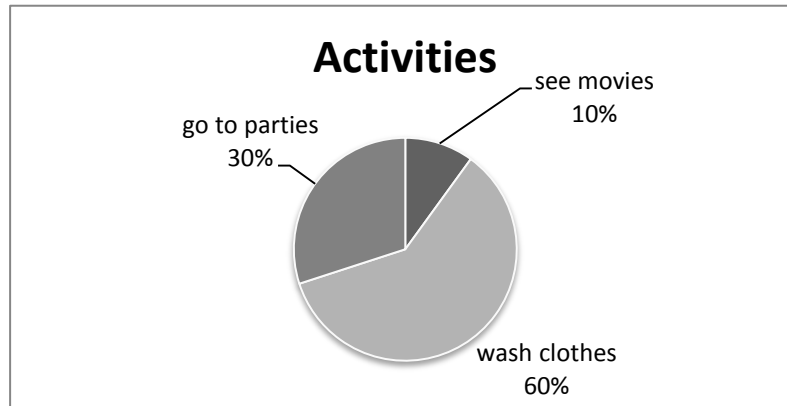
15.

What does she do on the weekend ?

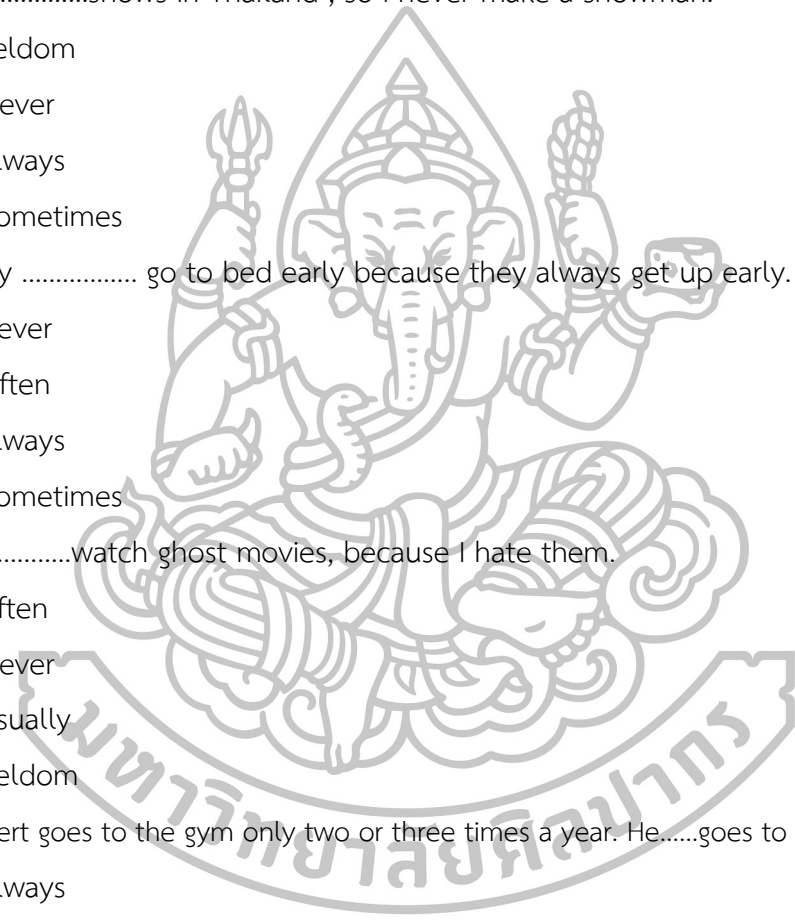
- a. She washes a car.
- b. She washes clothes.
- c. She washes her hair.
- d. She washes dishes.

Part 2 : Adverbs of frequency : Study the pie charts use the information to answer the questions number 16-18

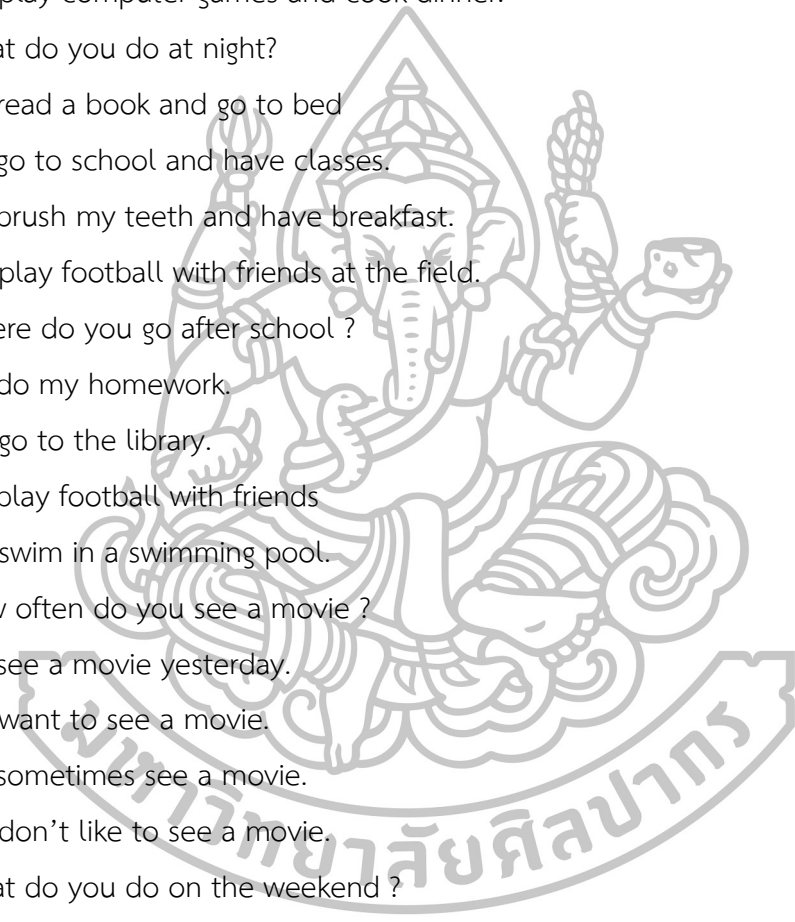
16. How often do you see movies ?
- I often see movies.
 - I always see movies.
 - I seldom see movies.
 - I never see a movie.
17. How often do you wash your clothes ?
- I always wash my clothes.
 - I seldom wash my clothes.
 - I frequently wash my clothes.
 - I sometimes wash my clothes.
18. How often do you go to parties ?
- I usually go to parties.
 - I seldom go to parties.
 - I frequently go to parties.
 - I sometimes go to parties.
19. Which one is the meaning of “always” ?
- I go shopping once a month.
 - I swim only on the weekend.
 - I get up at 6 o'clock every day.
 - I wash my hair three times a week.

20. "I often wash my clothes" means.....
- a. I wash my clothes every day.
 - b. I wash my clothes once a week.
 - c. I wash my clothes once a month.
 - d. I wash my clothes 4 times a week.
21. It.....snows in Thailand , so I never make a snowman.
- a. seldom
 - b. never
 - c. always
 - d. sometimes
22. They go to bed early because they always get up early.
- a. never
 - b. often
 - c. always
 - d. sometimes
23. I.....watch ghost movies, because I hate them.
- a. often
 - b. never
 - c. usually
 - d. seldom
24. Robert goes to the gym only two or three times a year. He.....goes to the gym.
- a. always
 - b. never
 - c. usually
 - d. seldom
25. I like to go fishing very much but I don't have time. I work very hard. I only go fishing twice a year. I go fishing.
- a. rarely
 - b. always
 - c. usually
 - d. never

Part 3 : Talking about routine

26. What do you do in the morning ?
- I get up and take a shower.
 - I have lunch and go to the library.
 - I play sports with friends after school.
 - I play computer games and cook dinner.
27. What do you do at night?
- I read a book and go to bed
 - I go to school and have classes.
 - I brush my teeth and have breakfast.
 - I play football with friends at the field.
28. Where do you go after school ?
- I do my homework.
 - I go to the library.
 - I play football with friends
 - I swim in a swimming pool.
29. How often do you see a movie ?
- I see a movie yesterday.
 - I want to see a movie.
 - I sometimes see a movie.
 - I don't like to see a movie.
30. What do you do on the weekend ?
- I go to school every day.
 - I play football after school.
 - I read books before go to bed.
 - I do my homework on Sundays
31. How does he go home ?
- He has dinner.
 - He takes a bus.
 - He goes to school.
 - He reads cartoon books.

Choose the questions from the given answers.

32. I walk to school.
- How do you go to school ?
 - What do you do after school ?
 - What time do you go to school ?
 - How often do you go to school ?
33. I sometimes go shopping?
- Where do you go shopping ?
 - Why do you like to go shopping ?
 - What time do you go shopping ?
 - How often do you go shopping ?

From the following set of words what is the best sentence.

34. two times play they hockey a week
- play two times a week they hockey
 - play hockey two times they a week
 - they play hockey two times a week
 - they play a week two times hockey
35. sometimes he listens to at home music
- sometimes listens to music he at home.
 - sometimes at home he music listens to
 - he sometimes listens to music at home
 - he listens to music at sometimes home

Read Tom's daily routine and then answer the question number 36-40

Tom's daily routine

Tom at 6 o'clock. He and . He leaves the house at

7.00. He walks to school. School starts at 8.00. He has lunch at 12.00.

School finishes at 4.00. He gets home from school at 4.30. Then, he goes to play

football and meets his friends. He goes home for at 7.00. He does his

homework and . He at 10.00.

36. What does he do after brushing his teeth ?

- He gets dressed.
- He has breakfast.
- He meets his friends.
- He does his homework

37. What does he do at 12.00 ?

- He watches TV.
- He has lunch.
- He goes to bed.
- He leaves the house.

38. How does he go to school ?

- He walks to school.
- He goes to school by car.
- He goes to school by bus.
- He goes to school by bicycle.

39. What does he do after school ?

- a. He watches T.V.
- b. He brushes his teeth.
- c. He does his homework.
- d. He goes to play football.

40. What time does he have dinner ?

- a. 7.00 a.m.
- b. 7.00 p.m.
- c. 12.00 a.m.
- d. 12.00 p.m.

แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ

ในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง เรื่อง กิจวัตรประจำวัน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้มีจุดประสงค์เพื่อสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ เรื่อง กิจวัตรประจำวัน โดยให้นักเรียนอ่านรายการประเมิน แล้วใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างแต่ละข้อที่ตรงกับความรู้สึกของนักเรียน

ระดับการประเมินกำหนดเกณฑ์ตัดสินคุณภาพแบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

ระดับ 5 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับมาก

ระดับ 3 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับน้อย

ระดับ 1 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับน้อยที่สุด

รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
	5	4	3	2	1
1. การนำเสนอบทเรียนมีความน่าสนใจ					
2. สีและขนาดตัวอักษร สวยงาม ชัดเจน					
3. ภาพประกอบสวยงามเหมาะสมกับเนื้อหา					
4. เสียงดนตรี เสียงบรรยาย มีความชัดเจน เหมาะสม					
5. บทเรียนใช้งานง่าย สะดวก					
6. เนื้อหาบทเรียนมีความยากง่ายเหมาะสมกับนักเรียน					
7. ระยะเวลาเรียนบทเรียน เหมาะสมกับเนื้อหา					
8. การจัดลำดับเนื้อหาในแต่ละบทเรียนเหมาะสม					
9. นักเรียนมีโอกาสเลือกบทเรียนตามต้องการได้					
10. นักเรียนได้รับประโยชน์จากบทเรียน					
11. บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยให้ทักษะการฟัง-พูดดีขึ้น					
12. บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนนี้ช่วยให้นักเรียนสนใจเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง					

ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

ตารางที่ 5 แสดงประสิทธิภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนการทดลองรายบุคคล

คนที่	คะแนนทดสอบระหว่างเรียน				คิดเป็นร้อยละ	คะแนนทดสอบหลังเรียน	คิดเป็นร้อยละ
	ตอนที่ 1	ตอนที่ 2	ตอนที่ 3	รวม			
		30	30	30	90		20
1	25	22	24	71	78.89	15	75.00
2	21	19	20	60	66.67	14	70.00
3	17	16	19	52	57.78	12	60.00
รวม	63	57	63	183	$E_1=67.78$	41	$E_2=68.33$

ตารางที่ 6 แสดงประสิทธิภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนการทดลองกลุ่มเล็ก

คนที่	คะแนนทดสอบระหว่างเรียน				คิดเป็นร้อยละ	คะแนนทดสอบหลังเรียน	คิดเป็นร้อยละ
	ตอนที่ 1	ตอนที่ 2	ตอนที่ 3	รวม			
		30	30	30	90		20
1	25	22	24	71	78.89	16	80.00
2	26	21	23	70	77.78	17	85.00
3	24	21	25	70	77.78	18	90.00
4	22	19	20	61	67.78	16	80.00
5	24	20	21	65	72.22	14	70.00
6	22	21	19	62	68.89	15	75.00
7	23	22	23	68	75.56	13	65.00
8	20	19	20	59	65.56	14	70.00
9	20	18	20	58	64.44	12	60.00
รวม	206	183	195	584	$E_1=72.10$	135	$E_2=75.00$

ตารางที่ 7 แสดงประสิทธิภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนการทดลองภาคสนาม

คนที่	คะแนนทดสอบระหว่างเรียน				คิดเป็นร้อยละ	คะแนนทดสอบหลังเรียน	คิดเป็นร้อยละ
	ตอนที่ 1	ตอนที่ 2	ตอนที่ 3	รวม			
	30	30	30	90		20	
1	27	25	24	76	84.44	18	90.00
2	28	24	23	75	83.33	17	85.00
3	26	22	25	73	81.11	18	90.00
4	26	23	23	72	80.00	16	80.00
5	27	22	25	74	82.22	15	75.00
6	26	24	24	74	82.22	17	85.00
7	27	27	28	82	91.11	19	95.00
8	24	21	26	71	78.89	14	70.00
9	27	24	25	76	84.44	16	80.00
10	25	21	22	68	75.56	15	75.00
11	24	22	23	69	76.67	16	80.00
12	22	21	21	64	71.11	15	75.00
13	26	20	22	68	75.56	16	80.00
14	24	20	22	66	73.33	15	75.00
15	23	21	24	68	75.56	18	90.00
16	25	19	23	67	74.44	17	85.00
17	28	26	26	80	88.89	18	90.00
18	25	20	23	68	75.56	15	75.00
19	26	23	25	74	82.22	17	85.00
20	27	23	26	76	84.44	18	90.00
รวม	513	448	480	1441	80.06	330	82.50

ตารางที่ 8 เปรียบเทียบค่าร้อยละคะแนนจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางตรงและค่าร้อยละผลต่างของคะแนน

คนที่	ก่อนเรียน		หลังเรียน		ผลต่าง ร้อยละ
	คะแนน	ร้อยละ	คะแนน	ร้อยละ	
1	13.50	45.00	19.50	65.00	20.00
2	12.50	41.67	18.50	61.67	20.00
3	16.50	55.00	22.50	75.00	20.00
4	13.50	45.00	21.50	71.67	26.67
5	16.50	55.00	24.50	81.67	26.67
6	14.50	48.33	22.50	75.00	26.67
7	13.50	45.00	21.50	71.67	26.67
8	12.50	41.67	18.50	61.67	20.00
9	15.00	50.00	22.50	75.00	25.00
10	11.50	38.33	19.50	65.00	26.67
11	10.50	35.00	18.50	61.67	26.67
12	12.50	41.67	22.50	75.00	33.33
13	13.50	45.00	19.50	65.00	20.00
14	13.00	43.33	18.50	61.67	18.33
15	15.50	51.67	22.50	75.00	23.33
16	14.50	48.33	21.50	71.67	23.33
17	16.50	55.00	25.00	83.33	28.33
18	12.50	41.67	19.50	65.00	23.33
19	13.50	45.00	21.50	71.67	26.67
20	17.50	58.33	24.50	81.67	23.33
21	12.50	41.67	21.50	71.67	30.00
22	14.50	48.33	19.50	65.00	16.67
23	11.50	38.33	20.50	68.33	30.00
24	12.50	41.67	19.50	65.00	23.33
25	16.50	55.00	22.50	75.00	20.00
26	17.50	58.33	23.50	78.33	20.00
\bar{x}	14.00	46.67	21.21	70.71	24.04
S.D.	1.94	6.46	1.99	6.64	4.14

ตารางที่ 9 เปรียบเทียบค่าร้อยละคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางอ้อมและค่าร้อยละผลต่างของคะแนน

คนที่	ก่อนเรียน		หลังเรียน		ผลต่าง ร้อยละ
	คะแนน	ร้อยละ	คะแนน	ร้อยละ	
1	8.00	40.00	15.00	75.00	35.00
2	6.00	30.00	16.00	80.00	50.00
3	12.00	60.00	19.00	95.00	35.00
4	9.00	45.00	15.00	75.00	30.00
5	10.00	50.00	18.00	90.00	40.00
6	9.00	45.00	16.00	80.00	35.00
7	10.00	50.00	17.00	85.00	35.00
8	11.00	55.00	18.00	90.00	35.00
9	8.00	40.00	16.00	80.00	40.00
10	9.00	45.00	17.00	85.00	40.00
11	7.00	35.00	16.00	80.00	45.00
12	8.00	40.00	15.00	75.00	35.00
13	7.00	35.00	16.00	80.00	45.00
14	10.00	50.00	18.00	90.00	40.00
15	12.00	60.00	16.00	80.00	20.00
16	10.00	50.00	15.00	75.00	25.00
17	11.00	55.00	17.00	85.00	30.00
18	7.00	35.00	14.00	70.00	35.00
19	8.00	40.00	16.00	80.00	40.00
20	11.00	55.00	19.00	95.00	40.00
21	9.00	45.00	17.00	85.00	40.00
22	7.00	35.00	15.00	75.00	40.00
23	8.00	40.00	17.00	85.00	45.00
24	10.00	50.00	18.00	90.00	40.00
25	9.00	45.00	17.00	85.00	40.00
26	8.00	40.00	18.00	90.00	50.00
\bar{x}	9.00	45.00	16.58	82.88	37.88
S.D.	1.62	8.12	1.33	6.66	6.81

ตารางที่ 10 เปรียบเทียบค่าร้อยละคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางตรงและทางอ้อม
รวมกันและค่าร้อยละผลต่างของคะแนน

คนที่	ก่อนเรียน				หลังเรียน				ผลต่าง
	ทางตรง	ทางอ้อม	รวม	ร้อยละ	ทางตรง	ทางอ้อม	รวม	ร้อยละ	
1	13.50	8.00	21.50	43.00	19.50	15.00	34.50	69.00	26.00
2	12.50	6.00	18.50	37.00	18.50	16.00	34.50	69.00	32.00
3	16.50	12.00	28.50	57.00	22.50	19.00	41.50	83.00	26.00
4	13.50	9.00	22.50	45.00	21.50	15.00	36.50	73.00	28.00
5	16.50	10.00	26.50	53.00	24.50	18.00	42.50	85.00	32.00
6	14.50	9.00	23.50	47.00	22.50	16.00	38.50	77.00	30.00
7	13.50	10.00	23.50	47.00	21.50	17.00	38.50	77.00	30.00
8	12.50	11.00	23.50	47.00	18.50	18.00	36.50	73.00	26.00
9	15.00	8.00	23.00	46.00	22.50	16.00	38.50	77.00	31.00
10	11.50	9.00	20.50	41.00	19.50	17.00	36.50	73.00	32.00
11	10.50	7.00	17.50	35.00	18.50	16.00	34.50	69.00	34.00
12	12.50	8.00	20.50	41.00	22.50	15.00	37.50	75.00	34.00
13	13.50	7.00	20.50	41.00	19.50	16.00	35.50	71.00	30.00
14	13.00	10.00	23.00	46.00	18.50	18.00	36.50	73.00	27.00
15	15.50	12.00	27.50	55.00	22.50	16.00	38.50	77.00	22.00
16	14.50	10.00	24.50	49.00	21.50	15.00	36.50	73.00	24.00
17	16.50	11.00	27.50	55.00	25.00	17.00	42.00	84.00	29.00
18	12.50	7.00	19.50	39.00	19.50	14.00	33.50	67.00	28.00
19	13.50	8.00	21.50	43.00	21.50	16.00	37.50	75.00	32.00
20	17.50	11.00	28.50	57.00	24.50	19.00	43.50	87.00	30.00
21	12.50	9.00	21.50	43.00	21.50	17.00	38.50	77.00	34.00
22	14.50	7.00	21.50	43.00	19.50	15.00	34.50	69.00	26.00
23	11.50	8.00	19.50	39.00	20.50	17.00	37.50	75.00	36.00
24	12.50	10.00	22.50	45.00	19.50	18.00	37.50	75.00	30.00
25	16.50	9.00	25.50	51.00	22.50	17.00	39.50	79.00	28.00
26	17.50	8.00	25.50	51.00	23.50	18.00	41.50	83.00	32.00
x	14.00	9.00	23.00	46.00	21.21	16.58	37.79	75.58	29.58
S.D.	1.94	1.62	3.05	6.09	1.99	1.33	2.69	5.38	3.38

ตารางที่ 11 ผลการประเมินคุณภาพบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเรื่อง กิจวัตรประจำวัน

รายการประเมิน	คะแนนประเมินของผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)						รวม	\bar{x}	S.D.	สรุปผล การ ประเมิน
	1	2	3	4	5	6				
1. ส่วนนำของบทเรียน										
1.1 การสร้างความสนใจของผู้เรียน	5	4	5	5	5	5	29	4.83	0.41	ดีมาก
1.2 การให้ข้อมูลพื้นฐานที่จำเป็น (วัตถุประสงค์ของบทเรียน เมนูหลัก ส่วนช่วยเหลือ)	5	4	5	4	5	5	28	4.67	0.52	ดีมาก
2. ส่วนเนื้อหา										
2.1 โครงสร้างของเนื้อหาชัดเจน เชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่	5	4	4	5	4	4	26	4.33	0.52	ดี
2.2 มีความถูกต้องเหมาะสมตาม หลักวิชา	5	5	5	5	5	5	30	5.00	0.00	ดีมาก
2.3 สอดคล้องกับวัตถุประสงค์	5	4	5	5	5	5	29	4.83	0.41	ดีมาก
2.4 สอดคล้องกับการประยุกต์ใช้ ในการเรียนการสอน	5	4	5	5	5	4	28	4.67	0.52	ดีมาก
2.5 ปริมาณเนื้อหาแต่ละบทเรียน	4	4	5	4	4	4	25	4.17	0.41	ดี
2.6 ลำดับขั้นในการนำเสนอ เนื้อหา	5	4	4	5	5	5	28	4.67	0.52	ดีมาก
3. การใช้ภาษา										
3.1 ใช้ภาษาถูกต้อง เหมาะสม	5	5	5	5	5	5	30	5.00	0.00	ดีมาก
3.2 สื่อความหมายได้ชัดเจน เข้าใจง่าย	5	5	5	5	5	5	30	5.00	0.00	ดีมาก
3.3 ความยากง่ายเหมาะสมกับ ผู้เรียน	4	4	4	4	5	5	26	4.33	0.52	ดี
4. การออกแบบระบบการเรียนการสอน										
4.1 ออกแบบการเรียนการสอนดี มีความสัมพันธ์ต่อเนื่อง	5	5	5	5	5	5	30	5.00	0.00	ดีมาก
4.2 ส่งเสริมการพัฒนาความคิด สร้างสรรค์	4	4	4	5	5	4	26	4.33	0.52	ดี

ตารางที่ 11 ผลการประเมินคุณภาพบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเรื่อง กิจวัตรประจำวัน (ต่อ)

รายการประเมิน	คะแนนประเมินของผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)						รวม	\bar{x}	S.D.	สรุปผล การ ประเมิน
	1	2	3	4	5	6				
4.3 มีความยืดหยุ่น สอนความแตกต่างระหว่างบุคคล	5	4	5	4	5	4	27	4.50	0.55	ดีมาก
4.4 ความยาวของการนำเสนอแต่ละหน่วย/ตอนเหมาะสม	5	4	5	4	4	5	27	4.50	0.55	ดีมาก
4.5 การถ่ายทอดเนื้อหาเหมาะสม น่าสนใจ	5	4	5	5	5	4	28	4.67	0.52	ดีมาก
4.6 แบบฝึกหัดมีความเหมาะสม มีความหลากหลาย และปริมาณเพียงพอที่สามารถตรวจสอบความเข้าใจบทเรียนด้วยตนเองได้	5	4	5	5	5	4	28	4.67	0.52	ดีมาก
5. การออกแบบด้านกราฟิก										
5.1 ออกแบบหน้าจอเหมาะสม ง่ายต่อการใช้ สัดส่วนเหมาะสม สวยงาม	5	5	5	5	5	5	30	5.00	0.00	ดีมาก
5.2 ลักษณะของขนาด สีตัวอักษร ชัดเจน สวยงาม อ่านง่าย เหมาะสมกับระดับผู้เรียน	5	5	5	5	5	5	30	5.00	0.00	ดีมาก
5.3 ภาพกราฟิกเหมาะสม ชัดเจน สอดคล้องกับเนื้อหาและมีความสวยงาม มีความคิดสร้างสรรค์ในการออกแบบ และสร้างภาพ	5	5	5	5	5	5	30	5.00	0.00	ดีมาก
5.4 คุณภาพการใช้เสียง ดนตรี/บรรยาย ประกอบบทเรียนเหมาะสม ชัดเจน น่าสนใจ ชวนคิด น่าติดตาม	4	5	5	5	5	5	29	4.83	0.41	ดีมาก

ตารางที่ 11 ผลการประเมินคุณภาพบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเรื่อง กิจวัตรประจำวัน (ต่อ)

รายการประเมิน	คะแนนประเมินของผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)						รวม	\bar{x}	S.D.	สรุปผล การ ประเมิน
	1	2	3	4	5	6				
6. การออกแบบปฏิสัมพันธ์										
6.1 ออกแบบปฏิสัมพันธ์ให้ โปรแกรมใช้ง่าย สะดวกโต้ตอบกับ ผู้เรียนอย่างสม่ำเสมอ การควบคุม เส้นทางการเดินบทเรียน (Navigation) ชัดเจนถูกต้องตาม หลักเกณฑ์และสามารถย้อนกลับไป ยังจุดต่างๆได้ง่าย รูปแบบปฏิสัมพันธ์ เช่น การพิมพ์ การสัมผัสที่เหมาะสม มีการควบคุมทิศทาง ความซ้ำเร็วของ บทเรียน	5	4	5	5	5	5	29	4.83	0.41	ดีมาก
6.2 การใช้ผลป้อนกลับเสริมแรง หรือให้ความช่วยเหลือเหมาะสม ตามความจำเป็น มีข้อมูลป้อนกลับที่ เอื้อให้ผู้สอนได้วิเคราะห์และ แก้ปัญหา	5	4	5	5	5	4	28	4.67	0.52	ดีมาก
ค่าเฉลี่ยรวม								4.72	0.34	ดีมาก

ตารางที่ 12 ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ทางตรง

จุดประสงค์การเรียนรู้	ข้อที่	พฤติกรรมที่วัด	ผลการประเมินของ ผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)			ค่า IOC	สรุปผล
			1	2	3		
1. บอกความหมายคำศัพท์ และสำนวนเกี่ยวกับกิจวัตร ประจำวันได้ถูกต้อง	1	ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	2	ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	3	ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
2. ใช้กริยาวิเศษณ์แสดง ความถี่ในประโยคได้ถูกต้อง	4	ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	5	ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	6	ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
3. ตอบคำถามเกี่ยวกับ กิจวัตรประจำวันได้	7	ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	8	ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	9	ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	10	ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

ตารางที่ 13 ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ทางอ้อม

จุดประสงค์การเรียนรู้	ข้อที่	พฤติกรรมที่วัด	ผลการประเมิน ของผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)			ค่า IOC	สรุปผล
			1	2	3		
1. บอกความหมายคำศัพท์ และสำนวนเกี่ยวกับกิจวัตร ประจำวันได้ถูกต้อง	1	ความรู้ ความจำ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	2	ความรู้ ความจำ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	3	ความรู้ ความจำ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	4	ความรู้ ความจำ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	5	ความรู้ ความจำ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	6	ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	7	ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	8	ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	9	ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	10	ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	11	ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	12	ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	13	ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	14	ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	15	ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
2. ใช้กริยาวิเศษณ์แสดง ความถี่ในประโยคได้ถูกต้อง	16	ความรู้ ความจำ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	17	ความรู้ ความจำ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	18	ความรู้ ความจำ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	19	ความรู้ ความจำ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	20	ความรู้ ความจำ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	21	ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	22	ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	23	ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	24	ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	25	ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

ตารางที่ 13 ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
(ต่อ)

จุดประสงค์การเรียนรู้	ข้อที่	พฤติกรรมที่วัด	ผลการประเมินของ ผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)			ค่า IOC	สรุปผล
			1	2	3		
3. ตอบคำถามเกี่ยวกับ กิจวัตรประจำวันได้	26	ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	27	ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	28	ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	29	ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	30	ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	31	ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	32	ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	33	การนำไปใช้	+1	+1	+0	0.67	ใช้ได้
	34	การนำไปใช้	+1	+1	+0	0.67	ใช้ได้
	35	ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	36	ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	37	ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
	38	ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
39	ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้	
40	ความเข้าใจ	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้	

ตารางที่ 14 ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตร KR-20 ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

จุดประสงค์การเรียนรู้	ข้อที่	ค่าความยากง่าย (p)	ค่าอำนาจจำแนก (r)	แปลผล	ข้อสอบที่ใช้จริง 20 ข้อ
1. บอกความหมายคำศัพท์และสำนวนเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวันได้ถูกต้อง	1	0.40	0.13	คัดออก	
	2	0.43	0.33	ใช้ได้	ข้อที่ 1
	3	0.10	0.07	คัดออก	
	4	0.67	0.53	ใช้ได้	ข้อที่ 2
	5	0.53	0.00	คัดออก	
	6	0.77	0.33	ใช้ได้	ข้อที่ 3
	7	0.80	0.13	คัดออก	
	8	0.80	0.00	คัดออก	
	9	0.27	0.13	คัดออก	
	10	0.83	0.20	คัดออก	
	11	0.73	0.40	ใช้ได้	ข้อที่ 4
	12	0.53	0.40	ใช้ได้	ข้อที่ 5
	13	0.57	0.33	ใช้ได้	ข้อที่ 6
	14	0.73	0.13	คัดออก	
	15	0.60	0.27	ใช้ได้	ข้อที่ 7
2. ใช้กริยาวิเศษณ์แสดงความถี่ในประโยคได้ถูกต้อง	16	0.73	0.27	ใช้ได้	ข้อที่ 8
	17	0.67	-0.13	คัดออก	
	18	0.47	0.27	ใช้ได้	ข้อที่ 9
	19	0.60	0.27	ใช้ได้	ข้อที่ 10
	20	0.47	0.13	คัดออก	
	21	0.57	-0.33	คัดออก	
	22	0.60	0.27	ใช้ได้	ข้อที่ 11
	23	0.67	0.27	ใช้ได้	ข้อที่ 12
	24	0.73	0.13	คัดออก	
	25	0.27	0.13	คัดออก	

ตารางที่ 14 ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตร KR-20 ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ต่อ)

จุดประสงค์การเรียนรู้	ข้อที่	ค่าความยากง่าย (p)	ค่าอำนาจจำแนก (r)	แปลผล	ข้อสอบที่ใช้จริง 20 ข้อ
3. ตอบคำถามเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวันได้	26	0.43	0.33	ใช้ได้	ข้อที่ 13
	27	0.73	0.00	คัดออก	
	28	0.67	0.13	คัดออก	
	29	0.50	0.33	ใช้ได้	ข้อที่ 14
	30	0.73	0.27	ใช้ได้	ข้อที่ 15
	31	0.73	0.13	คัดออก	
	32	0.50	0.20	ใช้ได้	ข้อที่ 16
	33	0.43	0.20	คัดออก	
	34	0.47	0.13	คัดออก	
	35	0.43	0.33	ใช้ได้	ข้อที่ 17
	36	0.63	0.47	ใช้ได้	ข้อที่ 18
	37	0.63	0.73	ใช้ได้	ข้อที่ 19
	38	0.60	0.13	คัดออก	
	39	0.67	0.13	คัดออก	
	40	0.57	0.33	ใช้ได้	ข้อที่ 20

ข้อสอบที่ผ่านเกณฑ์ ต้องมีค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.20 ถึง 0.80 และค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.20 ขึ้นไป ซึ่งได้ข้อสอบที่ผ่านเกณฑ์จำนวน 20 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 2, 4, 6, 11, 12, 13, 15, 16, 18, 19, 22, 23, 26, 29, 30, 32, 35, 36, 37, 40

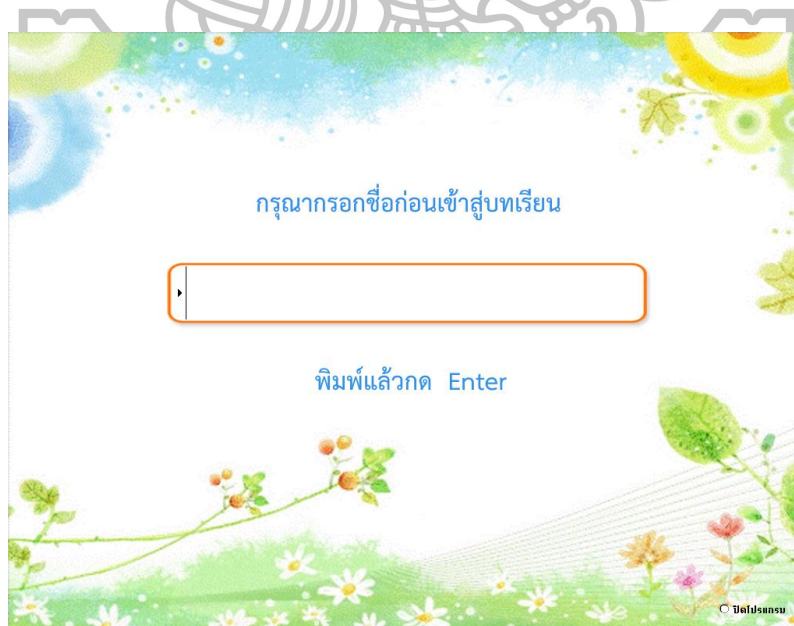
ผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตร KR-20 ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 20 ข้อ ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.69

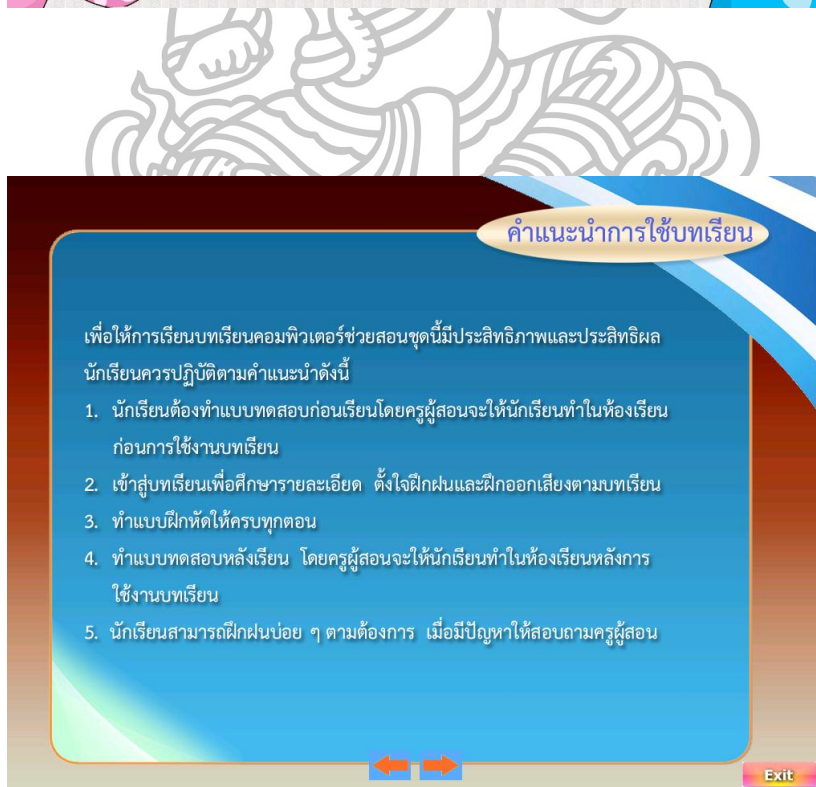

ภาคผนวก ง

ตัวอย่างบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะเรื่องกิจวัตรประจำวัน

ตัวอย่างบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในรายวิชา
ภาษาอังกฤษในชีวิตจริง เรื่อง กิจวัตรประจำวัน

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. บอกความหมายของคำศัพท์ ส่วนวนเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวันได้ถูกต้อง
2. ใช้กริยาวิเศษณ์แสดงความถี่ ในประโยคได้ถูกต้อง
3. ตอบคำถามเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวันของตนเองได้

Exit

ปุ่มการใช้งานโปรแกรม

- Menu** ปุ่ม Menu สำหรับกลับหน้าเมนูหลัก
- ปุ่ม Sound สำหรับคลิกฟังเสียง
- ปุ่ม Back สำหรับย้อนกลับไปหน้าก่อน
- ปุ่ม Next สำหรับเปิดหน้าต่อไป
- Help** ปุ่ม Help สำหรับดูปุ่มการใช้งานโปรแกรม
- Exit** ปุ่ม Exit สำหรับออกจากโปรแกรม

Exit

ทบทวนความรู้เดิม

การฝึกสนทนาเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวันของตนเองเป็นการส่งเสริมให้มีทักษะการฟัง-พูด และถาม-ตอบโดยการเล่ากิจวัตรประจำวันของตนเอง ซึ่งเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นประจำ โดยการใช้ Present Simple Tense โดยมีรายละเอียดที่สำคัญในการทบทวนเนื้อหา คือ

- คำศัพท์เกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน
(Vocabulary: Daily routine)
- การพูดถาม-ตอบเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน
(Talking about routine)
- โครงสร้างภาษา: ใช้กริยาวิเศษณ์แสดงความถี่ในประโยค
(Adverb of frequency)

[Exit](#)

บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ

เรื่อง

Daily Routine : กิจวัตรประจำวัน

1. Vocabulary : ศึกษาคำศัพท์
2. Talking about routine : ถาม - ตอบ
3. Adverb of frequency : กริยาวิเศษณ์
4. Video clips : คลิปวิดีโอการสนทนา

[Menu](#) ชื่อผู้ใช้ : [Help](#) [Exit](#)

บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ เรื่อง Daily Routine กิจวัตรประจำวัน

1 Vocabulary : ศึกษาคำศัพท์

Listening : Speaking practice

Exercise 1

Exercise 2

Exercise 3

Exit

1. Vocabulary : ศึกษาคำศัพท์

get up

< >

Speaker icon

Exit

1. Vocabulary : ศึกษาคำศัพท์

take a bus

Exit

แบบฝึกทักษะ Vocabulary Exercise 1

ให้นักเรียนดูภาพประกอบที่กำหนดให้ แล้วคลิกเลือกข้อความที่มีความหมายตรงกัน

ข้อที่ 1

- a. read books.
- b. listen to music
- c. get up
- d. watch T.V.

Yes

No

ออก

แบบฝึกทักษะ Vocabulary Exercise 2

ให้นักเรียนจับคู่รูปภาพกับประโยคให้สัมพันธ์กัน

1 _____

2 _____

3 _____

4 _____

5 _____

← ใช้เมาส์ลากข้อความด้านขวามือ
ไปวางในช่องว่างด้านซ้ายมือ

She cooks dinner.

She reads books.

She plays tennis.

She listens to the radio.

She rides a bicycle.

ออก

แบบฝึกทักษะ Vocabulary Exercise 3

ให้นักเรียนเติมพยัญชนะลงในช่องว่างให้สมบูรณ์ พิมพ์แล้วกดปุ่ม Enter

ข้อที่ 1

play gam s

ออก

ชื่อผู้ใช้งาน : tan วันที่ 27 เมษายน 2559
เวลา 23:02:52

ผลคะแนน

Vocabulary : Exercise 3

คะแนนเต็ม 10 คะแนน

ตอบถูก 6 ข้อ

ตอบผิด 0 ข้อ

รวมได้ 5 คะแนน

ปริ้นท์ผลคะแนน

ออก

บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ เรื่อง Daily Routine กิจกรรมประจำวัน

2 Talking about routine : ถาม - ตอบ

Listening : Speaking practice

Exercise 1

Exercise 2

Exercise 3

Exit

2. Talking about routine : ถาม - ตอบ

What time do you get up?

I get up at 6.00 O'clock.

< > 🔊 Exit

แบบฝึกทักษะ Talking about routine **Exercise 1**

ให้นักเรียนคลิกปุ่มฟังเสียง แล้วคลิกเลือกประโยคคำตอบที่สัมพันธ์กัน

ข้อที่ 1

▶️ ฟังเสียง

- a. What do you do after school ?
- b. What time do you do homework ?
- c. What time do you leave home ?
- d. What do you do at home ?

Yes No

ออก

แบบฝึกทักษะ Talking about routine **Exercise 2**

ให้นักเรียนจับคู่รูปภาพกับประโยคให้สัมพันธ์กัน

1 What time do you have dinner?

2 How do you go to school?

3 When do you read books?

4 What do you do after school?

5 What time does school finish?

ใช้เมาส์ลากข้อความด้านขวามือ
ไปวางในช่องว่างด้านซ้ายมือ

I play football.

I read books in the evening.

The school finishes at 4.30.

I have dinner at 7.00 p.m.

I take a bus.

ออก

แบบฝึกทักษะ Talking about routine **Exercise 3**

ให้นักเรียนเติมพยัญชนะลงในช่องว่างให้สมบูรณ์ พิมพ์แล้วกดปุ่ม Enter

ข้อที่ 1

I **walk** to school.

ออก

ชื่อผู้ใช้งาน : tan วันพุธ ที่ 27 เมษายน 2559
เวลา 23:15:53

ผลคะแนน

Talking about routine : Exercise 3

คะแนนเต็ม 10 คะแนน

ตอบถูก 0 ข้อ

ตอบผิด 1 ข้อ

รวมได้ 0 คะแนน

ปรีนทีผลคะแนน

ออก

บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ เรื่อง Daily Routine กิจวัตรประจำวัน

3 Adverb of frequency : กริยาวิเศษณ์

Listening : Speaking practice

Exercise 1

Exercise 2

Exercise 3

Exit

3. Adverb of frequency : กริยาวิเศษณ์

always 100%

I always walk to school.

Navigation icons: back, forward, volume, and Exit.

แบบฝึกทักษะ Adverb of frequency Exercise 1

ให้นักเรียนคลิกปุ่มฟังเสียง แล้วคลิกเลือกประโยคคำตอบที่สัมพันธ์กัน

ข้อที่ 1

ปุ่มฟังเสียง

- a. I often play computer games.
- b. I sometimes play computer games.
- c. I rarely play computer games.
- d. I usually play computer games.

Yes No

ออก

แบบฝึกทักษะ Adverb of frequency **Exercise 2**

ให้นักเรียนจับคู่รูปภาพกับประโยคให้สัมพันธ์กัน

1 100% _____

2 60% _____

3 40% _____

4 10% seldom _____

5 0% _____

← ใช้เมาส์ลากข้อความด้านขวามือ
ไปวางในช่องว่างด้านซ้ายมือ

sometimes

never

always

often

ออก

แบบฝึกทักษะ Adverb of frequency **Exercise 3**

ให้นักเรียนเติมพยางค์ลงในช่องว่างให้สมบูรณ์ พิมพ์แล้วกดปุ่ม Enter

ข้อที่ 1

I rarely watch a movie.

ออก

ชื่อผู้ใช้งาน : tan วันที่ 27 เมษายน 2559
เวลา 23:20:33

ผลคะแนน

Adverb of frequency : Exercise 3

คะแนนเต็ม 10 คะแนน

ตอบถูก 0 ข้อ

ตอบผิด 1 ข้อ

รวมได้ 0 คะแนน

ปริ้นท์ผลคะแนน

ออก

Video clips : คลิปวิดีโอการสนทนา

Video clips 1

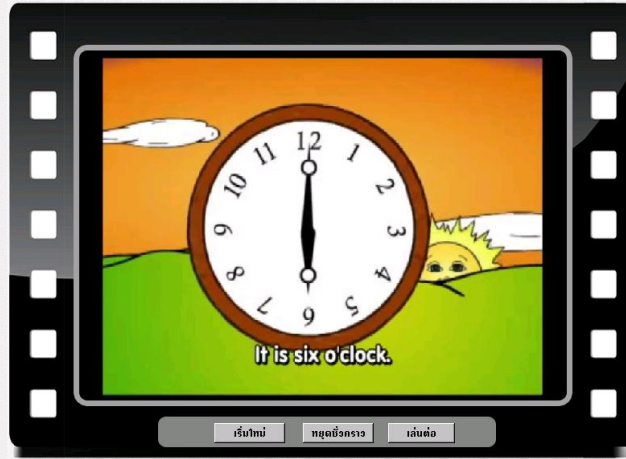

Video clips 2

credit : www.pumkin.com

Exit

Video clips : 1

credit : www.pumkin.com

Exit

Video clips : 2

credit : www.pumkin.com

Exit

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ - สกุล	นางสาวณัฐรดา ฤทธิเกษร
ที่อยู่	1 หมู่ 5 ตำบลหนองหญ้า อำเภอมือง จังหวัดกาญจนบุรี 71000
ที่ทำงาน	วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีกาญจนบุรี
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2541	สำเร็จการศึกษาปริญญาตรีวิทยาศาสตร์บัณฑิต (พัฒนาการเกษตร) สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า เจ้าคุณทหารลาดกระบัง
พ.ศ. 2554	ศึกษาต่อระดับปริญญาโทบริหารบัณฑิต สาขาเทคโนโลยีการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
ประวัติการทำงาน	
พ.ศ. 2542 – 2555	พนักงานราชการ ตำแหน่งครู วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีกาญจนบุรี อำเภอมือง จังหวัดกาญจนบุรี
พ.ศ. 2556 – ปัจจุบัน	ครู ค.ศ.1 วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีกาญจนบุรี อำเภอมือง จังหวัดกาญจนบุรี วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีกาญจนบุรี